

สายธาร แห่ง ศรทธา
สำหรับ
เยาวชน ยุคนี้

สายธาร แห่ง ศรัทธา

สำหรับ
เยาวชน ยุคนี้

แปล และเรียบเรียง จาก

I BELIEVE

A Christian Faith for Youth

By

Nevin C. Harner

Translated and printed by permission of

The author

กองคริสเตียนศึกษา
แห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย

14 ถนนประมวญ พระนคร

1962

สารบัญ

บทที่ 1	8
เราอยากเห็นพระเยซู.....	8
บทที่ 2	15
ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็น.....	15
บทที่ 3	22
มนุษย์คืออะไร?	22
บทที่ 4	29
พระคำของพระเจ้า.....	29
บทที่ 5	38
คริสตจักร	38
บทที่ 6	46
ถ้ามนุษย์ตาย.....	46
บทที่ 7	54
ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่.....	54
บทที่ 8	60
ทำไมคนชอบธรรมจึงต้องรับทุกข์	60
บทที่ 9	68
ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะรอดได้?	68
บทที่ 10	75
ขอสอนพวกข้าพเจ้าให้อธิษฐาน.....	75

คำนำ

“ข้าพเจ้าเชื่อ” และ “ข้าพเจ้ารู้”

ข้อความที่ว่า “ข้าพเจ้าเชื่อ” แตกต่างกับข้อความที่ว่า “ข้าพเจ้ารู้” ความรู้ก็เรื่องหนึ่ง ส่วนศรัทธาหรือความเชื่อก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

เรารู้ว่าสองบวกสองก็เป็นสี่ เรารู้ว่ามุมของรูปสามเหลี่ยมใด ๆ รวมกันเข้าเท่ากับร้อยแปดสิบองศา เรารู้ว่าระยะทางรอบโลกที่เส้นศูนย์สูตรยาวประมาณ 25,000 ไมล์ เรารู้ว่าโลกโคจรไปรอบดวงอาทิตย์ในเวลาสามร้อยหกสิบห้าและเศษหนึ่งส่วนสี่วัน เรารู้ว่าน้ำนั้นประกอบด้วย” ไฮโดรเจนสองส่วนและออกซิเจนหนึ่งส่วน

แต่เมื่อหันมาพิจารณาความเชื่อในพระคริสต์ เราก็พบอีกแดนหนึ่งซึ่งแตกต่างออกไป ในแดนที่แหละที่เราไม่ค่อยก้าวไปข้างหน้าด้วยความมั่นใจ และไม่สามรถพิสูจน์สิ่งต่าง ๆ ได้เรียบร้อยดีนัก ตัวอย่างเช่น ถ้าท่านถูกนำตัวมาต่อหน้าผู้พิพากษาในศาลยุติธรรม และท่านต้องพิสูจน์ความจริงต่อไปนี้ให้เป็นที่พอใจผู้พิพากษา คือ

พระเจ้ามีจริง

พระเจ้านั้นเหมือนพระเยซู

พระเจ้าทรงเลี้ยงดูรักษาและห่วงใยเรา

ประวัติศาสตร์ของมนุษย์อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

เมื่อเราอธิษฐานต่อพระองค์ ๆ จะทรงสดับฟัง

ภายหลังที่ตายไปแล้วมีชีวิตอีก

ท่านจะอย่างไร? ท่านจะพูดว่าอย่างไร? ท่านจะนำพยานหลักฐานอะไรมาเสนอ?

เรารู้น้อยมาก

ความจริงแล้ว ความรู้ของเรามีน้อยและสิ่งที่เรารู้ก็เป็นเรื่องเล็กและไม่มีความสำคัญ ตรงกันข้าม เรื่องสำคัญจริง ๆ ส่วนมากคือเรื่องซึ่งทำให้เราดำเนินชีวิตอยู่ได้ และที่เรามุ่งไปสู่ นั่น กลับเป็นเรื่องที่ไม่อาจพิสูจน์ได้เลย

ซักตัวอย่างใกล้ ๆ เช่น เราไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าฟรุ้งนี้เข้าดวงอาทิตย์จะโผล่ขึ้นมาทางตะวันออก แต่เราเชื่อว่าดวงอาทิตย์จะขึ้นมาเพราะมันเคยขึ้นมาเช่นนี้ ดังนั้นเราจึงทึกทักเอาว่ามันจะต้องเป็นเช่นนั้นอีก แต่เราไม่มีทางที่จะแน่ใจได้ ในระหว่างฤดูหนาวที่ยาวนาน เมื่อหิมะหนาที่บดกดอยู่บนพื้นดิน และทุกสิ่งดูเหมือนว่าตายไปหมด เราไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าฤดูใบไม้ผลิจะกลับมาอีกตามเวลา เราไม่อาจ

พิสูจน์ได้ว่าบิดามารดารักเรา และจะคงรักเราเรื่อยไป เราไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าความรักดีกว่าความเกลียดชัง หรือว่าการให้อภัยดีกว่าการแก้แค้น พุดง่าย ๆ ก็คือว่า เราไม่อาจพิสูจน์สิ่งสำคัญแท้ได้

แม้นักวิทยาศาสตร์ก็ไม่อาจพิสูจน์สิ่งที่เขาสมมุติเอาได้ทั้งหมด หนังสือเคมีปัจจุบันบรรจุข้อความเกี่ยวกับอิเล็กตรอน, ปริมาณ, อนุ แต่แม้ขณะนี้นักวิทยาศาสตร์ก็ยังมองไม่เห็นอิเล็กตรอนในกล้องจุลทรรศน์เลขหรือปริมาณก็มองไม่เห็น กล้องจุลทรรศน์ชนิดที่มีกำลังสูงที่สุดเท่านั้นจึงจะมองเห็นอนุขนาดใหญ่ที่สุดได้เพียงไม่กี่ชนิด พวกนักวิทยาศาสตร์รู้อย่างแท้ ๆ แน่นอนหรือว่าอิเล็กตรอนและปริมาณมีจริง เปล่าเลย เขาไม่รู้แน่อน นักวิทยาศาสตร์ผิดพลาดไปหรือที่ไปสมมุติว่าอิเล็กตรอนและปริมาณมีปรากฏอยู่? เปล่า คงไม่ผิดการสมมุติของเขาเป็นการเดาสวดไซ้ไหม? ไม่ใช่ ถ้าเช่นนั้นแล้ว เขาคำเนินการไปได้อย่างไร? ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะธาตุแท้และวัตถุผสมแสดงกิริยาเสมือนว่า อิเล็กตรอนและปริมาณปรากฏตัวอยู่ มีพยานหลักฐานที่แสดงว่าเป็นเช่นนั้น ดังนั้นนักวิทยาศาสตร์จึงตั้งกฎขึ้นเรียกว่าสมมุติฐานซึ่งมีความสอดคล้องกับสิ่งที่เขารู้มาแล้ว แต่ได้เดินไปไกลกว่าสิ่งที่รู้มาแล้ว แล้วเขาก็เดินก้าวหน้าต่อไป และทำเหมือนกับว่าสมมุติฐานนั้นเป็นจริง และอาจพิสูจน์ได้ในทุกแง่ แล้วผลก็ปรากฏว่าถูกต้อง

ถ้าจะพูดอีกประการหนึ่งก็คือว่า นักวิทยาศาสตร์เมื่อทำงานในขอบเขตของเขาก็ดำเนินด้วยความเชื่อ เหมือนกับพวกเราดำเนินชีวิตประจำวัน

เราดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ

ความจริงนั้นมืออยู่ว่าเราดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อเป็นส่วนใหญ่ เมื่อเราไปนอนในเวลากลางคืน เราถอดเครื่องแต่งตัวแขวนไว้โดยเชื่อว่าดวงอาทิตย์จะขึ้นตามกำหนดเวลา แล้วจะตื่นขึ้นและแต่งตัวไปทำงานในวันใหม่ เมื่อถึงฤดูแล้งชาวนาาก็เตรียมเมล็ดพืชและเตรียมเครื่องมือต่าง ๆ โดยเชื่อว่าฤดูฝนจะมาถึง และจัดเตรียมที่ดินให้พร้อมเพื่อปลูกพืชใหม่อนุชนวัยรุ่นเตรียมแผนการที่จะเข้าวิทยาลัยโดยเชื่อว่าบิดามารดาคงจะสนใจและจะช่วยเหลือให้เล่าเรียนจนสำเร็จ คู่บ่าวสาวที่ทำการสมรสก็เชื่อใจซึ่งกันและกัน และเชื่อในความสามารถที่จะเผชิญชีวิตและปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตร่วมกัน มนุษย์เราเอาเงินที่หามาด้วยความเหน้อยยากไปฝากธนาคารก็เชื่อว่ามีกาจัดการดี และเจ้าพนักงานสัจย์ซื้อ และจะถอนเงินคืนได้ในเวลาจำเป็น เราโดยสารรถไฟในเวลากลางคืนและนอนอย่างอุตุในรถ ก็โดยเชื่อว่า พ.ช.ร. เป็นคนมีความสามารถและไม่มึนเมา และทุกสิ่งตามทางรถไฟคงเป็นระเบียบเรียบร้อย และเราคงจะถึงจุดหมายปลายทางด้วยความปลอดภัย

ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนแต่เป็นความเชื่อทั้งสิ้น เป็นสิ่งที่พิสูจน์ไม่ได้แต่กระนั้นเราก็ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อทุกวันและทุกชั่วโมง ถ้าเราจำกัดอยู่กับเฉพาะที่พิสูจน์ได้แน่อนแล้ว เราจะกระตุกกระดิกตัว

ไม่ได้เลยถ้าเป็นเช่นนั้นจริงแล้วเราเห็นจะต้องเข้าไปอยู่ในห้องมืดอย่างเงียบ ๆ และนั่นอยู่ที่นั่นตลอดชีวิต

เมื่อ มาพิจารณาถึงความเชื่อในพระศาสนา สภาพการก็เป็นเช่นเดียวกัน ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ความเชื่อมั่นของคริสเตียนส่วนมากพิสูจน์ไม่ได้จริง ๆ เพราะเป็นเรื่องของความเชื่อ ไม่ใช่ความรู้ ความเชื่อเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับสิ่งที่มองเห็นไม่ได้ และเป็นอมตะ ดังจดหมายฝากที่มีไปถึงชาวฮีบรูมีอยู่ว่า “ความเชื่อนั้นคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นความรู้สึกลักษณะแน่นอนว่าสิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้นมีจริง” (ฮีบรู 11:1)

นี่หมายความว่าความเชื่อมั่นของคริสเตียนเป็นสิ่งเหลวไหลหรือ? มิได้เลย ในสมัยวิทยาศาสตร์คนหนุ่มสาว (และรวมทั้งคนแก่เหล่าด้วย) มักจะทักท้วงเอาว่าสิ่งที่เป็ความจริงจะต้องเห็นได้ด้วยตาเสมอ โดยมองดูได้ในกล้องจุลทรรศน์หรือหลอดแก้วทดลอง หรือทดลองทำให้ดูด้วยสูตรของพีชคณิตเป็นความเข้าใจผิดอย่างร้ายแรง เราจะมองดูความรักและความเอาใจใส่ของบิดามารดาในหลอดแก้วทดลองไม่ได้ หรือจะดูด้วยกล้องจุลทรรศน์ก็ไม่เห็น หรือจะทดลองด้วยสูตรพีชคณิตก็ไม่ได้อีกนั่นแหละความรักของพระเจ้ก็เหมือนกัน ความหวังในชีวิตนิรันดร์ก็เช่นเดียวกัน, คนตรีไพเราะของโซแปงก็เหมือนกัน และความสวยงามของทางช้างเผือกที่ไกลออกไปก็เหมือนกัน พระคุณของพระเยซู, อำนาจฝ่ายจิตวิญญาณของพระคัมภีร์ ฤทธานุภาพอันถาวรของคริสตจักรเหล่านี้พิสูจน์ไม่ได้ทั้งนั้นแต่สิ่งดังกล่าวเหล่านี้ก็เป็นความจริงอันลึกซึ้งที่สุด สิ่งดังกล่าวเป็นเรื่องของความเชื่อไม่ใช่เรื่องของความรู้

นี่ก็หมายความว่า ความเชื่อมั่นของคริสเตียนเป็นการเดาสวดใช่ไหม? ไม่ใช่เลย, เป็นความเชื่อที่มีพยานหลักฐานอย่างดี เพียงแต่ก้าวไปไกลกว่าอาณาเขตของพยานหลักฐานซึ่งอันนี้มักเรียกกันว่า “เสียงทำเพราะความเชื่อ” ตัวอย่างเช่น พระคัมภีร์บอกเราว่าไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย ถ้าเช่นนั้นหมายความว่าความเชื่อในพระเจ้าเป็นเรื่องเดาสวดหรือ? ตรงกันข้าม, มีพยานหลักฐานรอบตัวเราแสดงว่ามีพระเจ้า ความจริงแล้วเมื่อมองดูชีวิต การพยายามไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าเป็นการยากยิ่งกว่าเชื่อในพระเจ้าเสียอีก แน่แน่นอน เราจะต้องก้าวไปไกลกว่าพยานหลักฐานด้วย “การเสียงทำเพราะความเชื่อ” แต่ไม่ใช่เสียงอย่างเดาสวด ขอให้เรากลับไปพิจารณาพวกนักวิทยาศาสตร์อีกครั้งหนึ่ง ไม่มีนักวิทยาศาสตร์คนใดเคยเห็นปรมาณูเลย ถ้าเช่นนั้น หมายความว่าความเชื่อในปรมาณูเป็นการเดาสวดหรือ? ไม่ใช่เลย มีพยานหลักฐานมากมายแสดงว่ามีปรมาณูอยู่ในโลก และนักวิทยาศาสตร์ก็ทำการเสียงเพราะความเชื่อของเขา พวกเราก็ทำเช่นเดียวกัน เราก็อยู่บนรากฐานอันมั่นคงเช่นเดียวกับนักวิทยาศาสตร์

นี่หมายความว่าความเชื่อมั่นของคริสเตียนไร้เหตุผลหรือ? มิได้เลย, นี่เป็นความผิดร้ายแรงประการหนึ่ง คือคนมักจะทำทักท้วงเอาว่าความเชื่อในศาสนาที่รวมเอาความเชื่ออันไร้เหตุผลไว้ด้วย ความเชื่อมีเหตุผลเช่นเดียวกับความรู้ แตกต่างกันในข้อที่ว่าความเชื่อนั้นไปไกลกว่าความรู้ เช่นข้อเท็จจริงที่รู้

กันทั่วไปแล้วพาเราไปไกลเพียง 10 ไมล์แต่ความเชื่ออาจพาเราไปไกล 10,20 หรือ 1,000 ไมล์ ก็ได้ ในทิศทางเดียวกันความเชื่อมิได้หันหลังกลับหรือขัดกับความรู้อะไรเลย เป็นแต่ว่ามันไปไกลกว่าความรู้ มันจำเป็นต้องเป็นเช่นนั้นเพราะความเชื่อเกี่ยวข้องกับสิ่งที่สำคัญกว่า ความเชื่อของท่านที่ว่าบิดามารดาจะคอยช่วยเหลือท่านต่อไปอีก 4-5 ปี ข้างหน้า เป็นเรื่องไร้เหตุผลหรือ? เปล่าเลย? ท่านไม่อาจพิสูจน์ได้แม้ชีวิตของท่านต้องอาศัยความเชื่อในข้อนี้ แต่ว่ามีพยานหลักฐานอยู่มากกว่าจะต้องเป็นเช่นนั้น และดังนั้นท่านจึงเสี่ยงความเชื่อไปในทางนั้นคล้ายกับว่ามันเป็นความจริง แต่ท่านก้าวไปไกลกว่าข้อเท็จจริง ความเชื่อในพระเจ้า ในพระเยซูและในความแน่นอนอย่างอื่น ๆ ที่เราดำเนินชีวิตอยู่ทุกวันนี้ก็เป็นเช่นเดียวกัน

เพราะฉะนั้น ไม่ต้องเดือดร้อนเกินไปถ้ามีผู้จะขอให้ท่านพิสูจน์ความเชื่อในศาสนาคริสต์เขียนบอกเขาโดยตรงว่าพิสูจน์ไม่ได้ เพราะเป็นเรื่องความเชื่อ ไม่ใช่เรื่องความรู้ แต่มันก็เป็นจริง, แน่แน่นอน และสมเหตุสมผล คนหลายหมื่นได้ยึดถือความเชื่อด้วยใจโสมนัสยินดี ดำเนินชีวิตในความเชื่ออย่างมีชัย ตัวท่านก็อาจทำได้เช่นกัน.

บทที่ 1

“ท่านเจ้าข้า, พวกข้าพเจ้าจะใคร่เห็นพระเยซู” (ยอห์น 12:21)

เราอยากเห็นพระเยซู

พวกเราชาวคริสเตียนเมื่อพยายามคิดถึงเรื่องพระเจ้าเราก็เริ่มต้นด้วยพระเยซู เราพูดกันว่า พระเจ้าก็ทรงเป็นเหมือนพระเยซู พระเยซูทรงสำแดงพระลักษณะของพระเจ้าให้เราเห็น เพราะฉะนั้นจึงเป็นการสำคัญมากที่จะรู้ว่าพระเยซูมีลักษณะอย่างไร เพราะผลของการพิจารณาเรื่องพระเจ้าย่อมขึ้นอยู่กับการตั้งต้นในข้อนี้

1. พระองค์ทรงเป็นมนุษย์จริง ๆ ความข้อนี้รู้สึกค่อนข้างแปลกและไม่จำเป็น ท่านอาจถามว่ามีคนสงสัยในความเป็นมนุษย์ของพระเยซูบ้างไหม? มีสิ หลายคนที่เดี๋ยวตัวเราเองก็มักลืมนข้อนี้ เพราะพระเยซูมีความหมายอย่างสำคัญต่อคนจำนวนมาก และทำให้เขาเห็นว่าพระองค์มีพระลักษณะเป็นพระเจ้ามากจนคนเหล่านั้นมองไม่เห็นความเป็นมนุษย์ของพระองค์เลย ในศตวรรษเริ่มแรกของศาสนาคริสต์เกิดมีความเห็นแพร่หลายว่า พระเยซูมิได้ประสูติ, มิได้มีชีวิต, มิได้ทนทุกข์ทรมานและมิได้มรณาแต่อย่างใด เป็นเรื่องที่คุณเหมือนว่าพระองค์ได้ประสูติ, มีพระชนม์, ทนทุกข์ทรมานและมรณา จึงเป็นความจำเป็นที่จะต้องสะกิดใจเราให้ระลึกว่าพระองค์เป็นมนุษย์แท้, ทรงทำงาน, ทรงเล่นกีฬา, ทรงสนุกสนาน ร้องไห้, ทำงานที่ใช้แรงโดยสุจริต, ทรงถูกทดลอง, ทรงท้อถอย, ทรงทนทุกข์แสนสาหัสบนไม้กางเขน และทรงคืนรนเหมือนท่านและข้าพเจ้า

สิ่งเหล่านี้ทำให้พระองค์ใกล้ชิดกับเรามาก พระองค์มิใช่เป็นอากาศธาตุที่ลอยอยู่ระหว่างพื้นดินและท้องฟ้า พระองค์เป็นมนุษย์เดินดินเหมือนพวกเรา ทรงประสบความโสมนัสและโทมนัสเช่นพวกเรา สิ่งเหล่านี้ทำให้พระเจ้าอยู่ใกล้เรา ถ้าพระองค์เที่ยงแท้อยู่ในพระเยซู ทรงเดินขึ้นลงที่ภูเขากาลิลีจริง พระองค์มิใช่เป็นพระเจ้าห่างไกล พระองค์ได้เคยอยู่ใกล้กับมนุษย์เราครั้งหนึ่ง และทรงอยู่ใกล้ชิดกับเราตลอดไป

2. พระองค์ทรงกล้าหาญมาก ข้อพิสูจน์ที่ดีที่สุดเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็คือว่า พระองค์ทรงมุ่งหน้าไปสู่กรุงเยรูซาเล็มทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเมืองนั้นเป็นที่มั่นของพวกศัตรู เมื่อพระองค์อยู่ใกล้ทะเลกาลิลี พระองค์อาจหลบหนีไปทางภาคเหนือเพื่อไปสู่เมืองไทร์และไซดอนได้อย่างง่าย ๆ แล้วพระองค์ก็จะไม่ประสบอันตราย และจะไม่ถูกตรึง แล้วพวกเราก็จะไม่ได้ยินชื่อเสียงของพระองค์เลย แต่พระองค์กลับทำการตรงกันข้าม พระองค์รู้ล่วงหน้าแล้วว่าจะต้องถูกฆ่าตาย แต่พระองค์มุ่งที่จะทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า และทรงกล้าหาญอย่างมาก ดังนั้นพระองค์จึงเดินเข้าไปยังที่มั่นของพวกต่อต้านพระองค์

เพื่อเปรียบเทียบกัน ขอให้พิจารณาถึงศาสดาของอีกศาสนาหนึ่งท่านผู้นี้มีนามว่าเหล่าจื้อ มีชีวิตอยู่ในประเทศจีนสมัยโบราณ เมื่อมีเหตุการณ์ยากลำบากเกิดขึ้น ท่านผู้นี้ก็ขึ้นรถม้าหนีออกไปนอกเมืองเสีย ไม่มีผู้ใดตามพบ ดังที่มีข้อความกล่าวไว้ว่า “เหล่าจื้อถอนตัวออกไปอยู่ในที่ที่ไม่ต้องรับผิดชอบอันสะดวกสบาย” นั่นเป็นวิธีที่ดีที่จะหลบหนีความยุ่งยากของชีวิตและดำเนินชีวิตได้นาน ๆ แต่เป็นการตรงกันข้ามกับพระเยซูพระเจ้าของเราที่เดินมุ่งหน้าไปสู่กรุงเยรูซาเล็มที่ซึ่งการจับ, การไต่สวน, การพิพากษา, การทรมานและความตายรอคอยพระองค์อยู่แล้ว

มีภาพเขียนอยู่ภาพหนึ่งแสดงถึงว่าพระเยซูยืนอยู่ในท้องพระโรงพิพากษาต่อหน้าปีลาตไม่ไกลจากนั้น มีเสาใหญ่ของอาคารตั้งอยู่ ร่างกายของพระเยซูอยู่ขนานกับเสาใหญ่ ตั้งตรงและเข้มแข็งเหมือนเสานั้น แม้พระองค์จะรู้ว่าปีลาตที่นั่งอยู่ตรงพระพักตร์พระองค์นั้นมีอำนาจจะลงโทษพระองค์ให้ถึงตายด้วยวิธีทารุณก็ตาม เมื่อท่านระลึกถึงพระเยซู จงคิดถึงภาพนั้น และความกล้าอันไม่สะทกสะท้าน, สุขุมเยือกเย็นจนถึงที่สุดของพระองค์ด้วย

3. พระองค์ทรงรักมนุษย์ทุกจำพวกมาก พระองค์มิได้รักอย่างชายหนุ่มรักหญิงสาวที่มีอารมณ์ไหวใจอ่อน แต่พระองค์นิยมชมชอบในตัวมนุษย์ ทรงห่วงใยต้องการให้เขาได้รับสิ่งที่ดีที่สุด ทรงเต็มใจทุกอย่างที่จะทำเพื่อมนุษย์ หน้าที่และพระราชกิจของพระองค์ทั้งหมดมุ่งต่อมนุษย์ดังที่พระองค์ตรัส “เรามาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิตและจะได้ชีวิตนั้นครบบริบูรณ์” (ยอห์น 10:10) พระองค์ดำเนินชีวิต, สั่งสอน, เทศนา, รักษาโรค และในที่สุดมรณาก็เพื่อมนุษย์ทั้งหลาย

พระองค์รักมนุษย์ทุกประเภท คนรวย เช่นเศรษฐีหนุ่ม, คนยากจน เช่นหญิงหม้ายที่ไร้เงินเหรียญ 1 สตางค์ลงในหีบถวายทรัพย์ คนที่ได้รับการศึกษาสูง เช่น นิโคเดโม และคนที่รับการศึกษาน้อย เช่นยากอบ และยอห์น คนดีเช่นมาเรียและมาธา และคนชั่ว เช่นมาเรีย มักดาลา คนร่างกายบริบูรณ์แข็งแรงเช่น เปโตร คนป่วย, คนตาบอด คนพิการ และคนมีโรคที่มหาพระองค์เพื่อรับการรักษา คนมีสติดีและคนมีสติฟั่นเฟือน คนแก่และอนุชน บุคคลแต่ละคน, เป็นหมู่คณะและสังคมทั้งหมด พระเยซูทรงรักทั้งคนที่น่ารักและไม่น่ารัก แม้แต่ศัตรูพระองค์ยังทรงเอาใจใส่ และในขณะที่เจ็บป่วยอยู่บนไม้กางเขน พระองค์ก็ทูลต่อพระบิดาให้ยกโทษแก่ศัตรู เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าพวกเขากำลังทำอะไร ความรักที่พระเยซูมีต่อมนุษย์ไม่มีขอบเขตจำกัดแผ่ออกไปทั่ว ไม่คำนึงถึงการสูญเสียใด ๆ ทรงเสียสละไม้อันดังที่สาวกผู้หนึ่งกล่าวไว้ว่า “พระองค์ทรงรักพวกศิษย์ของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้แล้ว พระองค์ยังทรงรักเขาจนถึงที่สุด” (ยอห์น 13:1) หรือดังที่พระองค์ได้กล่าวไว้อย่างจับใจว่า “ความรักใหญ่กว่านี้ไม่มีคือว่าซึ่งผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตัวเองเพื่อมิตรสหายของตน” (ยอห์น 15:13) ไม่มีอะไรซึ่งเกินกว่านี้แล้ว ถ้าพระองค์รักมนุษย์ให้น้อยลงกว่านี้ เราจะติดตามพระองค์ได้ง่ายยิ่งขึ้น

4. พระองค์อยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้ามาก พระองค์อยู่ใกล้ชิดพระเจ้าตลอดชีวิต พระเจ้าทรงเป็นความจริงและอยู่ใกล้พระเยซูยิ่งกว่ามาเรียมารดา, หรือพี่น้องชายหญิง หรือร้านช่างไม้ที่พระองค์ทำงาน หรือภูเขาเหนือหมู่บ้านนาซาเร็ธ ซึ่งพระองค์เดินขึ้นไปเพื่อดูดวงอาทิตย์อสดงเสียดอีก พระเจ้าทรงเป็นความจริงแก่พระเยซูยิ่งกว่าสิ่งใด ๆ และพระเยซูจึงเป็นเหมือนพระเจ้ายิ่งกว่ามนุษย์ใด ๆ ที่ดำเนินชีวิตในโลกนี้

ความใกล้ชิดกับพระเจ้านี้ได้เริ่มขึ้นในตอนต้นของชีวิต เราไม่รู้ว่าเริ่มต้นขึ้นเมื่อไรแน่ แต่เรารู้ว่าเมื่อพระเยซูมีอายุ 12 ปี พระองค์พูดทำให้เป็นที่ประหลาดใจแก่คนทั้งหลายว่า “ท่านยังไม่ทราบหรือว่าฉันคงต้องอยู่ในราชอาณาจักรของบิดาของฉัน” (ลูกา 2:49) ข้อความเหล่านี้เป็นคำพูดครั้งแรกของพระเยซูที่มีบันทึกไว้เป็นหลักฐาน นับว่าเป็นคำพูดที่แปลกประหลาดมาก เด็กอายุ 12 ปี โดยมากจะไม่พูดแบบนี้ อีกประมาณ 20 ปีต่อมา เมื่อพระองค์เริ่มทำงานประกาศต่อมหาชน ทรงตรัสว่า “อาหารของเราคือที่จะกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา” (ยอห์น 4:34) อีก 2 ปีต่อมา เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานอยู่บนไม้กางเขน พระองค์ทรงตรัสด้วยความมีชัยอย่างเสียบ ๆ ว่า “สำเร็จแล้ว” นับแต่ต้นจนอวสาน พระเจ้า, ความรักของพระเจ้าและพระทัยของพระเจ้าเป็นงานชิ้นสำคัญของชีวิตพระเยซู

ความเชื่อมั่นที่เกิดขึ้นและเจริญขึ้นในสาวกรุ่นแรกที่ว่า เมื่อเขาเห็นพระเยซู เขาเห็นบางสิ่งยิ่งกว่ามนุษย์ คือเขาได้มองเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงเป็นอันหมดสงสัยในกาลต่อ ๆ มา เราเป็นแต่คิดว่าพวกเขาจะรู้สึกอย่างไร เมื่อความคิดอันนี้เกิดขึ้นและเข้มแข็งยิ่งขึ้น ตาของเขาจะจ้องดูพระองค์อย่างไร ในเมื่อเขาเห็นพระองค์ในความสว่างใหม่? ใจของเขาจะรู้สึกประหลาดอย่างไร? เขาจะรู้สึกพรันพรียงประการใดในเมื่อพวกเขาได้ยืนและบันทึกคำตรัสของพระองค์ที่ว่า “เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” (ยอห์น 10:30) พระเจ้าทรงฤทธิ์ทรงสถิตอยู่ในบุตรชายของช่างไม้ชาวนาซาเร็ธทรงเดินไปตามถนนที่เต็มไปด้วยฝุ่นในประเทศปาเลสไตน์ ข้างเคียงกับพวกเขา นี่แหละคือลักษณะของพระเจ้า ทรงรักใคร่, ละมุนละไม, เข้มแข็ง, เมตตากรุณา ทรงเอาใจใส่, ทนทุกข์และยอมตายร่วมกับมนุษย์

มิชชันนารีเขาก็ต้องหาคำพูดให้สอดคล้องกับประสบการณ์ที่ทำให้โลกเปลี่ยนแปลงไปนี้ เขาจึงเรียกพระองค์ว่า “อิมมานูเอล” แปลว่า “พระเจ้าอยู่กับเรา” นั้นถูกแล้ว แต่ก็เป็นการแสดงความหมายเพียงส่วนเดียว เขาเรียกพระองค์ต่อไปอีกว่า “พระบุตรพระเจ้า” เปโตรซึ่งเป็นคนใจร้อนจึงหาคำพูดกล่าวออกมาว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์บุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (มัทธิว 16:16) ข้อความนี้ จะมีความหมายอื่นใดแก่เปโตรหรือต่อคนหลายล้านที่กล่าวซ้ำ ๆ กันนับแต่นั้นมาก็ตามที แต่ก็แสดงให้เห็นความเชื่ออย่างแน่นอนว่า พระเยซูมีลักษณะและน้ำพระทัยเหมือนพระเจ้าเช่นเดียวกับบุตรมีลักษณะเหมือนบิดาของตน ดังที่นักปราชญ์ในสมัยปัจจุบันคนหนึ่งกล่าวไว้ว่า “ลักษณะของพระเจ้านั้นอยู่ในพระเยซูมากที่สุด เท่าที่ลักษณะของพระองค์จะบรรจุไว้ในมนุษย์ได้”

นี่เป็นข้อสำคัญที่สุดเกี่ยวกับความเชื่อของเราในเรื่องพระเยซู ถ้ามนุษย์ไม่เห็น พระเจ้าในพระเยซูหรือยังไม่พบพระเจ้าโดยทางพระองค์อีกต่อไป คนก็จะลืมพระองค์เสียจนแล้ว พระองค์ก็จะมาเป็นเพียงศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง หรือพระบรมครูคนหนึ่ง หรือคนคิดคนหนึ่งเท่านั้น พวกนี้โลกรู้จักมากมายแล้ว แต่ศาสนาคริสต์นิกายมองเห็นพระองค์ยิ่งกว่านั้นและคิดไม่ออกว่าใครดีกว่า, ใหญ่ยิ่งกว่า หรือมีลักษณะพระเจ้ายิ่งกว่าพระเยซู ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า “พระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะมีได้พินาศ แต่มีชีวิตชั่วนิรันดร์” (ยอห์น 3:16) นี่ก็โอ้อวดหัวใจของศาสนาคริสต์นิกาย เป็นสิ่งสูงสุดและดีที่สุด

สำหรับเรื่องการมหัศจรรย์ต่าง ๆ นั้นก็ไม่ต้องสงสัย เพราะเมื่อคนเจ็บป่วยพิการ เช่น เป็นง่อย, ตาบอด, สติปัญญาอ่อน และโรคอื่น ๆ มหาพระเยซูก็ได้รับการรักษาให้หายทุกราย ทั้งนี้เพราะอำนาจของพระเจ้าทรงดำรงอยู่กับเขา เรื่องราวเกี่ยวกับการอัศจรรย์ต่าง ๆ นี้มีมากมายและเกี่ยวข้องกับพระกิตติคุณทุกเล่มอย่างใกล้ชิด เกินกว่าที่จะสรุปลงให้เป็นอย่างอื่นได้ ความจริงแล้วจะแปลกประหลาดมากถ้าบุคคลที่มีความเชื่อพระเจ้ามาก ๆ และมีความรักและเมตตาประชาชนอย่างไม่จำกัดอย่างพระเยซูมาอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยโรคทั้งทางร่างกาย และจิตใจแล้วแต่กลับไม่ทำการรักษาให้หายป่วยทิ้งไว้เฉย ๆ ตามสภาพเดิม ส่วนที่ว่าการรักษาโรคเหล่านี้ พระองค์ใช้อำนาจศักดิ์สิทธิ์จากสวรรค์และนอกเหนือกฎเกณฑ์ที่พระเจ้าวางไว้สำหรับการรักษาโรค หรือว่าทรงทำการรักษาภายในขอบข่ายของกฎเกณฑ์เหล่านี้เป็นปัญหาอีกส่วนหนึ่งต่างหาก เพราะปัญหานี้คริสเตียนที่ดีอาจไม่เห็นด้วยในบางแง่ก็ได้

เรื่องที่เข้าใจยากขึ้นไปอีกก็คือความมหัศจรรย์เกี่ยวกับธรรมชาติ เช่น การเพิ่มทวีจนมั้งและปลาให้มีจำนวนมากขึ้น การบังคับให้ลมพายุในทะเลกาลิลีสงบ เรื่องเหล่านี้คริสเตียนส่วนมากเชื่อว่าเป็นความจริงตามตัวหนังสือ แต่บางคนก็ว่ายากที่จะเชื่อ เพราะเขาไม่เห็นเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นในปัจจุบันเขาได้เรียนมาในวิชาวิทยาศาสตร์ว่าชีวิตต่าง ๆ อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์อันแน่นอนและไม่เปลี่ยนแปลง และเขาระลึกได้ว่า เรื่องราวในพระกิตติคุณเป็นเรื่องที่เล่ากันด้วยปากต่อ ๆ กันมาเป็นเวลานานก่อนที่จะได้ออมาเขียนลงไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

ฉะนั้น ถ้าหากว่าท่านจะเชื่อเรื่องราวมหัศจรรย์ต่าง ๆ ตามตัวหนังสือก็เป็นการดีอยู่ จะทำให้ความนิยมพระเยซูมีมากยิ่งขึ้น แต่ถ้าท่านไม่เชื่อก็อย่าตำหนิตัวเองเลย เพราะสาระสำคัญเกี่ยวกับพระเยซูนั้นมีอยู่ว่าพระองค์คือใคร พระองค์มีลักษณะเหมือนผู้ใด และพระองค์มีความมุ่งหมายอย่างไร เพราะไม่เกี่ยวกับการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทำ พระองค์ไม่ต้องการจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ทำการวิเศษอัศจรรย์แต่ประการใด

เกี่ยวกับเรื่องการคืนพระชนม์ของพระเยซูนั้น พระกิตติคุณทั้ง 4 เล่มก็ได้ยืนยันว่า โมงค์ฝังศพได้เปิดออก และร่างกายของพระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย มีสิ่งหนึ่งที่เรารู้ได้แน่นอนที่สุดก็คือว่า

สาวกรุ่นแรกเชื่อโดยปราศจากความสงสัยใด ๆ แม้แต่น้อยว่า พระเยซูได้เป็นขึ้นมาจากความตายและยังทรงมีชีวิตอยู่ ความเชื่อมั่นของเขานี้เป็นข้อเท็จจริงที่แน่นอนที่สุดในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ อะไรเล่าที่เป็นเหตุให้เปโตร, ยากอบ, ยอห์น และสาวกจีฆาลดอื่น ๆ กลับกลายเป็นเอกอัครสาวกผู้กล้าหาญชาญชัยในเวลาพริบตาเดียว? สิ่งสำคัญได้เกิดขึ้นจึงทำให้พวกเขาเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญ จะเป็นเพราะเห็นอูโมงค์เปิดและร่างกายเป็นขึ้นมา หรือเพราะประสบการณ์อันมีฤทธานุภาพขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้แสดงให้เห็น ดังเช่นที่เกิดขึ้นแก่เปาโลเมื่อเดินทางไปเมืองคาเมเช็กหรือเพราะเหตุการณ์อย่างอื่นใดไม่สำคัญนัก สิ่งสำคัญนั้นอยู่ที่ความเชื่อมั่นของคนสมัยนั้นและของเราสมัยนี้ที่ว่าพระเยซูไม่ได้ตายจากไป แต่ยังคงมีพระชนม์อยู่ในทุกวันนี้

พระองค์เกี่ยวข้องกับเราอย่างไร?

บัดนี้เราได้มาถึงสาระสำคัญของเรื่องแล้ว พระเยซูผู้นี้ได้เคยมีชีวิตอยู่ในโลกนานมาแล้ว และทรงประทับอยู่เฉพาะพระพักตร์พระบิดาเจ้าและทรงสถิตอยู่ในใจของสาวกที่สัตย์ซื่อชั่ววันรันคร์อีกด้วย พระองค์มีความเกี่ยวข้องกับพวกเราอย่างไร? เกี่ยวข้องบ้างหรือไม่เลย? มากหรือน้อย? ชีวิตของพวกเราจะบกพร่องลงไหม ถ้าเราไม่เคยรู้เรื่องของพระองค์เลย? การที่พยายามรู้จักพระองค์ให้ดีขึ้นกว่าที่เราารู้อยู่เดี๋ยวนี้จะมีประโยชน์บ้างไหม? ข้อความ 2 ประโยคต่อไปนี้จะมีความหมายยิ่งแก่พวกเราทุกคนคือ

1. พระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ความหมายนี้ชัดเจนอยู่แล้ว พระเยซูเป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเจ้านาย เราจะต้องติดตามพระองค์, ฟังคำพระองค์, มอบกายถวายชีวิตแก่พระองค์, พยายามเป็นเหมือนพระองค์, แสวงหาสิ่งที่พระองค์แสวง, รักประชาชนเหมือนพระองค์รัก, ทำตามพระทัยพระเจ้าเหมือนพระองค์ทำ เราจะทำได้อย่างบริบูรณ์แต่ก็ต้องพยายามทำ ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 เราได้อ่านเรื่องราวว่าอนุชนชาวเยอรมันเดินแถวเข้าสู่สนามรบ และความตายพร้อมกับตะโกนร้องว่า “ขอให้ฮิตเลอร์จงเจริญ” พวกเขามอบกายถวายชีวิตให้แก่ฮิตเลอร์โดยสิ้นเชิง ไม่ว่าฮิตเลอร์จะบอกให้ทำอะไรเขาทำตาม นำไปทางไหนก็ตามไปทางนั้น พวกเราจะต้องมอบกายถวายชีวิตตามสภาพที่เรามีและเป็นอยู่ให้แก่พระเยซูและความมุ่งหมายของพระองค์ด้วยความจงรักภักดีแบบนั้น แต่ด้วยเจตนาารมณ์และความมุ่งหมายต่างกันออกไป

คำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” มีความหมายยิ่งกว่านี้ ฉะนั้นเมื่อพวกสาวกรุ่นแรกท้อแท้ขอเชื่อที่ง่ายที่สุดว่า “พระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า” เขาหมายความว่าพระองค์เป็นพระเจ้านั่นเอง เราก็ควรตีความหมายเช่นเดียวกัน หรือจะกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือว่า พระเจ้าทรงปรากฏในองค์พระเยซู เมื่อพระองค์พูดก็คือพระเจ้าพูด เมื่อพระองค์ทรงกระทำก็คือพระเจ้าทรงกระทำ น้ำพระทัยของพระองค์ก็คือน้ำพระทัยพระเจ้า เพราะฉะนั้น เมื่อเราติดตามพระเยซู เรามีชีวิตตามมนุษย์ เราทำตามพระทัยพระ

เจ้าต่างหาก เหตุฉะนั้น เราทุกคนจึงสมควรที่จะติดตามพระองค์โดยคุณธิยาภาพ พระองค์เป็นพระอาจารย์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าของเรา

2. พระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด นี่เป็นความหมายของพระนาม “เยซู” “แล้วเจ้าจงเรียกนามท่านว่า เยซู เพราะว่าท่านเป็นผู้ที่จะโปรดช่วยพลไพร่ของท่านให้รอดจากความผิดของเขา” (มัทธิว 1:21) โดยทางพระเยซูนี้คนจำนวนมากได้รับประสบการณ์แห่งการช่วยให้รอดจากความผิดบาปเข้าสู่ชีวิตบริบูรณ์และเต็มเปี่ยมยิ่งกว่าแต่ก่อนแต่ประสบการณ์เหล่านี้ยากที่จะนำเอามาพูดให้เข้าใจได้ แต่ถ้าเราจะแสดงถึงวิธีที่พระองค์ช่วยเราให้รอดจากบาปให้แน่นอนสัก 2 วิธี บางทีจะช่วยให้เราเข้าใจได้บ้าง

ในประการแรก พระองค์ช่วยเราโดยแสดงทางให้เราเห็น เช่น เมื่อเราขับรถเข้าไปในดินแดนที่ไม่รู้จัก มัคคุเทศก์ผู้ชำนาญที่ทางแยกจะช่วยให้เราไม่เสียเวลา ไม่ต้องกระวนกระวายและผิหว้าง เขาจะช่วยไม่ให้เราหลงทางโดยเขาบอกทางที่ถูกต้องให้แก่เรา พระเยซูทรงชี้ทางให้แก่เราชีวิตเปรียบเหมือนการเดินทางในแดนที่ไม่รู้จัก ถนนหนทางมีหลายสายด้วยกัน บางสายก็นำไปสู่ความพินาศ และบางสายก็พาไปสู่ประโยชน์และความสุขชั่ววันรันดร พระเยซูเป็นมัคคุเทศก์ที่ดี พระองค์รู้จักทางเดิน พระองค์จึงบอกให้เรารู้จัก และยิ่งกว่านั้น พระองค์ทรงเป็นหนทาง พระองค์เคยดำเนินชีวิตเช่นนั้นมาแล้ว ถ้าเราไปกับพระองค์ เราจะไม่หลงทาง แต่จะบรรลุจุดหมายปลายทางด้วยความปลอดภัย

ไม่ใช่แต่เพียงเท่านั้น เมื่อเราเดินไปในทางที่ผิด (พวกเรามักจะทำบ่อย ๆ) พระองค์จะนำเรากลับไปหาพระเจ้าและสู่น้ำพระทัยพระเจ้าการที่พระองค์ทำเช่นนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงรักเราและเป็นห่วงใยเรามาก

ดร. วอลเตอร์ มาร์แชล ฮอดตัน ได้ชักตัวอย่างไว้อย่างน่าฟังมากในหนังสือชื่อ “ศาสนศาสตร์ที่เป็นความจริง” ซึ่งจะช่วยอธิบายวิธีที่พระเยซูช่วยให้รอดจากบาปได้ดี เรื่องนี้มีว่าคริสเตียนชาวญี่ปุ่นผู้หนึ่งเป็นครูใหญ่ในโรงเรียนแห่งหนึ่งในประเทศจีนในสมัยที่กองทัพญี่ปุ่นรุกรานประเทศจีน ครูใหญ่ผู้นี้มีความตั้งใจอย่างดีที่สุด ท่านมีความห่วงใยในนักเรียนในโรงเรียนทั้งหมด ท่านต้องการช่วยเหลือนักเรียน และต้องการให้นักเรียนทุกคนมีนิสัยเหมือนท่าน แต่ท่านทำไม่สำเร็จเพราะนักเรียนไม่เข้าใจในตัวครูใหญ่ และไม่วางใจในตัวท่าน เพลียนมีเด็กนักเรียนคนหนึ่งมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับครูใหญ่มากจนเข้าใจและไว้วางใจอย่างดี และเพราะนักเรียนผู้นี้เอง ประตูดจึงได้เปิดออกให้ครูใหญ่ได้แสดงความรักห่วงใยและช่วยเหลือเขา และนำเขาทั้งหลายประพาศให้ถูกต้อง เรื่องนี้เป็นเพียงคำอุปมาแสดงให้เห็นว่าครูใหญ่นั้นเปรียบเหมือนพระเจ้า เด็กนักเรียนทั้งหลายในโรงเรียนนั้นก็คือพวกเราทั้งหลาย ส่วนเด็กอีกคนหนึ่งซึ่งใกล้ชิดสนิทกับครูใหญ่นั้นเปรียบเหมือนพระเยซู พระเจ้าทรงห่วงใยเราตลอดเวลา และต้องการให้เราได้รับสิ่งที่ดีที่สุด แต่พวกเราทำอะไรตามใจตัวเอง และไม่มีความรักห่วงใยพระเจ้า ดังนั้นความรักของพระเจ้าจึงถูกขัดขวางไว้ แต่พระเยซูกำจัดความไม่เข้าใจให้หมดไป แล้วพระเจ้าจึงมี

โอกาสติดต่อกับเราได้โดยทางพระเยซู วิธีนี้เป็นอีกวิธีหนึ่งที่แสดงว่า พระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด และเป็นวิธีสำคัญด้วย

ตัวอย่างนี้จะช่วยให้เราเข้าใจความหมายของคำว่า “เสียสละเพื่อการคืนดี” เมื่อเราเห็นห่างจากพระเจ้าและน้ำพระทัยพระองค์ ก็ทำให้เกิดเหวี่ยงระหว่างเรากับพระเจ้าพระบิดาของเรา พระเยซูจึงมาแสดงพระลักษณะแท้ของพระเจ้าให้เราเห็น และแสดงสภาพความเป็นอยู่และความเหลวไหลของพวกเรา แล้วก็นำเรากลับไปหาพระเจ้าอีก พระเยซูปิดเหวี่ยงนั้นเสีย แล้วให้เราเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระเจ้า ตามตัวอย่างข้างต้นมีข้อแตกต่างกันอยู่ประการเดียว คือเด็กในเรื่องนั้นมิได้เสียสละ แต่พระเยซูต้องชำระราคาอย่างแพงมากเพื่อนำมนุษยคืนดีกับพระเจ้า

มีข้อพระคัมภีร์อยู่แห่งหนึ่งซึ่งทำให้เราสะดุดบ่อย ๆ ข้อพระคัมภีร์นี้คือ กิจการ 4:12 “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งเป็นที่รอดเราทั้งหลายไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า” แต่ถ้ามีข้อความอะไรคาดพิงไปถึงสิ่งที่เราพูดมาแล้ว ข้อพระคัมภีร์นี้ก็ยังคงถูกต้องอยู่ดี อาจเป็นความจริงไม่ใช่หรือว่า ในสมัยปรมาณูนี้ เมื่ออันตรายมีอยู่ต่อเราทุกขณะ ไม่มีทางใดแล้วที่โลกของเราและตัวเราจะรอดได้ เว้นแต่ติดตามพระเยซู และมอบกายถวายชีวิตไว้ในความรักของพระเจ้าดังที่เราได้เห็นแล้วในองค์พระเยซู?

บทที่ 2

“ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็น ข้าพเจ้าจึงจะพอใจ”

(ยอห์น 14:8)

ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็น

พระองค์เหมือนกับอะไร?

เช่นเดียวกับในกรณีพระเยซู ปัญหาสำคัญเกี่ยวกับพระเจ้ามิใช่ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน? หรือพระองค์ทำทางคล้ายกับอะไร แต่พระองค์เหมือนกับอะไร? ข้อความต่อไปนี้จะเกี่ยวกับเรื่องพระเจ้า แสดงถึงความเชื่อที่พวกคริสเตียนส่วนมากยึดถือ

1. พระเจ้าทรงมีบุคลิกลักษณะ คือหมายความว่าพระเจ้ามิใช่เป็นกฎอย่างกฎแห่งความดึงดูดของโลก แต่กฎของธรรมชาติและกฎของมนุษย์อาจเป็นส่วนหนึ่งของพระองค์ หรือเป็นทางที่พระองค์แสดงออกมาให้เห็น แต่พระเจ้าเป็นยิ่งกว่านั้น พระเจ้ามิใช่พลังงานหรือกลุ่มพลังงานอย่างไฟฟ้า แต่ทว่าพลังอำนาจที่ยึดเอาดวงดาวเข้าไว้เป็นระเบียบ หรือทำให้ต้นกุหลาบเจริญงอกงาม อาจเป็นส่วนหนึ่งของพระองค์ หรือเป็นทางหนึ่งที่แสดงพระองค์ออกมา แต่พระเจ้าเป็นยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์เป็นบุคคลผู้หนึ่ง เช่นเดียวกับท่านและข้าพเจ้ามีตัวตน เพียงแต่ว่าพระองค์ใหญ่ยิ่งกว่าเราโดยไม่จำกัด

ข้อนี้หมายความว่าอะไร? หมายความว่าพระเจ้าเป็นทุกอย่างที่เราเป็น และทรงทำได้ทุกอย่างที่เราทำ ทรงเป็นและทำได้ยิ่งกว่าเรามากพระองค์รู้สำนึกตน ทรงรู้ว่าพระองค์เป็นอะไร ทรงรู้ว่าพระองค์เป็นพระเจ้า พระองค์สามารถที่จะใช้ความคิด, มีความรู้สึก มีความมุ่งหมายทำตามความมุ่งหมาย มิฉะนั้นแล้วเราจะลดพระเจ้าลงต่ำกว่าพวกเรา และก็ไม่สมเหตุสมผลที่จะเป็นเช่นนั้น พระเจ้าทรงเป็นยิ่งกว่ามนุษย์ และไม่ใช้ทรงเป็นต่ำกว่ามนุษย์เลย

การที่เรามีความเชื่อเกี่ยวกับพระเจ้าในเรื่องนี้ทำให้เกิดลักษณะแตกต่างออกไป ท่านอาจทำการกับกฎหรืออานุภาพใด ๆ ได้ และอาจมีความวางใจในสิ่งนั้น ๆ แต่ท่านไม่อาจที่จะอธิษฐานต่อสิ่งนั้น ๆ ได้ หรือเชื่อว่าสิ่งนั้น ๆ เอาใจใส่ดูแลท่าน ถ้าเราไม่เชื่อว่าพระเจ้าเป็นผู้มีบุคลิกลักษณะแล้ว จักรวาลนี้ก็ค่อนข้างจะว้าเหวและไร้มิติทีเดียว

2. พระเจ้าทรงฤทธานุภาพ พระองค์มีฤทธิ์เดช แผ่นดินโลกและสวรรค์ได้ถูกเนรมิตสร้างขึ้น พระหัตถ์ (นี่เป็นภาพพจน์ เพราะพระองค์ไม่มีพระหัตถ์ที่มี 5 นิ้วจริง ๆ) พระองค์ยังคงทำการเนรมิตสร้างอยู่เรื่อย ๆ ทรงทำให้เมล็ดข้าวเป็นต้นข้าวออกรวง ทรงให้ทารกเจริญวัยขึ้นเป็นผู้ใหญ่ พระองค์ทำ

ให้สังคมมนุษย์พัฒนาการใหญ่ขึ้นทุกที ตอนแรกให้เป็นตระกูล ต่อมาเป็นสังคม, เป็นประเทศชาติและในที่สุดเป็นโลกเดียว เรายืนอยู่ต่อหน้าฤทธาณาภพอันไม่รู้จักหมดสิ้นของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ ซึ่งความคิดอันเล็กน้อยของเราไม่สามารถที่จะเข้าใจได้ตลอดเช่นเดียวกับบรรพบุรุษในสมัยโบราณด้วยกัน

แต่ก็มีบางสิ่งที่พระเจ้าไม่อาจทำได้ อำนาจของพระองค์มีขอบเขตจำกัด และพระองค์เองทรงจำกัดอำนาจของพระองค์ เป็นการดีที่สุดที่จะพิจารณาในแง่นี้ ไม่มีใครหรือสิ่งใดนอกจากพระเจ้าที่จะยิ่งใหญ่กว่าพระองค์ และที่จะมาออกคำสั่งให้พระองค์ทำการใด ๆ หรือขัดขวางการกระทำของพระองค์ แต่พระองค์อาจจำกัดพระองค์เองได้ และพระองค์ก็รู้สึกว่าได้ทรงทำเช่นนั้นมาแล้ว พระเจ้าทรงจำกัดพระองค์เอง

พระองค์จำกัดพระองค์เองเมื่อตกลงพระทัยที่จะสร้างโลกที่มีระเบียบและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ความจริงแล้วพระองค์อาจทำโลกให้เป็นอีกแบบหนึ่งโดยสิ้นเชิงก็ได้ พระองค์อาจเนรมิตโลกให้มีน้ำไหลลงภูเขาในฤดูร้อน และไหลขึ้นภูเขาในฤดูหนาว หรือให้มีว่า 2 บวกกับ 2 เป็น 4 ในวันจันทร์, พุธ ศุกร์ และให้กลายเป็น 5 ในวันอังคาร, พฤหัสบดี, เสาร์ก็ได้ แต่การสร้างไว้สับสนเช่นนี้ไม่เป็นสิ่งดีสำหรับพระประสงค์ของพระองค์ หรือสำหรับพลไพร่ของพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงสร้างโลกที่เป็นระเบียบและในการทำเช่นนั้นพระองค์ก็จำกัดพระราชอำนาจของพระองค์ด้วย บัดนี้พระองค์จะให้ 2 บวก 2 เป็น 5 ไม่ได้ หรือให้อำนาจดึงดูดของโลกขึ้นไปบนภูเขาก็ไม่ได้ พระองค์จะต้องทำตามกฎที่ตั้งไว้ ตั้งแต่ต้นจนอวสาน

พระองค์ทรงจำกัดพระองค์เองเหมือนกัน เมื่อประทานเสรีภาพให้มนุษย์เลือกทางดีหรือทางชั่วความจริงแล้วพระองค์อาจสร้างพวกเราให้เป็นอีกแบบหนึ่งได้ พระองค์อาจสร้างให้เราเป็นเครื่องจักรมาแต่สมัยโบราณซึ่งไม่มีเสรีภาพยิ่งกว่าเครื่องยนต์ก็ได้ แต่ไม่ทรงทำเช่นนั้นเพราะเครื่องจักรไม่อาจเข้าเป็นบุตรได้ แต่พระเจ้าต้องการมีบุตรชายและบุตรหญิงเพื่อพระองค์จะได้รัก และเพื่อเขาจะได้รักพระองค์ตอบด้วย ดังนั้นพระเจ้าต้องเสียอย่างมากที่สร้างให้เราเสรีภาพ ผลก็คือพระองค์ไม่อาจทำให้เราเป็นคนดีโดยฝืนใจเรา พระองค์ได้แต่ชี้ทางให้และทำให้เราไม่สงบจนกว่าเราพบพระองค์และน้ำพระทัย และทรงดีเราให้กลับไประเบียบเมื่อเราทำผิดพลาด (ตัวอย่าง เช่น ทำให้เราปวดท้องเมื่อรับประทานเกินขนาด) และทรงทนทุกข์เมื่อเราได้รับทุกข์ และดึงเราให้เข้าหาพระองค์โดยสายใยแห่งความรักของพระองค์ แต่เรายังมีอำนาจที่พระเจ้าทรงประทานให้ในการที่จะทำตามใจของเราได้ เราอาจเป็นบุตรชั่วร้ายได้ เราอาจเป็นคนตระหนี่เหนียวแน่น, เห็นแก่ตัว, โกรธง่าย, คื้อดำน เราอาจรักษาบางสิ่งที่พระเจ้าทรงพระประสงค์อย่างยิ่งไว้ได้อย่างน้อยชั่วขณะหนึ่ง (ดังตัวอย่างเช่น โลกแห่งภรรครภาพ ซึ่งมนุษย์และชาติต่าง ๆ อาจอยู่ร่วมกันอย่างสันติและเป็นสุข) พระเจ้าทรงต้องการที่จะมีบุตรธิดาแค่ไหนเล่าจึงได้ทรงเสียอันตรายมากถึงเพียงนี้!

3. **พระเจ้าทรงดีรอบคอบ** พระองค์มิได้ทรงทำอะไรให้เลวร้ายเลย, ไม่ได้ทรงคิดอะไรให้เลวทราม พระองค์ไม่ต้องการสิ่งใดที่ชั่วร้าย สิ่งที่ทำให้พอพระทัยมากที่สุดคือต้องการให้เราเป็นคนดีเพราะพระองค์เป็นผู้ดีรอบคอบ

พวกคริสเตียนมีความเข้าใจในเรื่องนี้อยู่แล้ว ท่านคงแปลกใจว่าทำไมเราจึงระบุถึงเรื่องนี้อีก แต่ว่าคนทั่วไปมิได้เห็นว่าพระเจ้าของเขาคืออยู่เสมอไป เช่น ในประเทศญี่ปุ่น ศาสนาประจำชาติคือศาสนาชินโตมีพระเจ้าที่ชั่วร้ายรวมอยู่ด้วยองค์หนึ่ง มีนามว่าพระเจ้าซูซาโนโวะ ตามตำนานของชาวญี่ปุ่นเล่าว่าพระเจ้าองค์นี้คอยรบกวนน้องสาวคือพระนางอาทิดัยอยู่เสมอ และชอบเล่นแกล้งหลายอย่าง เช่น ทำลายคันนาของน้องสาว และนำเอาของโสโครกใส่เข้าไปในห้องที่พระนางกำลังฉลองการเลี้ยงอยู่ ท่านคงไม่พอใจนมัสการพระเจ้าแบบนี้ เป็นการผิดกับลักษณะที่กล่าวไว้ในมัทธิว 5:48 “ท่านทั้งหลายจงเป็นผู้ดีรอบคอบเหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้อยู่ในสวรรค์นั้นเป็นผู้ดีรอบคอบ”

4. **พระเจ้าเป็นพระบิดา** เรากำลังเข้าไปใกล้แก่นของศาสนาคริสต์นิกายเกี่ยวกับพระเจ้า พระเจ้ามิได้เป็นผู้พิพากษาโทษหรือกษัตริย์อย่างเดวิดเท่านั้น พระองค์เป็นพระบิดาที่ใหญ่ยิ่ง ทรงเป็นเหมือนบิดาที่ดีทุกประการ พระเจ้าทรงเป็นอย่างเดียวกัน และยังเป็นยิ่งกว่านั้นเสียอีกพระองค์ทรงเอาใจใส่เรา ยิ่งกว่าบิดามารดาฝ่ายโลกของเราเสียอีก พระองค์ต้องการประทานสิ่งที่ดีที่สุดในให้แก่เรา ซึ่งอาจไม่เป็นสิ่งที่เราคิดว่าดีที่สุดสำหรับเราเสมอไป พระองค์ทรงโสมนัสเมื่อเราชื่นชมยินดี ทรงเป็นทุกข์ในความผิดบาปและความทุกข์ร้อนของเขา เมื่อพระองค์จะลงโทษหรือปกครองก็ทำให้ฐานะที่เป็นบิดา

5. **พระเจ้าเป็นเหมือนพระเยซู** เราอาจเริ่มต้นพรรณนาถึงพระลักษณะของพระเจ้าด้วยข้อความนี้ และอาจยุติลงได้เช่นเดียวกันเพราะข้อความนี้ครบบริบูรณ์อยู่แล้ว เพราะสาระสำคัญของความเชื่อในพระเจ้านั้นมีอยู่ในคำพูดของพระเยซูแล้ว “ผู้ใดที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา” (ยอห์น 14:9) เมื่อเราเห็นว่าพระเยซูมีลักษณะอย่างใดพระเจ้านั้นก็มีลักษณะอย่างนั้น พระเยซูรักคนทุกชนิดไม่ใช่หรือ ไม่ว่าเขาจะน่ารักหรือไม่ก็ตาม? พระเจ้าก็เช่นเดียวกัน พระเยซูรักเขาจนถึงที่สุดมิใช่หรือ? พระเจ้าก็เช่นเดียวกัน พระเยซูได้สละพระองค์เพื่อเขามีใช่หรือ? พระเจ้าก็เช่นเดียวกัน พระเยซูทรงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเขาในความบาปและทุกข์ทรมานไม่ใช่หรือ? พระเจ้าก็เช่นเดียวกัน พระเยซูมีความกรุณาไม่ใช่หรือ? พระเจ้าก็เช่นเดียวกัน พระเยซูเป็นคนดี? พระเจ้าก็เช่นเดียวกัน อะไรที่พระเยซูทรงเป็นหวังยิ่งกว่าสิ่งอื่น ๆ? ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นอะไรพระเจ้านั้นทรงเป็นหวังยิ่งกว่าสิ่งอื่น

นับว่าเป็นสิทธิพิเศษที่มีความเชื่อในพระเจ้าแบบพระเยซู หรือพระเจ้าผู้ที่มีลักษณะเช่นพระคริสต์ ถ้าพระวิญญาณแบบนี้อยู่ข้างหลังเราและในทุกสิ่งแล้ว เราไม่ต้องวิตกเลย ความจริงแล้วเราไม่ควรวิตกกังวลไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นแก่เราชั่วขณะหรือแก่โลกที่อยู่ล้อมรอบเรา เราอาจเจ็บป่วย, คนที่อยู่ใกล้ชิดล้มตาย, โลกอาจตกอยู่ในสภาพสงครามอันร้ายแรง แต่ทว่าทุกสิ่งจะอยู่ในกำมือที่ดี พระเจ้าไม่

อาจช่วยให้เราพ้นจากความเจ็บปวดและทุกข์ทรมานทั้งหมด แต่ทรงเอาใจใส่เราตลอดไป และในที่สุดจะนำเราไปสู่สันติและความสุข ไม่มีผู้ใดจะมีความรู้ในเรื่องนี้ดีเท่าอัครสาวกเปาโลดั่งที่ท่านกล่าวความเชื่อไว้ว่า “ข้าพเจ้าเชื่อมั่นกว่าแม้ความตายหรือชีวิตหรือทูตสวรรค์ หรือผู้มีบรรดาศักดิ์หรือสิ่งซึ่งมีอยู่เดี๋ยวนี้ หรือสิ่งซึ่งจะเป็นมาภายหลัง หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือความสูงหรือความลึก หรือสิ่งใด ๆ อื่นที่สร้างแล้วไม่อาจกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้าซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทั้งหลาย” (โรม 8:38-39)

มีอยู่อีกประการหนึ่ง ถ้าเรามีความเชื่อในพระเจ้าแบบพระเยซูเราไม่อาจชั่วร้ายอยู่ได้นานหรือพอใจในความชั่วร้ายนั้น ๆ เราจะรู้สึกพระเจ้าเป็นทุกข์เพื่อเรา ทรงทรมานร่วมกับเรา ทรงเป็นห่วงใยแม้ว่าเราเป็นผู้ไม่สมควร และพยายามจะให้เราเข้าหาพระองค์ในไม่ช้า เราก็จะต้องเข้าหาพระองค์จนได้

เรารู้เรื่องเหล่านี้ได้อย่างไร?

บางทีคำตอบที่ตรงไปตรงมาก็คือ “เราไม่รู้” เรื่องนี้เป็นความเชื่อของคริสเตียน ไม่ใช่ความรู้ เราไม่อาจพิสูจน์เรื่องเหล่านี้ได้เหมือนกับการพิสูจน์ทฤษฎีบทในวิชาเรขาคณิต นอกจากนั้น พระเจ้าเป็นผู้ใหญ่ยิ่งเรศวินคิดเดียว และสิ่งที่เรารู้และเชื่อในเวลานี้บางทีเป็นส่วนเล็กน้อยของสิ่งที่เราจะต้องรู้และเชื่อเกี่ยวกับพระองค์ในเวลาต่อไป เราอยู่ในฐานะเหมือนกับชวานาคคนหนึ่ง ผู้เดินเข้าไปในดินแดนที่ห่างจากเมืองสงขลาเพียง 2-3 กิโลเมตร เพื่อจะอธิบายถึงสภาพของทวีปเอเชียทั้งหมด อย่างไรก็ตาม มีหลักฐานมั่นคงที่จะเชื่อในข้อความที่กล่าวถึงพระเจ้าได้ทุกประการ

เริ่มต้นด้วยโลกที่อยู่รอบตัวเรา คุณล้ากับว่ามันเพิ่งเกิดขึ้นมิใช่หรือ? กลางวันและกลางคืน, ฤดูร้อนหรือฤดูหนาวเวียนมาตามลำดับแน่นอนไม่เปลี่ยนแปลง เช่นเดียวกับปริมาณของโซเดียมผสมกับปริมาณของคลอรีนจะเกิดเป็นเมล็ดเกลือสำหรับรับประทานได้ (และใครเล่าบอกมันให้ผสมกันแบบนี้?) สัตว์ต่าง ๆ จะหายใจเอาคาร์บอนไดออกไซด์ออกมาผสมอยู่กับอากาศในโลก ครั้นแล้ว พืชต่าง ๆ จะสูดเอาคาร์บอนไดออกไซด์เข้าไป ทำให้เกิดสมดุลกัน เมล็ดข้าวเจ้าวงอกงามขึ้นเป็นต้น ข้าวเจ้า และจะไม่งอกขึ้นเป็นข้าวเหนียวหรืองาเป็นอันขาด สิ่งที่น่าอัศจรรย์อยู่รอบตัวเรา และเพื่อที่จะให้มีสิ่งคู่ควรกัน ก็มีเครื่องมือที่อัศจรรย์ยิ่งขึ้นไปอีก คือตา และแก้วตาซึ่งมีความสามารถจะแบ่งแยกได้ว่ามีสีอะไรบ้าง, ตัวเซลล์เล็ก ๆ 2 ตัวผสมกันเข้าแล้วก็เจริญงอกงามเป็นตัวเด็กทารก แล้วต่อมาก็เติบโตเป็นผู้ใหญ่ มีความสามารถทำเครื่องไฟหรือแต่งบทละครสนุกสนาน หรือแต่งเพลงไพเราะเพราะพริ้ง มนุษย์เราก้าวหน้าขึ้นมาอย่างล่อแหลมจากสภาพที่เคยอยู่ถ้ำ, ต้นไม้, ดึกกระฟ้าและอากาศขม สิ่งเหล่านี้เพิ่งเกิดขึ้นโดยลำพังตัวมันเองหรือ? หรือใครเนรมิตสร้างขึ้น ถ้าท่านเดินไปตามถนนพบนาฬิกาข้อมือสวยงามเรือนหนึ่งพร้อมด้วยเครื่องกลไกเดินตรงเวลา ท่านจะทักท้วงเอว่านาฬิกามันเกิดขึ้นเองหรือ? หรือท่านจะเที่ยวมองหาช่างทำนาฬิกาเรือนนั้น?

จงก้าวต่อไปอีกหน่อย คุณเหมือนว่าจะมีอะไรบางอย่างอยู่เบื้องหลังโลกพิภพนี้จะเป็นใครสักคนหนึ่งได้ไหม? พระเจ้าเป็นบุคคลหรือ? แน่แน่นอน พวกเราทั้งหลายมีตัวตน ถ้าพระเจ้าจะเป็นบุคคลน้อยกว่าเราแล้วเราก็เป็นใหญ่กว่าและดีกว่าผู้ที่สร้างเราละสิ คุณไม่สมเหตุสมผลเลย หรือจะพูดอีกวิธีหนึ่งก็คือว่า พวกเราที่เป็นมนุษย์ดูเหมือนว่าเป็นผู้ที่อยู่ในระดับสูงกว่าสิ่งใด ๆ ในกรรมวิธีของวิวัฒนาการอย่างน้อยที่สุดเราสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ที่ภูเขา, ต้นไม้และสัตว์อื่นไม่อาจทำได้ ตลอดวิวัฒนาการหลายศตวรรษอันนับไม่ถ้วน มนุษย์เรามีชีวิตอยู่ในพิภพนี้แล้วถ้าไม่มีใครคนหนึ่งอยู่ที่ใจกลางของพิภพก่อนแล้ว ก็หมายความว่าพิภพผลิตผู้มีอำนาจยิ่งใหญ่มากกว่าพิภพนั่นเอง ข้อนี้ก็เหมือนกับพูดว่าน้ำวิ่งขึ้นสูงกว่าระดับของมันเองโดยไม่มีอะไรช่วยเหลือ ข้อความเหล่านี้ล้วนแต่ไม่สมเหตุสมผลทั้งสิ้น ไม่ว่าเราจะพูดไปประการใด จะสมมุติเอาว่าพระเจ้าอยู่ในระดับต่ำกว่ามนุษย์เห็นจะไม่ถูกแน่ เพราะฉะนั้น อย่างน้อยที่สุดพระองค์ก็เป็นบุคคล แต่จะมากกว่ามนุษย์แค่ไหนนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ก้าวไปให้ไกลอีกสักหน่อย! ดังที่เราได้กล่าวมาข้างต้นแล้วว่าพวกคริสเตียนเชื่อว่า พระเจ้ามีลักษณะเช่นพระเยซูเขาเริ่มต้นด้วยพระเยซู และถือว่าพระเจ้าทรงเป็นเช่นเดียวกับพระเยซู นี่เป็นการเสี่ยงในความเชื่อที่สำคัญยิ่งที่ยืนยันว่าพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ก็เหมือนพระเยซู หรือจะว่าอีกอย่างหนึ่งก็คือพระเยซูเปิดเผยลักษณะของพระเจ้าให้เราเห็น (ข้อความทั้งสองนี้อย่างเดียวกัน) แต่มันเป็นการเสี่ยงความเชื่ออย่างไรเหตุผลหรือ? ถ้าพระเจ้าไม่ตีเท่าพระเยซูก็หมายความว่า พิภพผลิตเอาสิ่งที่ใหญ่ยิ่งกว่าตนขึ้นมาอีกแล้ว และน้ำขึ้นสูงกว่าระดับของมันอีกแล้ว แต่มันเป็นไปได้ เพราะฉะนั้นจึงเป็นการสมเหตุสมผลแล้วที่จะคิดว่าเราควรก้าวจากพระเยซูขึ้นไปสู่พระเจ้า ก็เริ่มต้นจากสิ่งสูงสุดที่เรารู้จักแล้วก้าวจากสิ่งนั้นไปสู่สิ่งที่เรายังไม่รู้จักต่อไป หรือท่านจะว่าประการใดในเรื่องนี้?

ความเชื่อของเราที่ว่า พระเจ้าเป็นบุคคลที่มีลักษณะเหมือนพระคริสต์เป็นความเชื่อ ไม่ใช่ความรู้ แต่เป็นความเชื่อที่สมเหตุสมผลคือไป लेकरว่าข้อเท็จจริงที่รู้และพิสูจน์แล้ว แต่มันเหมาะสมกับสิ่งที่เรารู้ดีกว่าสิ่งอื่นใดที่เราจะคิดเอาได้ เพราะฉะนั้นให้เรายึดถือและประกาศโดยไม่ต้องรู้สึกหวาดกลัวอะไร และด้วยความพอใจอย่างสูง ความเชื่อนี้แหละคือสมบัติอันมีค่าที่สุดของพวกเรา

พระบิดา, พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์

เราได้เอาคำสอนที่อธิบายยากแต่ก็คุ้มค่าที่จะพยายามมากกล่าวไว้ตอนสุดท้าย คือคำสอนเรื่องตรีเอกานุภาพ คือภาคทั้งสามและพระเจ้าองค์เดียว คือพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ คำว่า “ตรีเอกานุภาพ” ไม่มีปรากฏในพระคัมภีร์ใหม่ (และไม่ปรากฏในแนวคิดของคริสตศาสนาจนกระทั่ง ค.ศ. 200) แต่อุดมคติที่เป็นรากฐานนั้นมีอยู่แล้ว เป็นความคิดเก่าแก่มากที่มีอยู่ในความรู้สึกร่วมกันของพวกคริสเตียนแต่สำหรับบางคนก็ทำให้เป็นเรื่องสะอึด นิกายเอกานุภาพเรียกชื่อตนเองให้แตกต่างออกไปแตกต่างออกไปจากตรีเอกานุภาพ ทำให้คริสเตียนหลายคนไม่เข้าใจในเรื่องนี้

หลักเรื่องสามพระภาค และพระเจ้าองค์เดียวนี้หมายความว่าอย่างไร? หมายความว่าเราเชื่อในพระเจ้า 3 พระองค์แยกกัน คือพระบิดา, พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์กระนั้นหรือ? เปล่าเลย, เราจำกัดการตีความหมายนี้ไปเสียง่าย ๆ รู้สึกว่าเป็นประสบการณ์ของปวงชนเช่นเดียวกับหลักข้อเชื่ออื่น ๆ คริสเตียนสมัยเริ่มแรกมีประสบการณ์เรื่องพระเจ้าอย่างบริบูรณ์จนจะใช้คำกล่าวข้อความเดียวไม่พอ และต้องกล่าว 3 สิ่งจึงจะเข้าใจได้ นี่เป็นการเริ่มต้น พวกยูดาห์ที่เคร่งครัดเชื่อและรู้จักพระเจ้าแห่งคัมภีร์เดิมว่า เป็นพระผู้สร้างสรรพสิ่ง คือเป็นพระบิดาของมนุษยชาติ แต่ต่อมาพระเจ้าองค์เดียวกันนี้แหละได้เข้ามาใกล้ชิดกับพวกเขาในร่างกายของพระเยซูชวาวาชาเรีธ ซึ่งพวกเขาถือว่าเป็นบุตรของพระเจ้า ครั้นเมื่อพระเยซูออกไปจากโลกนี้แล้ว พระเจ้าองค์เดียวกันนั้นเองยังคงอยู่ท่ามกลางเขา คอยปลอบใจเขา คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ สมมุติว่าเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นแก่ตัวท่าน ท่านจะพูดอย่างไรจึงจะแสดงประสบการณ์ออกมาให้คนอื่นเข้าใจ? บางทีท่านอาจต้องพูดเหมือนข้อความใน เอเฟซัส 2:18 “เพราะว่าโดยพระองค์ (พระเยซู) เราทั้งสองพวกจึงมีโอกาสเข้าเฝ้าพระบิดาได้โดยพระวิญญาณองค์เดียว” บางทีท่านจะต้องเริ่มพูดถึงสามพระภาคและพระเจ้าองค์เดียว คือพระบิดา, พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะวิธีนี้ท่านจึงสามารถแสดงความรู้สึกอันจริงใจออกมาได้

แต่คำว่า “บุคคล” นั้นหมายความว่าอย่างไร? หมายความว่าบุคคล 3 คน แตกต่างกันออกไปเป็นพระเจ้า 3 พระองค์หรือก่อนที่จะเข้าใจจะต้องทราบประวัติของคำเสียก่อน ตามภาษาลาติน “เบอซันนา” แปลว่ามีเสียงออกมา ความหมายอันแรกหมายความว่าหน้ากากหรือหัวโขน และความหมายอันที่สองแปลว่า ตัวละครผู้เล่นเองต่อมาหมายถึงเอกชนแต่ละคน คือเป็นความหมายที่ใช้ในปัจจุบัน เมื่อพวกคริสเตียนที่พูดภาษาลาตินต้องการจะแสดงความหมายเรื่องพระเจ้า ก็ได้มาพบกับคำว่า “เบอซันนา” แต่ก็ไม่ค่อยจะลงรอยกันในความหมาย คงจะไม่ผิดถ้าเราจะกล่าวว่า เมื่อผู้ติดตามพระเยซูพูดถึงสามพระภาคและพระเจ้าองค์เดียว เขาหมายความว่าดังต่อไปนี้ คือ “ข้าพเจ้าเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงสำแดงพระองค์ให้เห็นเป็นสามหน้าที่ คือพระบิดา, พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นเดียวกับตัวละครตัวเดียวแสดงสามหน้าที่”

พวกคริสเตียนพยายามแล้วพยายามอีกที่จะอธิบายคำว่าตรีเอกานุภาพให้เข้าใจแจ่มแจ้ง เอดดูลเลียนใน ค.ศ. 200 ได้ชักตัวอย่างว่าเจ้าพนักงานสามคนทำงานสามอย่าง แต่เป็นผู้สังกัดในรัฐบาลเดียวกันอีก 100 ปีต่อมา อทานเชอัสชักตัวอย่างว่าบุคคลคนเดียวอาจทำหน้าที่เป็นบิดา, บุตร และพี่ชายได้ ต่อมาอีก 100 ปี ท่านออกัสตินได้เปรียบเทียบว่า เหมือนกับความจำ, ความเข้าใจและความตั้งใจ หน้าที่ทั้งสามนี้แยกจากกัน แต่มีความสำคัญอันใกล้ชิดภายในจิตใจเดียวกัน

แจ่มแจ้งแล้วไม่ใช่หรือว่า หลักข้อเชื่อของตรีเอกานุภาพมิได้หมายความว่าพระบิดาเป็นพระเจ้าองค์ที่ 1 พระเยซูเป็นพระเจ้าองค์ที่ 2 และพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพระเจ้าองค์ที่ 3 แต่หมายความว่าพระ

เจ้าองค์เดียวสำแดงพระองค์เองให้มนุษย์รู้จัก 3 ทาง และมนุษย์ก็ได้รู้จักและสัมพันธ์กับพระองค์ 3 ทาง เหมือนกัน นี่แหละคือความหมายที่ยังมีอยู่กระทั่งบัดนี้ เป็นการหาคำพูดมาแสดงถึงความเข้าใจอันลึกซึ้งยิ่งกว่าคำพูดอธิบายได้ คือความเต็มบริบูรณ์ของพระลักษณะของพระเจ้า, การแสดงความกรุณาต่อมนุษย์ของพระองค์ และประสบการณ์อันเต็มเปี่ยมที่มนุษย์มีกับพระองค์ ถ้าคนในสมัยโบราณไม่หาข้อความมากล่าวไว้ดังนี้เราก็ต้องแสวงหาของเราขึ้นเองในสมัยปัจจุบัน

ท่านมีความเชื่อในองค์พระบิดาเจ้าผู้ทรงสร้างโลก และทรงเชิดชูและปกครองโลกด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์หรือเปล่า? ท่านเชื่อหรือเปล่าว่า พระเจ้าทรงเปิดพระพักตร์ของพระองค์ให้มนุษย์เห็นชัดในพระเยซู และดำเนินชีวิตท่ามกลางมนุษย์เพื่อดึงเอามนุษย์กลับเข้าไปหาพระองค์ตามเดิม? ท่านเชื่อหรือเปล่าว่าพระเจ้ายังคงมีพระชนม์อยู่และเคลื่อนไหวในโลกรอบตัวเราและในดวงใจของเรา? ถ้าท่านเชื่อในสิ่งเหล่านี้ก็เท่ากับท่านเชื่อในตรีเอกานุภาพ

บทที่ 3

“มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา?” (สจจ 8:4)

มนุษย์คืออะไร ?

คำตอบของทางวิทยาศาสตร์

เมื่อเราพิจารณาวิทยาศาสตร์ เช่น ชีวะวิทยา สรีระศาสตร์ จิตวิทยา เราก็ได้พบคุณค่าของมนุษย์มากขึ้น วิทยาศาสตร์เหล่านี้จะบอกกับเราถึงความมหัศจรรย์ของร่างกายมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่วนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

อวัยวะย่อยอาหารจะรับเอาอาหารทุกชนิดเข้าไป แล้วบดจนละเอียด แล้วเพิ่มสิ่งที่เป็นเคมีทุกระยะ แล้วก็เปลี่ยนอาหารให้เป็นพลังงานแก่ร่างกาย

โลหิตจำนวน 2-3 ลิตร ซึ่งไหลผ่านเส้นโลหิตดำและเส้นโลหิตแดงจะนำอาหารไปเลี้ยงตัวเซลล์ทุกแห่งอย่างไม่หยุดหย่อน แล้วก็นำเอาสิ่งที่เสียแล้วหนีไป

หัวใจนั้นจะหดเข้าและขยายออก, หดเข้าและขยายออกนาทีแล้วนาทีเล่า. ปีแล้วปีเล่า ไม่มีหยุด เป็นเครื่องจักรที่บริบูรณ์ที่สุดเท่าที่โลกรู้จัก

หมอน้ำร้อนอันประณีต จะทำให้ความอบอุ่นของร่างกายอยู่ในระดับปกติ ประมาณ 37 องศา เซ็นติเกรด ทั้งในฤดูหนาวและฤดูร้อน ทั้งกลางแจ้งและในร่ม ไม่มีใครจะเปลี่ยนแปลงแม้แต่เล็กน้อย

ต่อมเล็ก ๆ ในมันสมองเรียกว่า “ต่อมความเจริญของร่างกาย” ทำหน้าที่คุมการเติบโตของโครงกระดูกแห่งร่างกาย ถ้ามันทำหน้าที่มากเกินไป ร่างกายจะใหญ่เหมือนพวกยักษ์ ถ้าทำน้อยก็ทำให้เป็นคนแคระแต่มันทำหน้าที่ได้ถูกต้องร้อยละ 99

ตัวอสุจิซึ่งผสมกับไข่จะทำให้เกิดทารกขึ้นมานั้นมีน้ำหนักประมาณเศษหนึ่งส่วนพันล้านของกรัม ภายในตัวอสุจิจะมีเส้นถึง 24 เส้นประกอบด้วยเกล็ดเล็ก ๆ เรียกว่า “ก้านดิส” หรือโครโมโซม ขนาดยาวที่สุดประมาณหนึ่งในหมื่นของนิ้ว เส้นเหล่านี้มีตัวเชื่อมหลายร้อยตัวติดกันแน่นตัวเชื่อมเหล่านี้เป็นผู้กำหนดสีของลูกตาของทารกที่เกิดใหม่, สีของผม, ลักษณะของผม, จำนวนผม, ลักษณะของเล็บมือ, และกำหนดว่าจะมีอายุนานเท่าใด

ที่เบื้องหลังมีลูกตามีเยื่อที่มีความรู้สึกไวเรียกว่าแก้วตา ซึ่งจะจับคลื่นสีต่าง ๆ ส่งไปยังมันสมอง เพื่อให้สมองรู้ว่ามันเป็นสีอะไร เช่น แดง, เหลือง, น้ำเงินหรืออื่น ๆ

ในหุมีลักษณะเป็นหอยสังข์ ซึ่งจะบันทึกคลื่นเสียงต่าง ๆ ส่งไปยังมันสมอง แล้วเราจะได้ยินเสียง โด, เร, มี, ฟา, ฯลฯ หรือเสียงที่คล้ายคลึง

นี่มิใช่แต่วิทยาศาสตร์เท่านั้นที่บอกส่วนต่าง ๆ ในร่างกาย จิตวิทยายังบอกสิ่งอัศจรรย์ต่าง ๆ ต่อไปอีก เช่น

มันสมองของมนุษย์เหมือนกับศูนย์ขมของสายโทรศัพท์ ซึ่งมีสายนับไม่ถ้วนส่งไปยังส่วนต่าง ๆ ศูนย์ขมนี้มีเซลล์เส้นประสาทจำนวนมากหลายล้านคำนวณว่ามีจำนวนเท่ากับใส่เลข “1” แล้วก็เติม “0” อีกสิบห้าล้านตัว ได้เท่าไรนั่นแหละคือจำนวนเซลล์ประสาทที่มีอยู่ในมันสมองของมนุษย์ ถ้าจะใช้หนังสือพิมพ์ตัวเลขเหล่านี้แล้วจะต้องใช้หนังสือ 30 เล่ม ๆ ละ 350 หน้าจึงจะพอ ไม่มีใครจะนับได้ถูกต้อง และก็ไม่มีใครทราบว่าหมายความว่าอะไร

ข้อความข้างต้นนี้เป็นคำตอบของวิทยาศาสตร์ต่อคำถามที่ว่ามนุษย์คือใครกัน? ถ้านี้เป็นคำตอบที่ถูกต้อง เราจะต้องเปลี่ยนนโยบายในที่บางแห่งที่ระบุไว้ข้างต้น เช่น เป็นการนำบดสีที่จะเทแอลกอฮอล์ลงไปในร่างกายอันทำให้เครื่องกลไกมหัศจรรย์สมองมินชาและลับสน

เรื่องของมนุษย์จบเพียงนี้หรือ?

คำตอบของคริสเตียน

ทัศนะของคริสเตียนอันเกี่ยวกับมนุษย์นั้นยอมรับข้อความทุกอย่างตามที่นักวิทยาศาสตร์กล่าวไว้ และจะต้องสร้างคำตอบขึ้นให้ไกลกว่านั้นอีก คำตอบนั้นมีว่าอะไร?

1. **พวกเราเป็นบุตรของพระเจ้า** ความเชื่อของคริสเตียนกล้าที่จะยืนยันว่า พระเจ้าเป็นพระบิดาของมนุษย์ และพวกเราทุกคนเป็นบุตรของพระองค์ นี่เป็นทัศนะใหม่เกี่ยวกับมนุษย์ผู้อาศัยอยู่ในโลกนี้ ถ้าเราเป็นบุตรพระเจ้า เราก็ต้องมีลักษณะคล้ายคลึงกับพระองค์ เพราะบุตรย่อมคล้ายคลึงบิดามารดา เราถูกสร้างขึ้นตามแบบฉายาของพระเจ้า เราต้องมีความคิดเหมือนพระเจ้าบางประการ เรามีความต้องการเหมือนพระเจ้าบางประการ เราต้องมีจิตใจ ความกรุณาและการไม่เห็นแก่ตัวเหมือนพระองค์ เราจะต้องมีชีวิตถาวร ดังที่พระองค์ทรงเป็นชีวิตนิรันดรถ้าเราเป็นบุตรพระเจ้า เราก็เป็นผู้มีค่าไม่จำกัดต่อพระพักตร์ของพระองค์มนุษย์ทุกคนจะต้องได้รับการยกย่องนับถือ

ทัศนะเช่นนี้ทำให้สภาพการณ์เปลี่ยนแปลงเป็นอันมาก

ถ้าข้อนี้เป็นคำตอบที่ถูกต้อง การเกี่ยวพาราสีระหว่างชายหนุ่มหญิงสาวก็มีความสำคัญขึ้น เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นบุตรพระเจ้า และทุกฝ่ายจะต้องปฏิบัติต่อกันในฐานะที่เป็นบุตรพระเจ้า ท่านคงรู้สึกวาทศนะนี้คงขัดขวางความปรารถนาของท่านนะซี ทัศนะนี้มีได้ทำลายความสนุกสนานของเราเลย เพราะว่าพระเจ้าต้องการให้เรามีความสนุกสนานอย่างถูกต้องในโลกนี้ มิได้ทำลายความรักของมนุษย์ เพราะพระเจ้าสร้างเพศทั้งสองไว้ให้สนใจซึ่งกันและกัน เป็นแต่ห้ามมิให้ถือว่ามนุษย์มีแต่ร่างกายเท่านั้น

และมีให้ถือว่าคนอื่นก็มีแต่ร่างกายเท่านั้น คนหนุ่มสาวจำนวนมากพอรุ่งขึ้นเช้าก็รู้สึกเสียใจ เพราะในตอนกลางคืนที่ผ่านพ้นไปเขาลืมไปว่าเขามิได้เป็นบุตรพระเจ้า

ถ้าข้อนี้เป็นคำตอบที่ถูกต้องมันจะทำให้ท่านไม่เต็มศรัทธา บุตรพระเจ้าไม่มีหน้าที่จะต้องมาศรัทธาการใช้เครื่องมือทำลายยาของพระเจ้าไปชั่วเวลา 2-3 ชั่วโมงก็ไม่เป็นการสมควร เพราะถ้าขึ้นมีนเมา ก็จะไปทำการที่บุตรพระเจ้าไม่ควรทำ

ถ้าข้อนี้เป็นคำตอบที่ถูกต้องก็มีเรื่องที่จะเป็นห่วงเกี่ยวกับค่าจ้างแรงงานและสภาพทำงานของพวกกรรมกรในโรงงานอุตสาหกรรม เพราะกรรมกรทุกคนมิได้เป็นเพียงลูกมือเท่านั้น แต่เขาเป็นบุตรพระเจ้า เช่นเดียวกับพวกหัวหน้าคนงาน, ผู้จัดการ, เจ้าของ ทุกคนจะต้องได้รับการปฏิบัติให้เหมาะสมกับที่เขาเป็นบุตรพระเจ้า

ถ้าข้อนี้เป็นคำตอบที่ถูกต้อง เราจะต้องพยายามกำจัดสงครามให้หมดไปจากโลกนั้น เพราะเมื่อลูกระเบิดตกในเมืองใดไม่ว่าจะเป็นของเราหรือฝ่ายข้าศึกย่อมทำลายบ้านเรือนที่สร้างขึ้น และทูลถนอมมาอย่างดีพินาสลงหมด เท่ากับเป็นการปฏิเสธคำสอนที่ว่า พวกเราเป็นยาของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง เราจะต้องกำจัดสงครามโดยเร็ว

ถ้าข้อนี้เป็นคำตอบที่ถูกต้อง เราจะต้องปฏิบัติต่อชนเชื้อชาติอื่นได้ดีขึ้น เพราะความแตกต่างกันในผิวหนัง, ลักษณะของจมูกและผมมันไม่สำคัญ แต่สิ่งที่สำคัญก็คือว่า ทุกคนเป็นบุตรพระเจ้า และมีค่าต่อพระองค์

ถ้าข้อนี้เป็นคำตอบที่ถูกต้อง เราจะต้องใส่ใจแสวงหาสิทธิประชาธิปไตย เพียงแต่ชื่อไม่สำคัญ แต่รูปลักษณะของการปกครองนั้นสำคัญกว่า ก็จะต้องเคารพต่อเอกชนทุก ๆ คน เปิดโอกาสให้ทุกคนแสดงดีเด่นได้เสมอ ไม่ว่าจะเป็นชาวนายากจน, ชุมนางหยิบโหย่ง, กรรมกรบ่อแร่, ลูกจ้างทำนา, กรรมกรโรงงาน, แม่บ้านหรือแม้แต่เด็กนักเรียนก็ตาม

ทัศนคติของคริสเตียนเกี่ยวกับมนุษย์นี้มีกำลังรุนแรงทั้งในชีวิตส่วนตัวและชีวิตสังคม

2. พวกเราทั้งหลายเป็นคนบาป นี่เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราวทั้งหมด เด็กบางคนอาจเป็นเด็กเลว คือคิดเป็นปฏิปักษ์ต่อบิดา และแสดงความปรารถนาที่ขัดต่อความปรารถนาของบิดา หนีออกจากบ้านของบิดาและไปหาบ้านของตนอยู่ใหม่ พวกเราก็ทำเช่นเดียวกันกับพระเจ้าเรายังคงเป็นบุตรของพระเจ้าอยู่ แต่เราอาจเป็นบุตรชั่วร้ายก็ได้ เราอาจเป็นปฏิปักษ์ต่อพระเจ้า, เราอาจแสดงความปรารถนาที่ขัดต่อประสงค์ของพระองค์ เราอาจหนีออกจากคฤหาสน์ของพระองค์ (พูดอย่างเปรียบเทียบ) และคิดไปตั้งบ้านเรือนของตนเองเสมือนหนึ่งว่าเรามีอะไร ๆ เพียงพอแล้ว คือถือตัวว่าดีแล้ว ไม่ต้องพึ่งพระเจ้าต่อไป ทั้งนี้เป็นเพราะพระเจ้าทรงประทานให้เราเป็นอิสระที่จะเลือกทางของตนเองได้ แม้จะเป็น

ปฏิบัติต่อพระองค์ก็ได้ เพราะพระองค์ยอมเสี่ยงในการนี้ เมื่อพระองค์เลือกที่จะได้บุตรแทนที่จะเอาเครื่องจักร

พวกเรามากเป็นบุตรที่เลวเสมอ เราทุกคนถ้าเราคิดว่าไม่เลวเราก็ไม่สำนึกในสภาพความเป็นจริงของตัวเอง และมองไม่เห็นที่เราควรจะเป็นอย่างไรต่อไป เด็กที่ปกครองยากที่สุดคือเด็กที่เลวจริง ๆ แต่คิดว่าตัวเองเป็นผู้วิเศษที่สุด ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าก็ไม่รู้ว่าจะทำประการใดต่อเราผู้เป็นบาป เมื่อเรามาขึ้นอยู่กับพระพักตร์พระองค์อย่างบ้ำระห่ำ และไม่สำนึกต่อความผิดในชีวิตของตนเลย

เราจะต้องเข้าใจให้แจ่มแจ้งว่าความบาปคืออะไร คำนี้ได้เอาไปใช้กันเสียจนเคยชินจึงทำให้เห็นว่าเป็นการกระทำผิดเพียง 2-3 อย่างร้ายแรงบ้าง ไม่ร้ายแรงบ้าง ตามความเข้าใจของคนโดยมาก เห็นว่าการเล่นพนันไพ่, เต้นรำ, ไปดูแข่งขันฟุตบอลในวันอาทิตย์, ไม่ไปโบสถ์, แห่แข่งม้า, พุดเทจ, ลักทรัพย์, ดื่มสุรา, ผิดประเวณีและฆ่าคนเป็นความบาป แต่ความบาปนั้นลึกซึ้งและกว้างขวางยิ่งกว่านี้มากนัก ความจริงแล้วการกระทำบาปอย่างทีกล่าวข้างบนอาจไม่ใช่ความผิดบาปเลย และได้ตัดเอาความบาปร้ายแรงที่สุดที่พวกเราชอบทำออกไปเสีย

แก่นของความบาปก็คือ ใจตัวเองเป็นใหญ่กว่าพระทัยพระเจ้าคือตั้งตัวเองเป็นพระเจ้า ความบาปก็คือการทำให้ตรงกันข้ามกับคำอธิษฐานของพระเยซูในสวนเกธเซมานะ พระเยซูอธิษฐานว่า “ขออย่าให้เป็นไปตามใจข้าพเจ้า แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด” (ลูกา 22:42) ภาย, วาจา, และใจของเราอธิษฐานไปในทำนองที่ว่า “ขออย่าให้เป็นตามพระทัยของพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามใจของข้าพเจ้าเถิด”

ในตอนแรกความบาปเป็นเรื่องระหว่างเรากับพระเจ้าก่อน แต่ต่อมามักแสดงออกเป็นรูปลักษณะต่าง ๆ ซึ่งโดยมากเป็นความสัมพันธ์กับผู้อื่น ตอนแรกความบาปจะเป็นเพียงความคิดในใจ แต่ต่อมามันจะแสดงออกทางสิ่งที่เราทำและคำที่เราพูด ลักษณะต่อไปนี้เป็น การแสดงออกของความบาปในใจ

แสดงความหยิ่งจองหองในสิ่งที่เรามี, เราเป็นหรือสิ่งที่เราสามารถทำได้ ซึ่งแท้ที่จริงแล้วทุกสิ่งที่มี, เราเป็นหรือเราสามารถทำได้นั้นมาจากคนอื่นหรือจากความสามารถที่พระเจ้าประทานให้

แสดงออกด้วยบุญและขาดสติในบรรดาพระพรที่พระเจ้าได้ประทานให้ตั้งมากมาย การที่พระองค์ประทานให้ก็เพราะทรงรักเรายิ่งกว่าเพราะเรามีคุณความดีที่จะได้รับ

แสดงตัวเป็นคนอวดดี อวดฉลาดและดำเนินชีวิตตามลำพัง ความจริงแล้วถ้าไม่มีคนดูแลบำรุงรักษาแล้ว เราจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่ถึงสัปดาห์และถ้าไม่มีออกซิเจนในลมอากาศสักห้านาทีเท่านั้นเราเป็นตายแน่ ๆ

คอยแต่เป็นห่วง “ตัวเอง” อยู่ตลอดเวลา แต่พระเจ้าต้องการให้เราไปถึงสวัสดิภาพของผู้อื่น เช่นเดียวกับพระองค์กระทำ

ทำให้เสียเวลาไปโดยไร้ประโยชน์ที่ไปนั่งคุยโวตามร้านกาแฟ ซึ่งความจริงแล้วพระเจ้าต้องการให้เราใช้ความสามารถของเราให้เป็นประโยชน์

เอาแต่กิน, ดื่มและสนุกตลอดเวลา แต่พระเจ้าทรงสนพระทัยในจิตวิญญาณซึ่งไม่ตายยิ่งกว่าใน ร่างกายที่ตายได้

ใช้ร่างกายเพื่อกิน, ดื่มและทำอื่น ๆ ที่เหมือนกัน และขาดการบริหารร่างกาย แต่พระเจ้าต้องการให้เราใช้ร่างกายเพื่อเป็นประโยชน์ในพระราชกิจของพระองค์

เลือกทำอาชีพเพื่อหวังได้เงินอย่างเดียว อาชีพที่แท้นั้นคือการทรงเรียกของพระเจ้า เพื่อปรนนิบัติพระองค์และเพื่อนมนุษย์ และขยายแผ่นดินของพระองค์

ตระหนี่ถี่เหนียว, โกรธง่าย, ใจร้อน แต่พระเจ้าปรารถนาให้เราใจกว้างและอดกลั้นให้เหมือนพระองค์

ชอบนิทานว่าร้ายผู้อื่นและต่อความยาวสาวความยืด แต่พระเจ้าไม่ต้องการจะให้เป็นที่ระคายเคืองแก่ผู้ใด และต้องการให้เราทำเหมือนพระองค์

ดูหมิ่นเหยียดหยามผู้อื่นเพราะเขาเป็นคนต่างด้าว, หรือไม่ได้รับการศึกษาสูง หรือผิดมารยาทในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เวลารับประทานอาหาร หรือไม่มีเงินซื้อรถยนต์ รถเก๋ง แต่พระเจ้าทรงถือว่าทุกคนเป็นบุตรของพระองค์ทั้งนั้น

มีความสุขสบายตลอดปี มีอาหารกินบริบูรณ์ 3 เวลาทุกวันอ่านข่าวหนังสือพิมพ์ทราบว่าเด็กในทวีปยุโรปและเอเชียอดอยากแสนสาหัสแต่หันไปอ่านการ์ตูนเสียโดยไม่คิดถึงความทุกข์ของเพื่อนมนุษย์ ส่วนพระเจ้าไม่ต้องการให้ผู้เล็กน้อยสักคนเดียวเหล่านี้พินาศไป และต้องทรงเสียพระทัยมากในความทุกข์ของเขา

สิ่งที่กล่าวมาทั้งหมดนี้แหละเป็นสัญลักษณ์แห่งความบาป ถ้าท่านพบว่ามิอยู่ในตัวท่าน ๆ ก็เป็นคนบาป เราทั้งหมดเป็นคนบาปมิใช่หรือ?

มนุษย์เราเป็นสัตว์แปลกประหลาด คือมีทั้งร่างกายและจิตวิญญาณผสมกัน เราเป็นบุตรของพระเจ้าและเราเป็นคนบาป เรามีอำนาจที่จะขึ้นไปสูงมากและลงไปต่ำมากก็ได้ เราอาจเล่นดนตรีอันไพเราะ, มีศิลปะงาม ๆ และวรรณคดีที่น่าอ่าน และเราก็อาจกินอาหารจนเกินไปที่หมูแล้ว ๆ ก็ไม่อาจสู้ได้ เมื่อเร็ว ๆ นี้มีนิตยสารสำคัญฉบับหนึ่งลงภาพเต็มหน้ากระดาษแสดงถึงเด็กคนหนึ่งถูกไฟลวกที่ร่างกายเป็นแผลโต ประชาชนจำนวนมากได้ใช้เครื่องมือผ่าตัดทุกชนิด และยาทุกอย่างเพื่อช่วยกันแก้ไขชีวิตเด็กให้รอด พวกเราก็เหมือนเช่นนั้น แต่บางเวลาเราก็ใช้สมองที่ดีที่สุดของเรา, โรงงาน, แรงงานไป

ทำสิ่งที่เข่นฆ่าศัตรูให้มากและทำลายบ้านเมือง ของศัตรูให้มากในเวลาอันสั้นก่อนที่ศัตรูจะมาทำแก่เรา ได้พวกเราก็เป็นเช่นนั้น พิพิธภัณฑสถานแห่งหนึ่งแสดงเครื่องมือที่เรประดิษฐ์และสร้างขึ้น เพื่อช่วยชีวิต และทำชีวิตให้มีความสุข ส่วนพิพิธภัณฑสถานอีกแห่งหนึ่งแสดงเครื่องมือทารุณ เช่น เครื่องตอกเล็บ และ เครื่องเคียงแขนขาเพื่อทรมานเรา เราสร้างมติดกลงใจที่คิดขึ้นแล้ว ๆ ก็ทำลายมันเสีย เราเป็นปริศนาและ สงสัยในตัวเอง และไม่รู้ว่าจะทำประการใด บางทีเราจะรู้จักความรู้สึกของท่านเปาโลเมื่อเขียนข้อความ ไว้ว่า “คิดว่าการคืนนั้นซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาทำข้าพเจ้าไม่ได้ทำ แต่การชั่วซึ่งข้าพเจ้ามิได้ปรารถนาทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่ โอ้ ข้าพเจ้าเป็นคนเข็ญใจจริง ๆ ใครหนอจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากกายแห่งความตายนี้” (โรม 7:19,24)

ทั้งหมดนี้ทำให้เกิดข้อสรุปผล 2 ประการ ประการที่หนึ่งคือความต้องการที่จะได้รับความรอดของ พวกเรา นี่เป็นความจริงไม่ใช่เป็นแต่เพียงข้อตักเตือนเพิ่มเติมที่พจนานุกรมจารย์บอกเราในขณะเทศนา ในวันอาทิตย์เท่านั้น เป็นความจำเป็นต้องการของพวกเราจริง ๆ เราจะต้องนำไปกล่าวละเอียดในบท ต่อไป ส่วนอีกประการหนึ่งนั้นคือเราจะยังเป็นคนไม่สมบูรณ์ จนกว่าเราจะได้มอบกายถวายชีวิตให้ พระเจ้าดังเราจะกล่าวต่อไปนี้

3. เราไม่เป็นตัวของเราเองจนกว่าเราจะเป็นคนของพระเจ้า ข้อแปลกที่สุดเกี่ยวกับสภาพของ มนุษย์คั้งนี้ เราจะไม่สุขสมบูรณ์หรือเป็นอิสระ หรือเต็มบริบูรณ์จนกว่าเราจะมอบตัวไว้ในความอารักขา ของพระเจ้า และอุทิศตนตามพระทัยโดยสิ้นเชิง พวกเราถูกสร้างขึ้นมาเพื่อการนี้ トラバิดที่เราทำอย่างนี้ ยังไม่ได้ เราก็งงใจ กระวนกระวายเราริ่งพล่านเป็นวงกลม แต่ก็ไปไหนไม่ได้ บางทียังพยายามหนักขึ้นก็ ยิ่งเลวลง เราจะได้เป็นสิ่งที่เราอยากเป็นมิใช่ด้วยการพยายาม แต่ด้วยการยอมแพ้และเข้ามอบตัวให้กับ สิ่งนั้น นี่เป็นการยากที่จะเข้าใจ แต่เราจะต้องหาญพยายามที่จะเข้าใจ

บางทีเราเป็นเหมือนเครื่องจักรของรถไฟ ถ้ามันขึ้นคือเล่นออกนอกรางเพื่อจะเล่นตามใจชอบ มันก็ไปไม่ได้ แต่ถ้ามันเข้ามาเล่นในรางตามเดิม รางที่เป็นเงาวาบซึ่งตะล่อมมันเข้ามาและดูเหมือนว่า จะทำลายเสรีภาพของมันนั้น ความจริงแล้วทำให้มันสามารถเล่นไปสู่จุดหมายปลายทางได้ ในทำนอง เดียวกัน トラバิดที่เราคงอยู่ในทางที่พระเจ้าได้วางไว้แล้ว เราก็เจริญขึ้นเรื่อยไป ถ้าขึ้นทำอย่างอื่นเราก็ ไม่ก้าวหน้า นี่เป็นส่วนหนึ่งของสัจธรรมที่เราอธิบาย แต่ยังไม่จบ

ขอให้เราพยายามต่อไปอีกโดยใช้จิตวิทยาเป็นหลัก เราจะไม่พบความสุขที่แท้จากการพยายาม หาความสุข ยิ่งพยายามมากขึ้นเท่าใด เราก็จะรู้สึกเป็นทุกข์หนักขึ้นเท่านั้น และยิ่งไม่สบายมากขึ้น การ พยายามเป็นคนดีก็ไม่สำเร็จเช่นกัน ยิ่งพยายามเท่าใดก็จะเห็นแก่ตัวเองมากขึ้น และการเห็นแก่ตัวไม่ใช่ ของดี ฉะนั้นทางที่จะเป็นสุขและเป็นความดีก็อยู่ที่สูญเสียตัวเอง ในสิ่งนอกตัวเรา ในกิจกรรมหรือ ความมุ่งหมายที่เป็นประโยชน์ แล้ววันหนึ่งเราจะรู้สึกว่าเป็นสุขกว่าและดีกว่าที่เรามุ่งไว้โดยตรง บัดนี้

ไม่มีอะไรสูงกว่าและใหญ่กว่านี้ที่เราจะเสียตัวเอง แทนที่จะเสียพระเจ้าและพระทัยของพระองค์ เพราะฉะนั้นถ้าเรามอบกายถวายชีวิตให้แก่พระองค์และพระประสงค์ของพระองค์โดยไม่อันแล้ว เราจะพบความดี, ความสุขและชีวิตบริบูรณ์ตามมา นี่ก็เป็นส่วนหนึ่งของสัจธรรม แต่ยังไม่ครบบริบูรณ์

ขอให้เราพยายามต่อไปอีกครั้งหนึ่ง ถ้าเราถูกสร้างขึ้นตามแบบฉายาของพระเจ้าแล้ว พระองค์ก็เป็นทุกสิ่งที่เราควรจะเป็น ที่เราจะสามารถเป็นได้ แต่ทว่ายังไม่เป็น พระองค์เป็นเป้าหมายของชีวิตเรา พระองค์เป็นทิศทางที่เราจะเดินไป ฉะนั้นถ้าเราเดินเข้าไปใกล้พระองค์ เราก็จะเป็นตามที่เราก็มุ่งหมายไว้ ยิ่งเราทำตามน้ำพระทัยพระองค์เท่าใดเราก็ยิ่งเข้มแข็งเพียงนั้น ยิ่งเรายอมตัวทำตามพระองค์ยิ่งขึ้นเพียงใด เราก็เป็นตัวของเราเองมากขึ้นเพียงนั้น

หนึ่งพันห้าร้อยปีล่วงมาแล้ว ท่านออกัสตินกล่าวว่าพระเจ้าสร้างเราเพื่อพระองค์ และจิตวิญญาณของเราจะไม่สงบจนกว่าเราจะพักเสียบในพระองค์ ใกล้ ๆ สมัยของเรานี้ จินตกวีตาบอดชื่อแมททีสันแต่งเพลงนมัสการไว้ว่า

ให้ข้าเป็นเช่นเชลยของพระเจ้า

แล้วข้าจะได้เป็นไท (บท 130)

บทที่ 4

“พระคำของพระเจ้าของเราจะยั่งยืนอยู่เป็นนิรันดร์” อีสยาห์ 40:8

พระคำของพระเจ้า

จงหยิบพระคัมภีร์มาเปิดดู เป็นหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งขนาดหนึ่งพันหน้ากระดาษในคอลัมน์ ตัวพิมพ์ขนาดเล็ก ประกอบด้วยหนังสือที่แยกออกเป็นเรื่องราวต่าง ๆ รวม 66 เล่ม บางเล่มก็ยืดยาว บางเล่มก็สั้น มีเพียงบทเดียว แบ่งออกเป็น 2 ภาค คือพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ พันธสัญญาเดิมนานกว่าพันธสัญญาใหม่ประมาณ 3 เท่า ถ้าท่านเปิดดูตอนกลางเล่ม ท่านจะเปิดดูเพลงสดุดี และเปิดดูตอนกลางส่วนที่สอง ท่านเปิดดูตอนต้นของพันธสัญญาใหม่ พันธสัญญาเดิมเขียนขึ้นก่อนพระเยซู ส่วนพันธสัญญาใหม่เขียนขึ้นภายหลังพระองค์พันธสัญญาเดิมนั้นเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ส่วนพันธสัญญาใหม่เขียนเป็นภาษากรีก พระคัมภีร์ทั้งเล่มใช้เวลาเขียนประมาณ 1,000 ปีจึงเสร็จ บรรจุเรื่องราวเกือบทุกประเภท เช่น ประวัติศาสตร์, เรื่องต่าง ๆ, คำเทศนาสั่งสอน, กวีนิพนธ์, สุนทรพจน์, จดหมาย, กฎหมาย และปริศนา บางเล่มเรารู้ตัวผู้เขียนเวลาที่เขียน, สถานที่เขียน และเขียนถึงผู้ใด ในบางเล่มเราไม่รู้สิ่งเหล่านี้โดยแน่นอน

พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่มีลักษณะพิเศษไม่มีอะไรเหมือน พวกคริสเตียนถือว่าเป็นพระคำรัสของพระเจ้ามานานแล้ว ข้อนี้หมายความว่าอะไร? พระคัมภีร์มีคุณค่าอะไรแก่เรา?

พระเจ้าตรัสโดยวิธีใด?

ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดา พระองค์ก็ใคร่ที่จะตรัสต่อบุตรของพระองค์ บิดาที่ไม่ดีย่อมคือบิดาที่ไม่ทำอะไรจะพูดกับบุตรหรือไม่ยอมพูดกับบุตร พระเจ้าอยากจะบอกกับมนุษย์ว่าพระองค์มีลักษณะอย่างไร, ชีวิตมีความมุ่งหมายอย่างไร และมนุษย์จะต้องเป็นเหมือนใคร สมมุติว่าพระเจ้าไม่มีรูปร่างเหมือนพวกเราซึ่งมีเสียงในคอ, ริมฝีปากและลิ้น พระองค์ก็จะไม่พูดด้วยเสียงอันประหลาดซึ่งเราเรียกกันว่าภาษาคำพูดเช่น ฮีบรู, ลาติน, เยอรมัน, อังกฤษและภาษาอื่น ๆ พระองค์คงจะเลือกเอาวิธีอื่นความจริงแล้วพวกเรามีวิธีติดต่อซึ่งกันและกันหลายวิธี เช่น เรายกไหล่บ่า, โบกมือบ่า และแสดงออกทางสีหน้าบ้าง บางทีเราก็แสดงความหมายให้ผู้อื่นรู้โดยทางความประพฤติบ้าง ท่านคงจะได้ยินคำพูดที่ว่า “ความประพฤติของคุณมันดังมากจนผมไม่ได้ยินคำพูดของคุณ” ฉะนั้นจึงเห็นได้ว่า การพูดของพวกเราจึงมิได้จำกัดอยู่แต่เฉพาะพูดด้วยปากตามความหมายที่เข้าใจกันตามปกติเท่านั้น เมื่อเรากลับไปพิจารณาดูพระเจ้า ถ้าพระองค์มีเรื่องที่จะตรัสกับบุตรของพระองค์ พระองค์จะใช้วิธีใด?

ประการแรก พระองค์คงพอพระทัยที่จะต้อนรับผู้ที่มีความรู้สึกไวคือผู้ต้องการฟังว่า พระองค์จะตรัสประการใดบ้าง พระองค์ได้ทรงพบว่าชนชาติอิสราเอลมีความรู้สึกไว เป็นชาติเก่าแก่โบราณอาศัยอยู่ในดินแดนอุดมสมบูรณ์ซึ่งทางตะวันตกมีทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ทางตะวันออกและทางใต้มีทะเลทรายจะเนื่องด้วยเหตุผลประการใดก็ตาม ชนชาติอิสราเอลเป็นชาติที่มีความรู้สึกไวเป็นพิเศษในเรื่องศาสนา ชนชาติกรีกมีปัญหาอดเยี่ยมในศิลปะ และชนชาติโรมันมีปัญหาทางการปกครอง แต่ส่วนชนชาติอิสราเอลมีปัญหาอดเยี่ยมทางศาสนา ถึงกับขนานนามชนชาตินี้ว่าเป็น “ชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกไว้” นี่เป็นวิธีพูดอีกอย่างหนึ่งเท่านั้น

พระเจ้ามิได้ทรงตรัสกับชนชาติอิสราเอลเดียวเท่านั้น ดังที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า “แต่พระองค์ไม่ได้ขาดพยาน คือพระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝนตก และให้มีฤดูเกิดผล ท่านทั้งหลายจึงอึ้งใจยินดีด้วยอาหารนั้น” (กิจการ 14:17) การสำแดงเช่นนี้ พระองค์ได้กระทำให้นุชนัยทั่วโลกเห็นทุก ๆ ปีตลอดมา แต่ว่าพระองค์อาจตรัสแก่ชนชาติอิสราเอลมากกว่าชนชาติอื่น หรือชนชาติอิสราเอลให้เข้าใจพระองค์ดีกว่าชาติอื่น ๆ ก็เป็นไปได้

ประการแรก พระองค์ได้ตรัสกับเขาทางกรรมหัตถ์ธรรม, ทางระเบียบ ทางความสวยงามและทางผลอันอุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติและพวกเขาได้เข้าใจความหมายของพระองค์ พันธสัญญาเดิมบรรจุเรื่องธรรมชาติที่แสดงถึงพระเจ้าไว้เป็นพิเศษ คือฤทธานุภาพของพระองค์, การสนองความต้องการของมนุษย์ที่พระองค์ได้จัดสรรไว้ ยกตัวอย่างง่าย ๆ เช่น สดุดีบทที่ 19 “ฟ้าสวรรค์แสดงพระรศมีของพระเจ้า และท้องฟ้าประกาศพระหัตถ์กิจ วันต่อวันกล่าววาจา และคืนต่อคืนสำแดงความรู้”

ต่อมาพระองค์ตรัสกับเขาทางประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาติอิสราเอล ชนชาติอิสราเอลไม่เคยได้รับความสงบเลย ชาติอื่น ๆ มารุกรานย่ำยีอยู่เรื่อย ๆ กองทัพต่างประเทศยกเข้ามารบในดินแดนอิสราเอลมิได้ขาด ตลอดระยะเวลาที่ล้มลุกคลุกคลานอยู่นี้ เขาก็ค่อย ๆ มองเห็นสัจธรรมที่พระเจ้าทรงสำแดงแก่เขาเช่น เขาได้เรียนรู้บทเรียนดังปรากฏอยู่ในหนังสือสุภาษิต 14:34 “ความชอบธรรมนั้นเชิดชูประชาชาติ แต่ความบาปทำความอับยศแก่พลเมือง” พระองค์ได้ตรัสแก่เขาทางคนสำคัญและคนดีซึ่งเกิดขึ้นท่ามกลางเขาและมีความรู้สึกไวเป็นพิเศษต่อสิ่งที่พระองค์จะตรัส เช่น โมเสส, เอลียา, อิสยาห์, เยเรมีย์, อาโมส, โฮเซยา, มีคาห์ และคนอื่น ๆ อีกมากมาย ไม่มีชาติใดไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ที่จะมีคนสำคัญตามลำดับกันเช่นชาตินี้ เราพูดว่าบุคคลสำคัญเหล่านี้ได้รับความคลายจากพระเจ้า และเขาก็ได้รับจริง ๆ เขาอยู่ใกล้ชิดกับวิญญาณของพระเจ้า และคอยฟังสิ่งที่พระองค์จะตรัสแก่มนุษย์ ตัวอย่าง เช่นท่านอิสยาห์ซึ่งเป็นขุนนางหนุ่ม เกลี้ยกล่อมมีอายุก่อนพระเยซูเกิดราว 8 ศตวรรษ เป็นบุคคลที่ไม่ยอมไปห่างจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มจนกระทั่งแก่ชรา และเขามีมือป้องที่หูเพื่อฟังพระสุรเสียงพระเจ้าตลอดเวลาพอได้ยินคำตรัสก็บอกให้ผู้อื่นทราบดังข้อความที่น่าฟังดังต่อไปนี้ “ลูกของท่านผู้ครองเมืองโส

โดม จงสดับฟังคำตรัสของพระเยโฮวาห์ ดุกร ชนชาติอามอส จงเอียงหูฟังพระบัญชาของพระเจ้าของเรา เกิด พระเจ้าได้ตรัสว่าเครื่องบูชาเผาไหม้กายกองของเจ้าจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เรา เราเมื่อเครื่องบูชาเผาแกะตัวผู้ มันขึ้นแห่งสัตว์เลี้ยง และมีได้ชื่นใจในโลหิตแห่งลูกโคผู้ หรือของลูกแกะหรือของแพะผู้ ... ล้างเสียดเอะ จงชำระตัวเสียให้สะอาดหมดจด เจ้าจงเลิกทำการชั่วและกำจัดมันเสียให้พ้นจากสายตาของเรา จงงดกระทำชั่วเสียทีเดียว จงฝึกหัดกระทำการดี จงแสวงหาที่จะให้ความยุติธรรม จงขัดขวางการกระทำของผู้ข่มเหง จงให้ความยุติธรรมแก่ลูกกำพร้า จงเป็นปากเสียงให้แก่หญิงหม้าย” (อิสยาห์ 1:10-11, 16-17) นี่เป็นข้อความที่ท่านอิสยาห์กล่าวออกมาอย่างตรงไปตรงมา เพราะเขารู้สึกเป็นข้อความที่องค์พระผู้เป็นเจ้าบอกให้เขาพูด ใครเล่าที่จะกล้าพูดว่าท่านอิสยาห์พูดผิด

แล้วในที่สุด เมื่อชนชาตินี้ได้เตรียมพร้อม พระเจ้าก็ได้ตรัสแก่ชนชาติยูดาห์และมนุษย์ทั่วไป โดยทางผู้ที่มีชีวิตพระเจ้าเต็มบริบูรณ์ คือพระเยซูชวามาซาเรธ นี่เป็นวิธีที่พระเจ้าตรัสอย่างชัดเจน เป็นพระคำของพระเจ้าที่แสดงออกมาอย่างถูกต้อง ซึ่งทุกคนมองเห็นได้และเข้าใจได้ดีสิ่งที่พระกิตติคุณยอห์นบันทึกไว้ว่า “พระคำนั้นได้บังเกิดเป็นเนื้อหนังและได้อาศัยอยู่กับเรา บริบูรณ์ไปด้วยคุณและความจริง” (ยอห์น 1:14)

ข้อความนี้ได้บันทึกไว้ในหนังสือต่าง ๆ และได้เลือกเอาที่ดีที่สุดมาไว้ในพระคัมภีร์เป็นข้อความที่พระเจ้าตรัส ถ้อยคำนี้จึงตกทอดมาถึงเรา วิธีนี้ดีกว่าที่จะกล่าวว่า พระคัมภีร์เป็นถ้อยคำของพระเจ้า พระคัมภีร์บรรจุพระคำของพระเจ้าต่อมนุษย์ ชัดเจนยิ่งกว่าหนังสืออื่น ๆ แต่ไม่เท่ากันทุกเล่ม ตัวอย่าง เช่น เมื่อเปรียบเทียบเอสเธอร์กับพระกิตติคุณยอห์นจะเห็นว่าเอสเธอร์ไม่ระบุถึงพระเจ้าไว้เลย ส่วนพระกิตติคุณยอห์นเป็นหนังสือที่เขียนไว้ดีที่สุด เกี่ยวกับพระเยซูและความหมายของพระองค์เกี่ยวกับพระเจ้าและมนุษย์ หรือไม่ก็เปรียบเทียบอพยพ 21:23-24 กับมัทธิว 5:38-39 เล่ม แรกมีว่า “ถ้าหากว่าเป็นเหตุให้เกิดอันตรายประการใดก็ให้วันฉับฉับนี้ คือชีวิตแทนชีวิต ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า” นี่เป็นการแก้แค้นกันโดยตรง ๆ แต่ส่วนในพระกิตติคุณมัทธิว พระเยซูตรัสไว้ว่า “ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า” ตาแทนตา ฟันแทนฟัน ส่วนเราบอกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว แต่ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่านให้หันแก้มซ้ายให้เขาด้วย” มนุษย์ยากที่จะเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าตรัสไว้ หรือจะพูดอีกอย่างหนึ่งก็คือว่า พระเจ้าต้องกล่าวความจริงอย่างซื่อ ๆ และอดทนเท่าที่มนุษย์จะรับฟังเอาได้ แต่ในพระเยซูแล้วไม่มีอะไรที่จะสงวนไว้อีก พระเจ้าทรงตรัสอย่างตรงไปตรงมาทีเดียว

ข้อความในพระคัมภีร์ที่ยากบางแห่ง

พระคัมภีร์ไม่ใช่เป็นหนังสือที่จะอ่านเข้าใจได้ง่าย ๆ หรือได้รับความช่วยเหลือได้ง่าย ๆ

ประการแรกนั่นก็คือว่า หนังสือต่าง ๆ เหล่านี้เขียนขึ้นในเวลาต่าง ๆ กันและในเหตุการณ์ต่าง ๆ กัน เพื่อที่จะเข้าใจข้อความในหนังสือเล่มหนึ่งเล่มใด ท่านจะต้องรู้ว่ามิเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นในขณะที่

เขียนหนังสือเล่มนั้น ตัวอย่างเช่น ท่านหยิบหนังสืออาโมส 5:21-24 ขึ้นอ่านจะเห็นว่าพระเจ้าไม่ต้องการไข่มันสัตว์เป็นเครื่องเผาถวายบูชาพระองค์ แต่ต้องการให้มนุษย์ปฏิบัติต่อกันด้วยความยุติธรรม แต่เพื่อจะเข้าใจเรื่องราวในหนังสืออาโมสให้บริบูรณ์ ท่านจะต้องรู้ต่อไปว่าอาโมสได้สั่งสอนและเขียนในสมัยบ้านเมืองสงบสุขและรุ่งเรืองแต่พวกอิสราเอลหาได้แบ่งปันทรัพย์โดยความยุติธรรมไม่ คือมีประชาชนบางเหล่าขาดแคลนอย่างมากส่วนบางพวกดำเนินชีวิตอย่างฟุ่มเฟือย พวกคนมั่งมีและคนมีอำนาจถือโกงและกดขี่ประชาชนที่ยากจนทั่วทุกแห่ง ประเทศแอสซีเรียซึ่งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือก็กำลังยกทัพมารบ แต่พวกอิสราเอลคิดว่าพระเจ้าคงจะคุ้มครองเขา เพราะเขาเป็นพลไพร่ของพระองค์ และพวกเขาได้ถวายเครื่องเผาบูชาอย่างดีแก่พระองค์ ถ้าท่านรู้สึกเรื่องราวเบื้องหลังท่านจะเข้าใจและชอบคำสอนของหนังสือเล่มนี้มากขึ้น หนังสือเล่มอื่น ๆ ก็เป็นเช่นเดียวกัน

ยิ่งกว่านั้น พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่เกิดจากอารยธรรมของพวกเลี้ยงสัตว์และทำการกสิกรรมในบางส่วนของโลกที่ไกลจากเราประมาณ 2-3 พันปีล่วงมาแล้ว ประเพณีต่าง ๆ ที่ระไว้คงจะเป็นของแปลกสำหรับพวกเรา เมื่อสดุดีบทที่ 23 ระบุถึงการเฝ้าน้ำมันที่ศิระะ เราจะไม่เข้าใจจนกว่าจะทราบว่ามันเป็นธรรมเนียมการต้อนรับแขกในสมัยนั้น เช่นเดียวกับเราต้อนรับเขาด้วยน้ำชาในสมัยนี้ หรือเมื่อสดุดีบทนี้กล่าวต่อไปว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าผู้เลี้ยงแกะ คนที่อยู่ในเมืองก็ไม่เข้าใจ เพราะไม่มีการเลี้ยงแกะหรือคนเลี้ยงแกะเลย เขาจะเข้าใจตำราวจิตว่าคนเลี้ยงแกะ

นอกจากนั้น ยังมีข้อที่ยากหลายประการที่ทำให้พวกอนุชนสมัยปัจจุบันไม่เข้าใจ เช่น เรื่องการอัครยต่าง ๆ เราได้กล่าวมาบ้างแล้วในตอนทีพูดถึงเรื่องพระเยซู แต่ในพระคัมภีร์เดิมก็มีเหมือนกัน พระเจ้าบันดาลให้น้ำท่วมโลก และทรงช่วยชีวิตของครอบครัวเดียวและสัตว์ที่จะเอาไว้ทำพันธุ์เท่านั้น (ปฐมกาล 6:5-9:17) พระเจ้าบันดาลให้เกิดกาฬโรคหลายครั้งเพื่อให้พวกไอยอูบุตรู้สำนึกและเตือนให้เขาปลดปล่อย พวกอิสราเอลออกจากความเป็นทาส (อพยพ 7-12) ขณะที่ชนชาติอิสราเอลเดินในทะเลทราย พระเจ้าทรงนำทางโดยให้มีลำแมงฆาวในเวลากลางวัน และมีลำไฟยาวในเวลากลางคืน (อพยพ 13:21-22) ในเวลาเกิดจลาจลภัย เอเลียห์ได้บันดาลให้ภาชนะที่ใส่แป้งและน้ำมันของหญิงหม้ายเต็มอยู่ตลอดเวลา นอกจากนั้นยังได้รักษาบุตรที่ป่วยให้รอดชีวิตอยู่ได้ (1 พงสาวดาร บท 17) ท่านอิสยาห์ได้มองเห็นพระเจ้า และพระองค์ได้ตรัสกับอิสยาห์ว่า “เราจะใช้ผู้ใดไปและผู้ใดจะไปแทนเรา” อิสยาห์จึงทูลตอบพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ทรงใช้ข้าพเจ้าเถิด” (อิสยาห์ 6:8 และยังมีที่อื่น ๆ อีกมาก)

คริสเตียนส่วนมากรับรองว่า ข้อความเหล่านี้เป็นความจริงตามตัวหนังสือที่กล่าวไว้ แต่ยังมีคนอื่น ๆ ที่ยังสงสัยในเหตุการณ์เหล่านี้ เขาไม่เห็นพระเจ้าทำการเช่นนี้อีกในปัจจุบัน เขารู้ว่าเรื่องราวเหล่านี้เล่ากันด้วยปากต่อ ๆ กันมาหลายชั่วอายุคน แล้วต่อมาจึงนำมาเขียนไว้โดยบุคคลที่ไม่มีความรู้ทางวิทยาศาสตร์อย่างที่เรารู้กันในปัจจุบัน นอกจากนั้นเขารู้ว่าคนที่เขียนพระคัมภีร์ขึ้นเป็นคนเคร่งครัด

ในศาสนา หายใจทุกสิ่งเป็นศาสนาไปหมด ในสมัยนี้เราพูดกันว่า “บ่ายวันนี้ฝนตก” ส่วนคนสมัยโบราณชอบกล่าวว่า “พระเจ้าได้ประทานฝนให้แก่โลก” หรือข้อความที่เราพูดกันในสมัยนี้ว่า “ดูเหมือนว่าเป็นสิ่งดีที่สุดในที่ข้าพเจ้าจะกระทำสิ่งนั้นสิ่งนี้” หรือพูดว่า “ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นน้ำพระทัยพระเจ้าที่จะทำสิ่งนั้นสิ่งนี้” คนในสมัยโบราณจะพูดออกมาโดยตรงว่า “พระเจ้าบอกให้ข้าพเจ้าทำสิ่งนั้นสิ่งนี้” บางทีเขาจะใกล้เคียงกับความถูกต้องยิ่งกว่าเราในข้อนี้

ท่านจะเชื่อรายละเอียดของเรื่องราวเหล่านี้ประการใดก็ตามที่ข้อสำคัญท่านจะต้องจับคิของเรื่องให้ได้ เรื่องน้ำท่วมโลกนั้นก็มีความน่าสนใจที่สำคัญอยู่ว่า นาน ๆ เข้าความชั่วร้ายในโลกของพระเจ้านี้จะต้องถูกลงโทษเสียที และความชอบธรรมก็ได้บำเหน็จ และก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ ส่วนเบื้องหลังของเรื่องเกิดกาฬโรคก็มีความน่าสนใจอยู่ว่า พระเจ้าทรงช่วยผู้สัตย์ซื่อของพระองค์ออกจากความทุกข์ทรมาน และพระองค์ก็ได้ทรงทำเช่นนั้นมาแล้ว ส่วนเบื้องหลังของเรื่องอัศจรรย์เกี่ยวกับลำแมงมุมในเวลากลางวัน และลำไฟในเวลากลางคืนนั้นก็มีความน่าสนใจอยู่ว่า พระเจ้าทรงอยู่ด้วยกับพลไพร่ของพระองค์ ไม่ว่าเขาจะไปที่ไหน และเหตุร้ายอะไรจะเกิดขึ้นแก่เขา ดังนั้นพระองค์จึงต้องอยู่ด้วย ส่วนในเรื่องเอลิยาห์นั้นก็มีความน่าสนใจอยู่ว่าท่านเอลิยาห์เป็นคนของพระเจ้า และเป็นคนที่มีความเชื่อในการช่วยเหลือประชาชนที่ขาดแคลน ส่วนเรื่องที่ท่านเอลิยาห์ได้มองเห็นพระเจ้าและได้รับการทรงเรียกของพระองค์นั้นก็มีความจริงอยู่ว่า ท่านอิสยาห์ได้เข้าเฝ้าพระเจ้าอย่างใกล้ชิดและยอมทำตามน้ำพระทัยพระองค์ รายละเอียดนั้นก็สำคัญ แต่ความน่าสนใจที่อยู่เบื้องหลังและลึกลงไปของรายละเอียดนั้นก็ยิ่งสำคัญกว่า สัจธรรมของพระคัมภีร์ส่วนมากได้มายังเราในข้อความที่ไม่มี ความยุ่งยากแบบนี้เกิดขึ้นเลย จะไม่มีความขัดแย้งกันเลย ตัวอย่างเช่น สดุดีบทที่ 23 กับวิทยาศาสตร์ปัจจุบัน ท่านอาจถือสดุดีบทที่ 23 ไว้มือหนึ่ง และตำราวิทยาศาสตร์ไว้มือหนึ่ง และทั้งสองนี้จะไม่ขัดแย้งกันเลย

เมื่อปัญหาแบบนี้ผุดขึ้นในใจของท่าน โปรดระลึกไว้เสมอว่าพระคัมภีร์ได้เขียนไว้ก่อนสมัยวิทยาศาสตร์ โดยบุคคลที่มีได้รับการอบรมทางวิทยาศาสตร์หรือสนใจในวิทยาศาสตร์เลย ในศตวรรษที่แล้ว นักธรณีวิทยาและชีววิทยาต่างก็ลงความเห็นโดยการศึกษาหินทรากสัตว์ตาย ฟอสซิลและชนิดของสัตว์ต่าง ๆ ว่าพิภพของเรานี้ รวมทั้งโลกที่เราอยู่ และมีชีวิตบนโลกต้องใช้เวลาหลายยุคหลายสมัย กว่า จะมาถึงสภาพปัจจุบันนี้ได้แล้วเมื่อไปเปิดหนังสือปฐมกาลบทที่หนึ่งก็พบเรื่องราวที่พระเจ้าเนรมิตสร้างโลกในหกวัน ข้อสำคัญนั้นก็คือว่า ผู้เขียนปฐมกาลบทที่หนึ่งไม่ได้เรียนวิทยาศาสตร์ สิ่งที่เขาสนใจก็คือศาสนา เพราะฉะนั้น ถ้าท่านอยากรู้ว่าโลกนี้สร้างขึ้นมาอย่างไร และกินเวลานานเท่าใดแล้วก็จะไปหานักวิทยาศาสตร์ แต่ถ้าท่านต้องการรู้ว่าผู้ใดได้สร้างโลกและด้วยจุดมุ่งหมายอันใด ก็จงเปิดดูปฐมกาลบทที่ 1 จะได้คำตอบที่ดี ในเรื่องศาสนาแล้วพระคัมภีร์เป็นตำรายอดเยี่ยมและสูงสุดไม่มีอะไรเหมือน

ใจความสำคัญของพระคัมภีร์

ดังที่เราเห็นมาแล้วว่า ใจความสำคัญของพระคัมภีร์มิใช่เรื่องเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ ถ้าเราต้องการเรียนรู้เรื่องวิทยาศาสตร์ก็ต้องไปที่ห้องทดลองหรือไปหาตำราวิทยาศาสตร์แผนใหม่

ในใจความสำคัญของพระคัมภีร์มิได้เกี่ยวกับเรื่องประวัติศาสตร์ แม้จะบรรจุประวัติศาสตร์อันถูกต้องอยู่มากก็จริง ถ้าท่านต้องการศึกษาเรื่องประวัติศาสตร์ จงไปหาศาสตราจารย์หรือหนังสือประวัติศาสตร์

ใจความสำคัญของพระคัมภีร์มิใช่เรื่องเกี่ยวกับการทำนายหรือพยากรณ์ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นในปีหน้า หรือในปี ค.ศ. 2007 ถ้าท่านต้องการรู้เรื่องนี้ จงเลิกเสียดีกว่า อนาคตนั้นอยู่ในพระเจ้าและการที่มนุษย์ตอบสนองพระทัยของพระองค์ บุคคลบางคนคิดว่าเขาได้พบตัวเลขหรือข้อความที่อ้างไปถึงฮิตเลอร์ หรือประเทศรัสเซีย และได้ใช้สิ่งเหล่านี้เป็นหลักพยากรณ์เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต แต่พระคัมภีร์ไม่มีความมุ่งหมายถึงสิ่งเหล่านี้ เป็นการคืออยู่แล้วที่เราไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นแก่ตัวเราและแก่โลกในภายหน้า

สาระสำคัญของพระคัมภีร์นั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้า พระองค์เป็นบุคคลสำคัญในพระคัมภีร์นั้น ศัพท์สัมพันธ์เป็นหนังสือบรรจุกำต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ตามลำดับและข้อความที่บรรจุกำเหล่านั้น คำว่า “พระเจ้า” มีกว่าสี่พันแห่งในพระคัมภีร์ และคำนี้ไม่รวมถึงคำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” และ “พระบิดา” หรือคำอื่น ๆ ที่ใช้เรียกพระเจ้า ฉะนั้นพระคัมภีร์จึงเป็นหนังสือกล่าวถึงพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยพระองค์ให้มนุษย์รู้จักอย่างช้า ๆ และอดทน มนุษย์ก็รู้จักพระลักษณะอันแท้จริงของพระองค์ทีละน้อย และรู้จักพระทัยพระองค์ พระเจ้าทรงตรัสและมนุษย์ก็คอยฟังและผู้เขียน พระคัมภีร์ก็บันทึกลงไปเพื่อให้พวกเราและมนุษย์ทั่วไปได้อ่านในหนังสือเล่มนี้ ท่านจะพบเรื่องราวเกี่ยวกับพระเจ้ายิ่งกว่าในหนังสืออื่น ๆ เป็นเรื่องว่าฤทธานุภาพ, ความยิ่งใหญ่, น้ำพระทัย พระประสงค์เกี่ยวกับมนุษย์, ความรักพวกเรา, การจัดเตรียมเพื่อสนองความจำเป็นต้องการของเรา การยกความบาปของเรา, ทรงเป็นทุกข์เมื่อพวกเรารับทุกข์ และชัยชนะ ในที่สุด เมื่อความบาปและทุกข์จะไม่มีอีกต่อไป นี่แหละเป็นใจความสำคัญของพระคัมภีร์ เป็นเรื่องติดต่อกันยืดยาวเหมือนด้ายทองคำที่ผูกโยงตลอดเล่ม บทแรกของปฐมกาลเริ่มต้นด้วยคำที่เราารู้จักกันดีว่า “ในปฐมกาลเดิมนั้นพระเจ้า” และในบทสุดท้ายของหนังสือวิวรณ์ก็แสดงให้เห็นพวกคริสเตียนที่ถูกข่มเหงและถูกไล่ตามรังควานมองเห็นแผ่นดินสวรรค์อันเป็นที่ความทุกข์ยากจะหมดไป และจะดำเนินชีวิตเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า “ที่นั่นจะไม่มีกลางคืนต่อไป และเขาไม่ต้องการตะเกียงหรือแสงสว่างแห่งดวงอาทิตย์ เพราะว่าพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าจะประทานแสงสว่างให้แก่เขา และเขาจะครอบครองอยู่เป็นนิรันดร์” (วิวรณ์ 22:5) นี่เป็นสิ่งที่มียู่ในพระคัมภีร์ คือคำสอนเกี่ยวกับพระเจ้า

ใจความประการที่สองของพระคัมภีร์นั้นว่าด้วยพวกเรา ตลอดมาทุกยุคทุกสมัยพระเจ้าก็บอกมนุษย์เรื่อยมาว่าพวกเขาคือใคร มาจากไหนและกำลังจะไปไหน เขาจะเป็นอะไรต่อไป เขาควรดำเนินชีวิตร่วมกันอย่างไร และมนุษย์ควรตอบสนองต่อพระเจ้าที่ทรงพระมหากษัตริย์คุณแก่เขาอย่างไร ในตอนแรกเขาก็รู้แต่เพียงบางส่วน ในที่สุดก็รู้จักมากขึ้นแล้วผู้เขียนพระคัมภีร์ก็ได้บันทึกลงไป ข้อความเหล่านี้มีบรรจุอยู่ในพระคัมภีร์เพื่อเป็นเครื่องแนะนำและเร้าใจพวกเรา นี่เป็นใจความรองของพระคัมภีร์ ซึ่งเปรียบเสมือนผูกพันด้วยด้ายเงินตลอดเล่ม จากเรื่องพระบัญญัติสิบประการจนถึงคำเทศนาบนภูเขา พระคัมภีร์ก็บอกว่าเราคือใครและเราอาจเป็นอะไรได้ด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้า บทแรกของหนังสือปฐมกาลตั้งต้นหรือเรื่องมนุษย์ไว้ว่า “พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบฉายาของพระองค์ และตามแบบฉายาของพระองค์นั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น” (ปฐมกาล 1:27) และบทสุดท้ายของวิวรณ์ก็มีข้อความจบลงด้วยข้อความอันเหมาะสมว่า “เขาทั้งหลายจะเห็นพระพักตร์พระองค์ และพระนามของพระองค์จะอยู่ที่หน้าผากของเขา” (วิวรณ์ 22:4) นี่เป็นเรื่องที่สองที่ได้จากพระคัมภีร์ คือเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับมนุษย์

ขอกล่าวข้อความเกี่ยวกับเรื่องนี้อีกสักเล็กน้อย ความจริงแล้วพระเยซูเป็นใจความของพระคัมภีร์ทั้งหมด เรื่องมาถึงที่สุดยอดในพระเยซูเรื่องทั้งหมดมารวมอยู่ในพระองค์ ในการสำแดงและเปิดเผยทั้งหมดพระองค์ได้บอกและสำแดงพระเจ้าให้แก่เราว่ามีลักษณะอย่างไร พระองค์ได้บอกและแสดงให้เราเห็นว่า เราเป็นอย่างไร และควรเป็นอย่างไรได้พระกิตติคุณทั้งสิ้นแม้จะมีใต้อยู่ตอนกลางของพระคัมภีร์แต่อยู่ในตอนที่พิเศษสามส่วนสี่ของพระคัมภีร์ก็ตาม แต่ความจริงแล้วเป็นหัวใจของพระคัมภีร์บอกเรื่องพระเยซู เป็นหนังสือที่มีค่าที่สุดในบรรดาหนังสือทั้งปวงส่วนเรื่องต่อ ๆ ไปก็คือ กิจการ, จดหมายฝากและวิวรณ์กล่าวถึงประสบการณ์ที่มนุษย์ได้พบกับพระเยซู ความหมายที่พระองค์มีต่อเขาและต่อโลกและคริสตจักรซึ่งเจริญขึ้นรอบพระองค์ ส่วนหนังสือที่มาก่อนหน้านี้คือพันธสัญญาเดิมนั้นก็บ่งถึงพระคริสต์ไว้ล่วงหน้า และเตรียมทางไว้สำหรับพระคริสต์ ขอให้สังเกตดูการตั้งต้นของหนังสือฮีบรู “เมื่อคราวก่อนพระเจ้าได้ตรัสทางพวก ผู้พยากรณ์ที่ละเล็กละน้อยด้วยอาการหลายวิธีแก่บรรพบุรุษ แต่ในคราวที่สุดนี้ได้ตรัสแก่เราทางพระบุตร” (ฮีบรู 1:1) การกล่าวไว้ในตอนนี้เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อเตรียมความคิดและจิตใจของมนุษย์เพื่อพระเยซู ถ้าไม่พูดไว้เขาอาจไม่รู้จักรว่าพระองค์คือใคร และพระองค์มีความหมายอย่างไร เพราะฉะนั้นพระเยซูนั้นแหละเป็นใจความสำคัญของพระคัมภีร์

เมื่อท่านเปิดพระคัมภีร์ ต้องแน่ใจเสียก่อนว่าท่านต้องการพบอะไร มิฉะนั้นแล้วท่านจะมีได้พบเลย ไม่ว่าท่านต้องการจะพบอะไรอื่นอีกท่านจะต้องจับพระองค์และน้ำพระทัยพระเยซูให้ได้ พระองค์เป็น ก. ไก่ ถึง ฮ.นกฮูก ทรงเป็นเบื้องต้นและที่สุดปลาย

ท่านได้ยื่นพระเจ้าตรัสไหม?

ถ้าท่านและข้าพเจ้าไม่ได้ยื่นการที่พระเจ้าตรัสในพระคัมภีร์ที่ไม่มีประโยชน์ เมื่อท่านสงสัยว่าอะไรถูกและอะไรผิด จงเปิดดูพระบัญญัติสิบประการ (เฉลยธรรมบัญญัติที่ 5) หรือคำเทศนาบนภูเขา (มัทธิวบทที่ 5,6,และ 7) และดูคำสอนที่ข้อความเหล่านี้กล่าวไว้

ถ้าความป่วยไข้และความตายใกล้จะมาสู่ท่าน จงเปิดดูข้อหันทบทที่ 14 ตอนต้นแล้วจะได้รับคำปลอบใจ

ถ้าท่านกลัวว่าจะเกิดสงครามโลกอีก และเป็นห่วงอนาคตของอารยธรรม จงเปิดไปดูเรื่องราวสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ในวิวรณ์ 21:1-7) ข้อความเหล่านี้อาจจะให้ความหวังแก่ท่านเหมือนพวกคริสเตียนสมัยเริ่มแรกได้พบมาแล้ว

เมื่อท่านทำความผิดบาปไว้และรู้สึกตัวเองว่า ตัวเองมีมลทินและจะต้องพิณาศ แน่แล้ว จงเปิดดูสดุดีบทที่ 32 ข้อความเหล่านี้จะทำให้ท่านหายวิตกกังวลและเริ่มต้นชีวิตใหม่ต่อไป

ถ้าท่านสงสัยว่าอะไรเป็นความสำคัญยิ่งในชีวิตคริสเตียน เช่น การไปโบสถ์ก็ดี, ร้องเพลงในขณะนักร้องก็ดี, บริจาคเงินก็ดี, รักษาวันสะบาโตก็ดี, ท่องจำพระคัมภีร์ก็ดีหรืออะไรต่ออะไรเหล่านี้ โปรดเปิดดูคำสอนเรื่องความรักของคริสเตียนใน 1 โครินธ์บทที่ 13 ข้อความนั้นจะทำให้ความสงสัยของท่านหายไป

นี่เป็นวิธีหนึ่งที่เราจะได้รับความช่วยเหลือจากพระคัมภีร์ ก็คือต้องเปิดพระคัมภีร์ด้วยความมุ่งหมายในใจและมีปัญหาโดยเฉพาะเจาะจง

อีกวิธีหนึ่งนั้นเปิดพระคัมภีร์เพื่อทราบคำสอนที่น่าฟัง แล้วอ่านข้อความนั้นเพื่อเป็นคำสอนในของคำสอนใจของท่าน เช่น โรมบทที่ 12 ก็ประเสริฐยิ่งและสดุดีบทที่ 46 หรืออื่น ๆ ก็ดีไม่น้อยเหมือนกัน

ท่านอาจใช้วิธีนี้ตลอดไปจนจบพระคัมภีร์ แม้จะรู้สึกว่ายากอยู่บ้าง และท่านต้องการหนังสือที่อธิบายเทียบเคียง เช่น หนังสือธรรมวิจารณ์เป็นต้น ศิษยาภิบาลอาจแนะนำให้ท่านหาหนังสือธรรมวิจารณ์ดี ๆ หรือบางทีเขาอาจให้ท่านยืมของเขาก็ได้ หนังสืออาโมสสั้นมากและมีเพียง 9 บทเท่านั้น แต่เพื่อที่จะเข้าใจได้ดี ท่านควรจะต้องรู้ว่าหนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นเมื่อไร และมีอะไรเกิดขึ้นกับประเทศอิสราเอลในสมัยนั้น (ดังที่ได้พูดมาบ้างแล้วข้างต้น) แล้วท่านจะมองเห็นภาพอาโมสว่าเป็นคนเลี้ยงแกะในทะเลทรายโดดเดี่ยว นาน ๆ จึงจะเอาขนแกะไปขายตามเมืองใหญ่ ๆ ที่อยู่ใกล้ เมื่อได้ไปเห็นสภาพภายในเมืองก็ตกใจจนนิ่งอยู่ไม่ได้ หนังสืออนาเนียสของโดโรติ คลาส วิลสัน ชื่อ “คนเลี้ยงสัตว์” จะช่วยให้ท่านเข้าใจอาโมสและสมัยของเขาได้ดีขึ้น เหมือนกับว่าท่านได้ไปอยู่ในสมัยนั้นจริง ๆ มีชื่อแปลก ๆ

หลายแห่งในพระคัมภีร์จะทำให้ท่านรู้สึกยาก ฉะนั้นต้องเปิดหนังสือธรรมวิจารณ์บ่อย ๆ จึงจะเข้าใจวิธี
นี้ต้องใช้เวลาานสักหน่อย แต่ในที่สุดท่านจะรู้จักอาโมสและสัจธรรมนิรันดร์ดีขึ้น

การศึกษาพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม โดยใช้วิธีดังกล่าวก็มีประโยชน์แต่ไม่จำเป็นนัก ท่านอาจอ่าน
พระกิตติคุณมัทธิว, มาระโก, ลูกา, ยอห์น ในเวลาใด ๆ ก็ได้ และจะทำให้ท่านมีจิตใจสูงอยู่ตลอดเวลา

พระคัมภีร์จะไร้ค่า ถ้าขึ้นเก็บไว้เฉย ๆ พระคัมภีร์จะเป็นหนังสือที่มีชีวิตจิตใจเมื่อเปิดขึ้นอ่าน
ด้วยความตั้งใจ เพื่อฟังว่าพระเจ้าตรัสกับคนในสมัยโบราณอย่างไร และกำลังตรัสกับท่านอย่างไรบ้าง
ในสมัยปัจจุบัน

บทที่ 5

เราจะตั้งคริสตจักรของเราไว้ (มัทธิว 16:18)

คริสตจักร

ท่านเห็นอะไรเมื่อท่านมองดูโบสถ์ในตำบลของท่าน ? โบสถ์นั้นอาจเป็นโบสถ์ขนาดเล็กหรือเป็นเพียงห้องประชุมหลังเดียว หรืออาจเป็นมหาวิหารขนาดใหญ่โตหรูหรา อาจเป็นโบสถ์ที่ตั้งอยู่ในชนบทเงียบ ๆ หรือตั้งอยู่ในเมืองใหญ่อีกทีก็กรีกโครม โบสถ์ดังกล่าวมีจำนวนหลายแสนในประเทศสหรัฐ และนับไม่ถ้วนในโลกนี้ ท่านมองเห็นอะไรในโบสถ์?

ท่านคงเห็นตัวอาคารโบสถ์ หลังคา, กำแพง, พื้น, หน้าต่าง, ธรรมมาสน์, หนีบเพลง การมีอาคารโบสถ์ที่ดีเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับงานพระศาสนา แต่คริสตจักรสมัยเริ่มแรกได้เจริญขึ้นโดยไม่มีตัวอาคารโบสถ์มานานปี เช่น ประชุมกันตามบ้านเรือน, ตามอุโมงค์ใต้ดินหรือที่ใด ๆ ก็ได้ ในปัจจุบัน บางนิกายไม่ยอมสร้างโบสถ์ เช่น พวกอามิช นิยมประชุมนมัสการตามบ้านเรือน, ยุงข้าว

ท่านคงเคยเห็นคนรวมกันเข้าเป็นสโมสร เช่น โรตารี หรือ กิวานีสไมซ์เพื่อการศานามิไซหรือ? แต่คริสตจักรเป็นสมาคมทางศาสนานี้เป็นวิธีพิจารณาคริสตจักรประการหนึ่ง ถ้าประชาชนไม่ถวายตัวโดยสมัครใจแล้ว คริสตจักรก็ตั้งอยู่ไม่ได้ แต่ไม่มีใช้ความจริงทั้งหมด และไม่ใช้ความจริงส่วนใหญ่

มีวิธีอื่นที่จะพิจารณาคริสตจักรต่อไป

พระวรกายของพระคริสต์

นับแต่สมัยเริ่มแรกเป็นต้นมา ถือกันว่าคริสตจักรเป็นพระกายของพระคริสต์ จดหมายของท่านเปาโลก็บอกเรื่องนี้ไว้ชัดเจน ถ้าจะอ่านคู่มือได้ใน 1 โครินธ์ 12:22-27 จงจำไว้ว่าจดหมายนี้เขียนขึ้นภายหลังที่คริสตจักรเริ่มได้เพียง 20 ปี ข้อความตอนต้นและตอนปลายบ่งถึงใจความของเรื่องนี้ “ด้วยกายนั้นเป็นกายเดียวแต่มีอวัยวะหลายส่วนและอวัยวะทั้งปวงนั้นหากมีหลายส่วนยังเป็นกายอันเดียวฉันใด พระคริสต์ก็เป็นฉันนั้น...ท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะของพระองค์”

การพิจารณาคริสตจักรแห่งนี้เป็นประโยชน์มากที่สุด

สิ่งสำคัญของร่างกายก็คือ ชีวิตหรือน้ำใจที่อยู่ภายในร่างกายนั้นนายแดงก็บรรจุเอานายแดงไว้ นายแดงเป็นหัวใจของร่างกาย ถ้าเอานายแดงออกเสียจากร่างนั้นร่างนั้นก็หมดค่า หน้าที่ของร่างกายก็คือพานายแดงไปตามที่เขาต้องการ และทำงานตามที่นายแดงประสงค์ กล่าวง่าย ๆ ก็คือร่างกายเป็นคน

ใช้ คริสตจักรก็เช่นเดียวกัน สิ่งสำคัญที่สุดของคริสตจักรก็คือ มีน้ำใจของพระคริสต์อยู่ภายใน ถ้าเอา น้ำใจพระคริสต์ออกไปเสีย คริสตจักรก็หมดราคา หน้าที่สำคัญของคริสตจักรก็คือทำการที่พระเยซู ประสงค์ คือทำงานที่พระองค์เริ่มต้นไว้ต่อไป

ร่างกายมีอวัยวะหลายส่วน เช่น ตา, หู, จมูก, แขน, ขา, กะเพาะ, ปอด คริสตจักรก็มีอวัยวะหลาย ส่วนเช่นเดียวกัน เช่น เอกชนแต่ละคน, ที่ประชุมนมัสการ และนิกายต่าง ๆ เราพูดถึงคริสตจักรใน ความหมายอย่างกว้างที่สุด คริสตจักรเป็นสมาคมของคริสเตียนทั่วโลก รวมคนทุกชาติ ทุกประเทศและ ทุกทวีป ท่านและข้าพเจ้าเป็นสมาชิกของคริสตจักรสากลเหมือนกับตาเป็นอวัยวะของร่างกาย คริสตจักรท้องถิ่นของเราเป็นสมาชิกของคริสตจักรสากล นิกายต่าง ๆ ก็เป็นสมาชิกเหมือนกัน ใน ประเทศสหรัฐมีกว่า 200 นิกาย ในประเทศไทยเราก็อีกเพิ่มขึ้นทุกวัน ๆ สมาชิกต่าง ๆ ย่อมแตกต่างกัน ออกไป แต่น้ำใจของพระคริสต์มีอยู่ในทุกส่วนของร่างกายอันไพศาลนี้ คริสตจักรตั้งอยู่ได้เพราะเพลง นมัสการ, การเทศนา, อธิษฐาน และการดำเนินชีวิตด้วยใจร้อนรนของคริสเตียน พวกเราในสมัยปัจจุบัน เป็นคนรุ่นที่ 66 นับแต่พระคริสต์มีชีวิตอยู่ในโลกนี้

ท่านจะมองเห็นเหตุผลได้ว่า การที่เราคิดว่าคริสตจักรเป็นเพียงสโมสรหรือสมาคมทางศาสนา ที่มีแต่อิฐและหินเท่านั้นไม่พอ แต่เป็นร่างกายที่มีพระเยซูอาศัยตลอดไปไม่มีสิ้นสุด เป็นการขยายน้ำใจ, ชีวิตและการทำงานของพระเยซูในโลกนี้ ใ้กว้างขวางออกไป พระเจ้าทรงถือว่าคริสตจักรเป็นองค์การที่ ทำตามพระประสงค์ของพระองค์ เพื่อมนุษย์กว่าสองพันล้านในโลกนี้ ถ้าพระเยซูเป็นสาระสำคัญของ แผนการของพระเจ้าคริสตจักรก็ต้องเป็นเช่นเดียวกัน คริสตจักรจึงเป็นที่ที่ดีที่สุดในที่เล็ก ๆ และหนุ่มสาว จะมาเรียนรู้เรื่องพระเยซู และรู้ว่าพระองค์ต้องการให้พวกเขาทำอะไร คริสตจักรจึงเป็นที่ ๆ เหมาะสมที่ ขยายอิทธิพลต่าง ๆ อันจะแพร่ไปในชีวิตสังคมและทั่วไปในโลก เพื่อจะได้กำจัดความเกลียดชัง, ความอยุติธรรมและความชั่วร้ายให้หมดไปจากโลกนี้

ร่างกายอันแรก ของพระเยซูดำรงอยู่ในโลกนี้เพียง 35 ปีเท่านั้น แต่ร่างกายที่สองคือ คริสตจักรยังคงดำรงอยู่และเจริญขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องด้วยภาพพจน์ข้อนี้ช่วยให้เราเข้าใจความหมายของ คริสตจักรดีขึ้น เราจะได้ใช้คำเปรียบเทียบนี้ไปจนจบบทนี้

งานที่คริสตจักรทำอยู่

ร่างกายของเราทำหน้าที่หรือกิจกรรมต่าง ๆ เช่น กิน ดื่ม หายใจ ย่อยอาหาร ทำงานและอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน คริสตจักรซึ่งเป็นร่างกายของพระคริสต์ก็มีหน้าที่และทำกิจการต่าง ๆ เหมือนกัน งานตามหัวข้อต่อไปนี้เป็นงานสำคัญที่สุดตามประวัติศาสตร์ของคริสตจักร

1. การประกอบพิธีศีลต่าง ๆ นับแต่ปีแรกที่คริสตจักรได้ตั้งมาศีลต่าง ๆ มีความสำคัญในชีวิต ของคริสตจักร ตลอดระยะเวลาคริสตจักร โรมันคาทอลิกจัดให้มีถึงเจ็ดศีล รวมทั้งสมรส, พิธียืนยันและ

อื่น ๆ แต่พวกโปรเตสแตนต์ที่ไม่ถือว่าเป็นศิลา โปรเตสแตนต์ที่ถือศิลสำคัญเพียง 2 ประการ คือ ศีลบัญญัติ มาและศีลมหาสนิท คือหมายถึงการกระทำอันศักดิ์สิทธิ์ และเพื่อเป็นสัญลักษณ์ซึ่งพระเยซูตั้งขึ้นเพื่อ เป็นบทเรียนสอนความจริงในศาสนาให้เข้าใจซาบซึ้ง

ให้เราพิจารณาศีลบัญญัติมาก่อน สัญลักษณ์ศักดิ์สิทธิ์ตอนนี้ก็หมายถึงการใช้น้ำชำระให้ บริสุทธิ์ พิธีนี้สืบเนื่องมาจากพระเยซู เพราะพระองค์เองก็ได้รับศีลนี้จากยอห์นบัพติสมาที่แม่น้ำยา ระเบเด็น ศีลนี้สอนความจริงอะไรแก่เรา? ข้อนี้นชวนให้ท่านคิดในเมื่อท่านเห็นบิดามารดา นำเอาเด็กมาให้ ศาสนาจารย์ประกอบพิธีศีลในเวลาต่อไป (เพราะเมื่อเด็กและผู้ใหญ่รับศีลนี้มีความหมายแตกต่างกัน)

พระเจ้าเต็มพระทัยที่จะยกความผิดบาปและทำให้เราเป็นคนสะอาดบริสุทธิ์

พระเจ้าทรงถือว่าเด็กทุกคนเป็นของพระองค์

คริสตจักรต้อนรับชีวิตใหม่ทุกรายเข้าใจสังคมาของตน

ทารกทุกคนมีความสามารถในความเจริญและในบริการคริสเตียนไม่จำกัด

บิดามารดามีหน้าที่อบรมบุตรตามความเชื่อและแนวดำเนินชีวิตแบบพระคริสต์

ส่วนศีลมหาสนิทนั้น มีขนมปังและน้ำองุ่นเป็นสัญลักษณ์อันศักดิ์สิทธิ์ อันเป็นเครื่องแสดงถึง ร่างกายที่บอบช้ำและโลหิตที่หลั่งออกมาเรื่องพระองค์ถูกตรึง พระเยซูเป็นผู้เริ่มต้นศีลนี้ เมื่อพระองค์ ประชุมสาวกในการรับประทานอาหารครั้งสุดท้ายในคืนก่อนถูกปลงพระชนม์ ทรงให้เขารับประทาน ขนมปังและน้ำองุ่น ศีลนี้สอนความจริงอะไรแก่เราบ้าง? ต่อไปนี้เป็นหัวข้อให้ท่านคิดเมื่อจะรับศีลมหาสนิทในคราวต่อไป

พระเยซูทรงรักมนุษย์มากจนถึงกับยอมสละร่างกายและหลังโลหิตบนไม้กางเขน

พระเจ้าทรงห่วงใยเราเสมอตามแบบที่พระเยซูทรงห่วงใยเราตลอดเวลาที่อยู่บนไม้กางเขนหก ชั่วโมง

เราควรขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระมหากรุณาที่ประทานต่อเรา

เรามีความสามัคคีธรรมต่อกันและกันอย่างใกล้ชิดกับคริสเตียนในทุกประเทศและทุกสมัย ซึ่ง ได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยรับศีลมหาสนิทอย่างเดียวกันและความเชื่ออย่างเดียวกัน

เรามีความสนิทสนมกับพระเยซูผู้ทรงพระชนม์อยู่ และทรงเป็นเจ้าภาพผู้ต้อนรับแขกด้วยน้ำใจ ของพระองค์ในศีลนั้น เช่นเดียวกับที่พระองค์เป็นเจ้าภาพในคืนนั้นที่กรุงเยรูซาเล็ม

เราต้องถวายตัวให้แก่พระเยซู และให้แก่การงานของพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง

2. การประกาศพระคำ พูดยืนยันตามจริงแล้ว งานนี้มีใครจะได้ทำกันจนกระทั่งเกิดปฏิรูปศาสนา โดยโปรเตสแตนต์ในศตวรรษที่ 16 ในราว ค.ศ. 900 มีพระคัมภีร์ไม่กี่เล่ม, อ่านกันเล็กน้อย และมีการ ประกาศนิติน้อย เมื่อประมาณสัก 400 ปีมานี้ พวกปฏิรูปโปรเตสแตนต์ไม่พอใจในคริสตจักรสมัยนั้น

ซึ่งเป็นพวกโรมันคาทอลิก เขาารู้สึกว่าคริสตจักรสมัยนั้นกลบเกลื่อนน้ำใจของพระคริสต์เสีย แทนที่จะเชิดชูและแสดงออกมาให้โลกเห็น ดังนั้นพวกเขาจึงทำในสิ่งที่ถูกต้องคือศึกษาเรื่องราวพระเยซูตามที่มิบ้นทีกไว้ในพระคัมภีร์โดยละเอียด มาร์ติน ลูเธอร์ ได้แปลพระคัมภีร์ออกเป็นภาษาเยอรมัน, อูริก สวิงกลี ในประเทศได้เริ่มเทศนาตามหนังสือสำคัญ ๆ ของพระคัมภีร์ เช่น พระกิตติคุณมัทธิว นับแต่นั้นมาจนถึงปัจจุบัน การประกาศพระคำถือว่าเป็นงานสำคัญชิ้นหนึ่งที่คริสตจักรต้องทำ ในเวลาประชุมนมัสการของโปรเตสแตนต์ประมาณหนึ่งในสามหรือครึ่งหนึ่งของเวลาใช้ไปในการเทศนาโดยยึดพระคัมภีร์เป็นหลัก วิทยาลัยศาสนศาสตร์ได้ใช้เวลาส่วนมากในการอบรมสั่งสอนให้นักศึกษารู้จักวิถีเทศนา ยิ่งท่านคิดว่ามากขึ้นก็จะเห็นเหตุผลมากขึ้น เพราะว่าพระคัมภีร์เป็นพระคำของพระเจ้าที่ตรัสกับมนุษย์ จึงจำเป็นที่จะต้องให้เราทราบอยู่เสมอ

3. การนมัสการ ตลอดระยะเวลาส่วนใหญ่ของ 1900 ปีที่ล่วงแล้ว พวกคริสเตียนนมัสการพระเจ้าโดยใช้พิธีคีลมหาสนิท แม้ทุกวันนี้คริสตจักรโรมันคาทอลิกก็ใช้นมัสการเป็นประจำเรียกว่ามิซาเมื่อเกิดปฏิรูปโปรเตสแตนต์ขึ้นแล้ว บรรพบุรุษจึงลดการรับศีลมหาสนิทให้น้อยลงในปีหนึ่ง ๆ ส่วนในวันอาทิตย์อื่น ๆ ก็นมัสการตามแบบที่เราเห็นอยู่ คือร้องเพลงนมัสการ, อ่านพระคัมภีร์, อธิษฐาน, เทศนา ในปัจจุบันคริสตจักรเปิดโอกาสให้เรานมัสการได้หลายแบบ คือมิใช่ในโบสถ์เท่านั้นแต่ในโรงเรียนที่สังกัดคริสตจักร, สังกมอญชนและอื่น ๆ

ท่านเคยนึกไว้กับเพื่อนว่าจะพบกันตามเวลาและสถานที่อันแน่นอนไม่ใช่หรือ? การนมัสการก็เช่นเดียวกัน คือเรานัดพบกับพระเจ้าตามกำหนดเวลาและสถานที่ เราไม่ได้ไปโบสถ์เพื่อฟังเพลงไพเราะหรือไปฟังเทศน์อันเพราะฟัง (จริงอยู่ 2 อย่างนี้ช่วยให้มาโบสถ์อยู่บ้าง) เราไปโบสถ์เพื่อพบพระเจ้าต่อหน้าต่อตา ฉะนั้นท่านไปโบสถ์อาทิตย์หน้าขอให้ถือเรื่องนี้เป็นสาระสำคัญ เพราะที่โบสถ์มีเครื่องเตือนใจให้ระลึกถึงพระเจ้าหลายอย่าง เช่น ภาพเขียน, กระจกฝ้าที่หน้าต่าง, ไม้กางเขนบนพระแท่นคนอื่นก็มาโบสถ์ด้วยความมุ่งหมายเดียวกัน เพลงนมัสการ, พระคัมภีร์, อธิษฐาน หลักข้อเชื่อซึ่งคริสเตียนในยุคก่อน ๆ ได้แสดงความเชื่อในพระเจ้า เมื่ออยู่ในโบสถ์ท่านจงลืมสิ่งที่มองเห็นได้เสียชั่วคราว และจงใช้ความคิดระลึกถึงองค์พระผู้ที่เรามองไม่เห็นและนิรันดร พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในโบสถ์ พระองค์จะพบกับท่านตามนัด ไม่มีอะไรเป็นการมหัศจรรย์เกิดขึ้นแก่ท่านระหว่างประชุมนมัสการ แต่เมื่อเสร็จพิธีแล้ว ท่านกลับไปบ้าน ท่านจะรู้สึกว่าเป็นความจริงต่อท่านยิ่งกว่าเมื่อตอนมาโบสถ์หรือพระองค์จะเป็นยิ่งกว่าท่านจะนอนอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ที่บ้านเสียอีกท่านจะรู้สึกตัวดีขึ้นแข็งแรงขึ้น และมีความสามารถยิ่งขึ้นในการต่อสู้กับชีวิตในเวลาตลอดสัปดาห์นั้น การนมัสการได้เป็นมาแล้ว และคงจะเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดอีกประการหนึ่งซึ่งคริสตจักรต้องทำ

4. การศึกษา คริสตจักรได้ทำการให้การศึกษามานานแล้ว ได้มีการเริ่มต้น ตั้งแต่ศตวรรษแรก ๆ โดยผู้เชื่อในศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกได้มารวมกันเข้าเป็นชั้นเรียนเพื่อรับคำสอนในหลักพระศาสนา ในสมัยกลางมีการศึกษาอันเป็นแบบอย่างเพียงเล็กน้อย ที่จัดเป็นแบบถูกต้องก็เป็นงานที่คริสตจักรทำขึ้นจึงกลายเป็นโรงเรียนที่เกิดขึ้นตามคริสตจักรและโบสถ์ใหญ่ ๆ ทั่วไป เมื่อได้เกิดปฏิรูปขึ้นแล้ว ได้เขียนหนังสือคำถามคำตอบขึ้นใหม่ และได้จัดสอนพวกสมาชิกคริสตจักรที่หวังจะเจริญขึ้นในภายหน้าให้รู้หลักสำคัญเกี่ยวกับความเชื่อ

ในปี 1780 โรเบิร์ต เรกส์ ได้เริ่มต้นโรงเรียนรวีวารศึกษาขึ้นครั้งแรกในเมือง คลอสเตอร์ ประเทศอังกฤษ ต่อมาได้กลายเป็นพระบวรการซึ่งคริสตจักรได้รับเอาไปจัดทำดัดแปลงและขยายให้ใหญ่โตยิ่งขึ้น เมื่อปลายปี 1947 ตามสถิติซึ่งรวบรวมโดยสภาการศึกษาพระศาสนาสากลปรากฏว่ามีนักเรียนรวีวารศึกษาเกือบ 30 ล้านคน (รวมโปรเตสแตนต์, โรมันคาทอลิกและยูดาห์) ในประเทศสหรัฐอเมริกา นอกจากนั้นยังมีเกือบ 4 ล้านคนในโรงเรียนอบรมพิเศษของคริสตจักร การเรียนพระศาสนากระหว่างสัปดาห์ก็ก้าวหน้าไปมากในระหว่าง 2-3 ปีนี้ ซึ่งมีนักเรียนประมาณ 2 ล้านเป็นอย่างน้อย คริสตจักรได้จัดตั้งวิทยาลัย, สถาบันศาสนศาสตร์ในทุกประเทศ จัดทำภาพยนตร์, ภาพนิ่ง, จานเสียง, พิมพ์หนังสือ จัดค่ายประชุมฤดูร้อน จัดอุปกรณ์บทเรียนชนิดต่าง ๆ มากมายรวมทั้งวิทยุและโทรทัศน์ คริสตจักรปัจจุบันเป็นนักการศึกษาที่สำคัญที่สุดฝ่ายหนึ่ง

5. การส่งศาสนทูตและการประกาศ, คริสตจักรจะไม่นิ่งนอนใจตราบใดที่ยังมีคนอยู่นอกสังคมาของคริสตจักร หรือมีคนที่ไม่เป็นสมาชิกแท้ของพระกายพระคริสต์ สมาคมนี้เริ่มต้นด้วยคนกลุ่มน้อยในกรุงเยรูซาเล็มก่อน แล้วได้แผ่ไปทั่วบริเวณทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไปยังทวีปยุโรปและเอเชีย และไปยังโลกใหม่เมื่อได้ค้นพบแล้ว การขยายตัวของงานนี้เราเรียกว่าการส่งศาสนทูตและการประกาศ มีการประกาศทั้งภายในประเทศและในต่างประเทศ

คริสตจักรมิได้สนใจในการส่งศาสนทูตเท่ากันทุกยุคทุกสมัย แต่ก็ไม่เคยทอดทิ้งงานสำคัญชิ้นนี้ไว้เป็นเวลานานปี ท่านรู้ไหมว่าศาสนทูตคริสเตียนได้ไปประเทศจีน 850 ปี ก่อนหน้าโคลัมบัสค้นพบอเมริกาเสียอีก (คือประมาณปี 1492) เราไม่อาจเล่าเรื่องการส่งทูตศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกเป็นรายศตวรรษได้ในที่นี้ เพราะที่ได้สงบเงียบไปนาน ในราวปี ค.ศ. 1800 คริสตจักรก็ได้สนใจการส่งศาสนทูตใหม่อีกนับแต่นั้นมางานนี้ได้เจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง พวกทหารอเมริกันตามมุมโลกส่วนต่าง ๆ ก็ได้พบประชาชนที่ได้เข้าเชื่อโดยผู้แทนของคริสตจักรหลายแห่ง งานประกาศแบบใหม่นี้รวมทั้งการเทศนา, การสอน, การรักษาโรค, การเกษตรกรรม, การปฏิรูปสังคมและงานอื่น ๆ ซึ่งพวกคริสเตียนได้คิดดัดแปลงขึ้นเพื่อสนองความต้องการของประชาชน

การประกาศพระกิตติคุณทำให้เรานึกไปถึงบิลลี เกรแฮม และการประชุมฟื้นฟูตามเด้นท์และพลับพลาหลายแห่ง แต่มันมีความหมายยิ่งกว่านี้อีก “อีแวนเจล” หรือ “พระกิตติคุณ” แปลว่า “ข่าวดี” “ข่าวประเสริฐ” ฉะนั้นการประกาศจึงหมายถึงทำให้ประชาชนอยู่ด้วยความดีของข่าวประเสริฐเรื่องความรักของพระเจ้า ซึ่งพระเยซูบอกให้เราทราบในปัจจุบัน การประกาศรวมทั้งการสำรวจสังคม การไปเยี่ยมเยียนตามบ้านเรือนของคนภายนอกเพื่อนำอนุชนมาเข้ากลุ่มอนุชน, นำผู้ชายมาเข้ากลุ่มผู้ชาย, สตรีเข้ากลุ่มสตรีของคริสตจักร ในปัจจุบันมีการสนใจในการประกาศในทุกประเทศ ทั้งนี้เพราะรู้ว่ามีคนจำนวนมากยังมีได้เป็นสมาชิกคริสตจักรใด

6. การกระทำทางสังคม นับแต่สมัยเริ่มแรกมา ศาสนาคริสเตียนมิได้ห่วงใยแต่เฉพาะจิตวิญญาณของเอกชนเท่านั้น แต่รวมทั้งประเพณีและการปฏิบัติทั้งดีและเลวซึ่งมีอยู่ในสังคมนั้น ๆ ด้วย คริสตจักรสมัยแรกได้ยกเลิกการฆ่าทารกที่เกิดใหม่, กำจัดการแสดงที่ลามกตามโรงละครโรมัน และทำลายประเพณีทารุณที่ให้นักพนันดาบต่อสู้กันจนตายท่ามกลางผู้ดูประปรบมือสนั่นหวั่นไหว อิทธิพลเสีย ๆ ของคริสตจักรสามารถทำการนี้สำเร็จได้ดีกว่าการจัดการต่อต้านโดยตรงเสียอีก

ในศตวรรษที่แล้วเท่านั้นที่คริสตจักรได้ทำงานอย่างจริงจัง เพื่อช่วยให้มนุษย์เป็นคนดี โดยทำให้โลกนี้เหมาะแก่การเป็นที่อยู่อย่างดี ในปัจจุบันประชาชนต้องการฟังเสียงของคริสตจักร และให้คริสตจักรจัดการกับปัญหาเรื่องการแสดงมหรสพที่อุจาดลามก ความตึงเครียดระหว่างชาติสภาพเศรษฐกิจที่ไม่เป็นธรรม สงครามและสันติภาพอื่น ๆ ตัวอย่างประการเดียวก็เป็นการเพียงพอสำหรับหน้าที่สำคัญของคริสตจักรในเรื่องนี้ เมื่อไม่กี่สิบปีมานี้ อุตสาหกรรมเหล็กกล้าถือว่า การทำงานวันละ 12 ชั่วโมงเป็นเรื่องธรรมดาในประเทศอเมริกา พวกคนงานมีชีวิตในครอบครัวเพียงเล็กน้อย และรู้สึกเบื่อหน่ายต่อชีวิตจนไม่ยอมมีชีวิตอยู่เป็นคนต่อไปในวันที่ 25 พฤษภาคม 1923 คณะกรรมการอุตสาหกรรมรายงานว่าไม่อาจแก้ไขอย่างใดได้เกี่ยวกับเรื่องนี้ พอถึงวันที่ 6 มิถุนายน ตัวแทนของฝ่ายโปรเตสแตนต์ โรมันคาทอลิกและยูดาได้ออกแถลงการณ์ร่วมกัน ซึ่งทำให้เป็นข่าวครึกโครมในหนังสือพิมพ์ทั่วไป ต่อมาในวันที่ 6 กรกฎาคม ผู้นำในวงการอุตสาหกรรมเหล็กกล้าประกาศออกมาว่าพวกเขาตกลงใจที่จะยกเลิกการทำงานวันละ 12 ชั่วโมงโดยเร็วที่สุด

7. บริการฉันทน์พี่น้องกัน คริสตจักรได้ช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยากในพระนามและด้วยน้ำใจของพระเยซู กิจการนี้ก็ทำได้ทำกันมานานแล้วด้วยเหมือนกัน ในคริสตจักรสมัยเริ่มแรกได้มีการถวายทรัพย์ตามกำหนดเวลาสม่ำเสมอทุกที่ประชุมนมัสการ เพื่อเอาไปช่วยเหลือหญิงหม้ายและเด็กกำพร้า ในราว ค.ศ. 900 คริสตจักรได้เป็นผู้นำในการจัดตั้งโรงพยาบาล

เมื่อเสร็จสงครามโลกครั้งที่ 2 มีคนเจ็บป่วย, อดอยาก, ยากจน, ไร้ที่อยู่ ถูกกักขังและตกอยู่ในค่ายกักกันมากกว่าในสมัยใด ๆ ที่เคยเป็นมาแล้ว คริสตจักรก็ได้เริ่มระดมกำลังทรัพยากรที่มีอยู่ขนาด

ใหญ่ได้มีการแจกจ่ายเงิน, อาหาร, เครื่องนุ่งห่มและยารักษาโรค โดยผ่านทางองค์การบริการสาคร คริสตจักรและองค์การอื่น ๆ ไปยังประชาชนที่ตกทุกข์ได้ยากในทวีปยุโรปและเอเชีย ซึ่งบางพวกเป็น ศัตรูเก่าในสงคราม และได้มีแผนการจัดนำคนไว้ที่ออกไปอาศัยอยู่ในอเมริกา ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของ งานที่คริสตจักรจะเลียงไม่ได้

คริสตจักรเป็นผู้ที่รอบคอบหรือ?

ตามปกติร่างกายไม่ีรอบคอบ คือไม่สามารถทำตามจิตใจที่อยู่ภายในต้องการให้กระทำ นักกีฬาได้พยายามที่จะวิ่งทางหนึ่งร้อยหลาให้ได้ภายในเวลา 9 วินาที แม้จนกระทั่งเวลาที่เขียนหนังสือ นี้อยู่ก็ยังทำกันไม่ได้ จิตใจนั้นเข้มแข็งร้อนรน แต่ร่างกายยังอ่อนแออยู่ ร่างกายส่วนมากยังบกพร่องอยู่ มองเห็นไม่ชัด ได้ยินไม่ชัด และทุกคนยังไม่ีรอบคอบ

คริสตจักรซึ่งเป็นร่างกายของพระคริสต์ก็เป็นเช่นเดียวกัน ประเดี๋ยว ๆ ก็มีผู้ซึ่งความบกพร่องมา ในคริสตจักรเสยที มีข้อบกพร่องมากสมาชิกแต่ละคนไม่เป็นไปตามที่ควรเป็น คือเห็นแก่ตัวบ้าง, เย่อหยิ่งจองหอง, ขี้ขลาด, มองไม่เห็นการณ์ไกลและดูหมิ่นเหยียดหยามซึ่งกันและกัน และคริสตจักรเองก็ไม่เป็นไปตามที่ควรเป็น ซักช้าในการทำงานตามหน้าที่ ในสามร้อยปีแรกของการตั้งนิกายโปรเตสแตนต์ คริสตจักรไม่ใคร่จะทำการประกาศพระศาสนา ซักช้าในการโจมตีความชั่วร้ายของสังคม ทำตัวเหมือนกิ้งก่าเปลี่ยนสีไปตามสังคมแวดล้อม แทนที่จะเอาสีมาจากพระเยซู ถ้าประเทศไหนมีการค้าทาส คริสตจักรก็มักจะเห็นด้วยกับการค้าทาส ถ้าประเทศชาติเข้าสู่สงคราม คริสตจักรประจำชาติก็มักจะอวยพรส่งเสริมสงคราม

กระนั้นก็ตาม คริสตจักรยังมีน้ำใจของพระคริสต์ที่อยู่ภายในคอยเตือนอยู่เสมอว่าควรจะเป็นอย่างไร และพยายามให้สัตย์ซื่อต่อน้ำใจนั้นเสมอ คริสตจักรได้เคยเปลี่ยนนิสัยของบุคคลมานานแล้ว ช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้ยากและปรับปรุงสภาพของสังคมให้ดี ยิ่งขึ้นกว่าองค์การใด ๆ ในโลก ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ก็ได้อยู่นอกเหนือการรบพุ่ง ผู้นำคริสตจักรดำเนินชาติต่าง ๆ รวมทั้งชาติของตน เมื่อรู้ว่าชาตินั้น ๆ ทำการอะไรที่ไร้มนุษยธรรม อังกฤษและอเมริกายังคงส่งเงินให้คณะมิชชันนารีเยอรมันเพื่อทำงานต่อไประหว่างสงครามและหลังสงคราม ในประเทศเยอรมัน คริสตจักรยื่นหยัดต่อสู้กับลัทธิเผด็จการอย่างกล้าหาญยิ่งกว่ามหาวิทยาลัย, สหภาพกรรมกรหรือองค์การอื่น ๆ ความจริงข้อนี้เองที่เปลี่ยนความคิดของนักคณิตศาสตร์คนสำคัญ คือ ดร. ไอน์สไตน์จากการเป็นผู้ที่เดียดมาเป็นผู้ยกย่องสรรเสริญคริสตจักร

เป็นความจริงที่ว่า คริสตจักรซึ่งเป็นร่างกายของพระคริสต์ยังไม่ีรอบคอบ แต่น้ำใจของคริสตจักรนั้นีรอบคอบบริบูรณ์อยู่แล้ว ถ้าจะเปรียบเทียบกับน้ำใจดังกล่าวก็ถือว่ายังไม่ดีพอเท่าที่ควรจะเป็น แต่ถ้าจะเปรียบเทียบกับสถาบันอื่น ๆ แล้วคริสตจักรดีที่สุดใน

การเป็นสมาชิกที่ดีของคริสตจักร

อวัยวะของร่างกายมีหน้าที่ 2 ประการ ประการแรกจะต้องติดสนิทอยู่กับร่างกายทั้งหมด ประการที่สองต้องทำหน้าที่ที่ตนมีอยู่ในร่างกายนั้น เราผู้เป็นสมาชิกคริสตจักรก็มีหน้าที่เช่นเดียวกัน

ถ้าตัดหู, นิ้ว, แขนออกจากร่างกายมันก็ไม่เป็นประโยชน์ มีแต่จะเปื่อยเน่าไป ชีวิตของร่างกายเดินไปตามทางนั้นไม่ได้ เรามักได้ยินคนพูดว่า “ข้าพเจ้าอาจเป็นคริสเตียนที่ดีได้โดยไม่ต้องการเป็นสมาชิกคริสตจักร” อาจทำได้ แต่โอกาสไม่อำนวย ร้อยละ 99 ไม่อาจทำได้ คริสตจักรมีสาระสำคัญที่เราจะขาดเสียไม่ได้ คริสตจักรมีอายุเก่าแก่กว่าเรา ใหญ่กว่าเรา คริสตจักรเป็นผู้สร้างไว้ซึ่งน้ำใจของพระคริสต์มาแต่เดิม เราอาจคิดว่าเราจะดำเนินชีวิตโดยไม่ต้องมีคริสตจักรก็ได้ แต่เป็นการเข้าใจผิดบางทีหนุ่มสาวอาจห่างเหินคริสตจักรไป เพราะขาดความสนใจหรือมีความสนใจในสิ่งอื่น ๆ หรือไปอยู่วิทยาลัยหรือไปประกอบอาชีพในสังคมอื่นแต่จะเป็นการเสี่ยงภัยอย่างมากถ้าขาดการติดต่อกับคริสตจักรไปนาน ๆ

หน้าที่ของอวัยวะทุกส่วนไม่ใช่หาประโยชน์ในตน หรือหาความสนใจให้แก่ตนแต่ลำพัง แต่ทำประโยชน์ให้แก่ร่างกายทั้งหมด ความมุ่งหมายของตาไม่ใช่ให้คนพูดว่า “เหมม ตาช่างงามจริง ๆ” แต่เพื่อช่วยให้ร่างกายมองเห็น ความมุ่งหมายของมือก็เพื่อช่วยให้ร่างกายทั้งหมดคุมเครื่องจักร, เล่นเปียโน พวกเราที่เป็นสมาชิกคริสตจักรก็เช่นกัน ทุกคนมีหน้าที่โดยเฉพาะ เช่น มีหน้าที่ช่วยคริสตจักรให้ดำรงอยู่โดยถวายทรัพย์และไปประชุมนมัสการ, ร้องเพลงในคณะนักร้อง, ต้อนรับแขก, สอนรวีวารศึกษา, เป็นศาสนาจารย์, ศาสนทูต หรืออำนวยความสะดวกการศึกษาทางพระศาสนา ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตามที่ต้องทำโดยซื่อสัตย์สุจริต ถ้าเราเหลวไหลร่างกายทั้งหมดก็จะอ่อนเปลี้ย ถ้าเราทำหน้าที่ของเรา ร่างกายทั้งหมดก็จะเข้มแข็งขึ้น

มีงานที่ดี ๆ หลายอย่างที่อนุชนจะคิดทำในชีวิตของตน ข้อความที่ว่า “ข้าพเจ้าตั้งใจจะเป็นสมาชิกที่ดีของคริสตจักร” ก็ดีไม่น้อยเหมือนกัน

บทที่ 6

ถ้ามนุษย์ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาอีกไหม? (โยบ 14:14)

ถ้ามนุษย์ตาย

ตามปกติแล้ว อนุชนส่วนมากไม่มีใครได้คิดถึงความตายเท่าไรนักที่เขาไม่คิดถึงนั้นเป็นการดี เพราะถ้าเหตุการณ์เป็นไปตามปกติแล้ว เขาก็จะยังมีชีวิตอยู่ต่อไปในโลกอีกนานปี ความตายยังไม่เป็นเรื่องจริงนักสำหรับเขา เป็นเพียงเรื่องที่เกิดขึ้นกับคนอื่น ครอบครัวอื่น ๆ ต่างหากสำหรับเขา ยังมีเวลาอีกมากที่จะได้เผชิญกับความจริงเรื่องความตายนี้

ในสมัยปัจจุบัน อาจเป็นว่าเราสอนและคิดถึงเรื่องความตายน้อยไปก็ได้ สมัยหนึ่งการศึกษาเรื่องศาสนาได้เตือนอยู่เสมอ แม้แต่เด็กเล็ก ๆ ว่าพวกเรากำลังก้าวเดินไปอย่างช้า ๆ แต่แน่นอน ที่จะไปถึงความตายแล้วก็จะไปสู่การพิพากษาที่น่ากลัวในชีวิตหน้า เคี้ยวนี้เราสอนเรื่องอื่นกันมากเกินไป คล้ายกับว่า ความตายนั้น ไม่มีที่ไปได้

ความตายจะต้องมาใกล้เราในเวลาไม่เร็วก็ช้า จะเป็นแก่ตัวเราเอง หรือในบุคคลที่เรามีความสัมพันธ์ด้วยอย่างลึกซึ้ง แล้วอะไรเล่าที่กำลังรอคอยเราในชีวิตข้างหน้า?

ปรารถนาเอาตามใจที่นึกหรือ?

นับตั้งแต่มนุษย์ได้เกิดขึ้นเป็นต้นมา เขาได้ต่อสู้กับแนวความคิดที่ว่า ความตายเป็นการจบชีวิต จึงมีความหวังอยู่เสมอว่าจะต้องมีชีวิตนิรันดร์ ก่อนหน้าที่มนุษย์สมัยโบราณจะอ่านออกเขียนได้ เขามีความคิดว่า วิญญาณนั้นแยกออกจากร่างกายได้ ในฝันนั้นปรากฏว่า เขาได้สั้ววีไปนป่าอย่างเชี่ยวชาญ กระโดดเข้าตีสัตว์ด้วยท่อนหินอย่างกล้าหาญแล้วก็แบกสัตว์นั้นขึ้นมา เพื่อนำไปเป็นอาหารอย่างมีชัย แต่พอตื่นขึ้นก็ปรากฏว่ามีได้ไปล่าสัตว์ เป็นแต่นอนหลับอยู่ในถ้ำต่างหาก ประสบการณ์นี้ทำให้เขาประหลาดใจมาก การที่จะอธิบายก็คือว่า ร่างกายของเขาอยู่ในถ้ำ แต่วิญญาณของเขาออกไปล่าสัตว์ หรือไม่ก็ได้เกิดความรู้สึกใหม่ว่า เมื่อหัวหน้าที่เขาตายใหม่ ๆ ซึ่งเมื่อสักครู่นี้ยังมีชีวิตอยู่ได้นำพรรคพวกออกล่าสัตว์ หรือทำการรบ และเป็นທີ່เคารพนับถือและเกรงขามมาก แต่บัดนี้นอนเฉยอย่างไม่มีอำนาจอะไรเลย ดังนั้นจึงต้องมีสิ่งหนึ่งที่จะออกไปจากร่างกาย สิ่งนั้นคือ ชีวิต, ลมหายใจ, วิญญาณซึ่งยังคงอยู่ต่อไปโดยไม่ต้องมีร่างกาย

ความคิดเช่นนี้ตกทอดมายังบรรพบุรุษของพวกเราเป็นเวลานานมาแล้ว นักปราชญ์สมัยปัจจุบันได้ขุดค้นลงไปใต้ดินลึกลงไปหลายชั้น เพื่อสำรวจคูอารยธรรมโบราณ ก็ได้พบซากมนุษย์ทั้งของผู้ใหญ่

และเด็ก มีภาชนะต่าง ๆ และเครื่องใช้หลายชนิด สำหรับคนตายจะได้ใช้ในชีวิตรหน้าเป็น พยานหลักฐานที่แสดงว่า คนในสมัยโบราณเชื่อว่า ความตายมิใช่เป็นการจบชีวิตเพียงแค่นั้น

ในประเทศจีนได้มีพิธีนมัสการบรรพบุรุษมาตั้งหลายพันปีแล้ว ชาวจีนเชื่อว่า เมื่อบุคคลตาย วิญญาณของเขายังอยู่และอาจไปไหนมาไหนได้ตามชอบใจ แต่วิญญาณนั้นมีอยู่ที่สำคัญ 2 แห่ง คือ ที่ หลุมฝังศพและอีกแห่งคือ ที่แผ่นป้ายบรรพบุรุษ เป็นไม้บาง ๆ 2 แผ่น สูงหนึ่งฟุตและกว้างหลายนิ้ว เอา ประคบเข้าด้วยกัน และตั้งไว้บนแท่น เมื่อมีเหตุการณ์สำคัญ ๆ เกิดขึ้นในครอบครัว เขาจะต้องบอกกล่าวให้บรรพบุรุษทราบ โดยความสัจซื่อ และมีพิธีนมัสการบรรพบุรุษตามกำหนดเวลา นี่ก็เป็น หลักฐานเพิ่มเติมอีกประการหนึ่ง ที่แสดงว่า คนในสมัยโบราณเชื่อว่ามีชีวิตหลังความตาย

ข้อความเหล่านี้ แสดงถึงความปรารถนาตามแต่ใจนึกหรือ? บรรพบุรุษของเรามีความเข้าใจผิด ตลอดมาตั้งหลายพันปีหรือ? พระเจ้าให้เราถือความหวังนี้อันจะเป็นความหวังที่ไม่มีสาระกระนั้นหรือ? ในปัจจุบันเรามีความเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องชีวิตอมตะหรือ?

จิตวิทยาก็ไม่ช่วยในเรื่องนี้

ถ้าเราไม่เคยได้อ่านหรือศึกษาวิชาจิตวิทยามาก่อนแต่วันหนึ่งเราก็จะต้องได้ทราบ ในวิชา จิตวิทยาท่านจะพบว่า ระบบประสาทรวมทั้งมันสมองและไขสันหลัง ประกอบด้วยเซลล์ของประสาท และใยประสาทจำนวนมากนับไม่ถ้วน นอกจากนั้นยังมีเส้นใยติดต่อกับเซลล์ต่าง ๆ เกี่ยวโยงกัน สลับซับซ้อน ส่วนร่างกายภายนอกก็มี ตา, หู, จมูก, ลิ้น และความสัมผัสทั่วร่างกายสามารถรู้สึก อุณหภูมิและความกดดันของอากาศ และความเจ็บปวด อวัยวะเหล่านี้จะส่งความรู้สึกที่ได้รับไปยัง ระบบประสาท, ไขสันหลัง แล้วต่อไปยังมันสมอง ความรู้สึกเหล่านี้จะได้ออกถ่ายทอดและสั่งการต่อไป ยังกะเพราะอาหาร, หัวใจ, ต่อมต่าง ๆ และกล้ามเนื้อดูเหมือนวิชาจิตวิทยาสอนว่า ชีวิตของเราอยู่ตรง ระบบประสาทนี่เอง คือเรารู้สึก มุ่งหมายและทำการ ถ้าลูกตาและประสาทตาพิการ เราก็มองอะไรไม่ เห็นต่อไป ถ้าเส้นประสาทใหญ่ขาดหรือเป็นอันตรายก็เป็นอัมพาตและเดินไม่ได้ ถ้ามันสมองเป็น อันตราย โดยถูกตีที่ศีรษะแรง ๆ หรือถูกรถยนต์ชน ทำให้กระเทือนแรง ๆ บุคคลนั้นก็จะมีเงไปเป็น เวลาหลายสัปดาห์ ไม่รู้สึกตนว่ายังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า ความจริงแล้ว ดูเหมือนว่าร่างกายยังมีชีวิตอยู่ แต่ ตัวจริงไปอยู่ที่ไหนไม่ทราบ

แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ทำให้เราเกิดความเชื่อในอมตะ เป็นแต่บอกว่าสิ่งที่เราเรียกว่าชีวิตของแต่ละคน นั้นขึ้นอยู่กับระบบประสาท เมื่อระบบประสาทยังทำงานอยู่เราก็มีชีวิต และเมื่อระบบประสาท ตายเราก็ ตาย

แต่อย่าให้เราสรุปผลในเรื่องนี้เร็วเกินไป วิชาจิตวิทยาแสดงให้เห็นโดยชัดเจนว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ระหว่างระบบประสาทกับจิตวิญญาณหรือบุคลิกภาพ ฉะนั้นเมื่อเซลล์

ประสาทและใยประสาทตายบุคคลิกภาพจึงตายตามไปด้วย ความจริงแล้วสภาพการกลับเป็นตรงกันข้าม คือบุคคลิกภาพต่างหากเป็นผู้ใช้ระบบประสาท หรือจะพูดอีกอย่างหนึ่งก็คือว่า ระบบประสาทเป็นผู้ที่บุคคลิกภาพให้คนภายนอกเห็น เพื่อชักตัวอย่างไร้ใจที่สนะทั้งสองนี้คือชัดเจนยิ่งขึ้น เราอาจเปรียบเทียบไดนาโมกับเครื่องยนต์ไฟฟ้า ไฟฟ้ามีอยู่ในเครื่องทั้งสองนี้ ในประการแรกไดนาโมเป็นผู้ที่ไฟฟ้าออกไป เมื่อไดนาโมหยุดหมุน ไฟฟ้าก็ไม่มีออกมาประการที่สอง ไฟฟ้าต้องอาศัยเครื่องยนต์เพื่อทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จฉะนั้นเครื่องยนต์แสดงตัวอย่างให้เห็นความสัมพันธ์ ระหว่างบุคคลิกภาพและระบบประสาท, ระหว่างจิตวิญญาณและร่างกายได้ดีกว่าไดนาโมถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว ระบบประสาทอาจเสื่อมโทรมลงและตายไป แต่บุคคลที่มาใช้ระบบประสาทนั้นชั่วคราว ยังคงมีชีวิตอยู่ต่อไป

เมื่อเร็ว ๆ นี้ วิชาจิตวิทยา ได้นำพยานที่หนักแน่นมาแสดงเพื่อสนับสนุนเรื่องนี้ ที่มหาวิทยาลัยดักซ์ และที่สถานวิจัยจิตวิทยาแห่งอื่น ๆ ได้มีการทดลองเกี่ยวกับความรู้สึก เกี่ยวกับจิตใจ ซึ่งเรียกกันตามสามัญว่า “การติดต่อกันทางความคิด” วิธีที่ใช้กันมากที่สุดคือ เอาไฟมาสำหรับหนึ่ง ซึ่ง มี 25 ใบ แบ่งออกเป็นลวดลาย เป็นคลื่น ๆ 5 ตัว, สีเหลี่ยม 5 ตัว, เป็นดาว 5 ตัว, เป็นวงกลม 5 ตัว และเป็นกากบาท 5 ตัว ให้ผู้ที่ทดลองสองคนทำการร่วมมือ ให้คนที่หนึ่งเอาไฟทั้ง 25 ใบสับกันเสียก่อน แล้วเปิดออกทีละตัว แล้วไม่ต้องพูดอะไรส่วนผู้ทดลองคนที่สองอ่านดูจิตใจของคนแรก และสังเกตว่าเขาเปิดเอารูปอะไรขึ้นมาและคิดอย่างไรในขณะที่ การทดลองนี้ บางทีก็นั่งตรงกันข้ามกันคนละด้านของโต๊ะ และบางทีก็อยู่ห่างกันตั้งหลายร้อยไมล์ ติดต่อกันทางโทรศัพท์ ปรากฏว่าคนหนึ่งทายถูก 5 ใบ ในไฟ 25 ใบ ทดลองเช่นนี้ตั้งหลายร้อยครั้ง บางคนทายถูกตั้ง 7-8 ใบ มีคนหนึ่งทดลองเล่นถึง 74 ครั้ง เฉลี่ยแล้วปรากฏว่าถูกถึง 18 ใบทุกครั้ง เรื่องเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องเดาสวด เพราะไม่อาจเป็นไปได้ สรุปผลทางวิทยาศาสตร์ก็คือว่าคนสองคนติดต่อกันทางจิตใจซึ่งอยู่นอกเหนือ การเห็น, การได้ยิน, หรือการสัมผัส บุคคลิกภาพต่อบุคคลิกภาพติดต่อกันโดยตรง ไม่ใช่โดยร่างกาย ดูประหนึ่งว่าชีวิตของแต่ละคนมีสิทธิพิเศษของมันเอง ชีวิตของแต่ละคนไม่ต้องอาศัยร่างกายที่มันเกาะอยู่ตลอดไป เป็นความจริงที่จะกล่าวว่าชีวิตใช้ร่างกายเป็นประโยชน์อย่างเดียวกับที่กล่าวว่า ร่างกายก่อให้เกิดชีวิต ฉะนั้น เมื่อร่างกายตาย บุคคลิกภาพยังคงมีชีวิตอยู่ต่อไป

ผลของการศึกษาจิตวิทยา อาจทำให้เราสรุปลงได้ว่า จิตวิทยาทำให้เข้าใจยาก แต่ก็พอจะทำให้เชื่อเรื่องชีวิตอมตะได้บ้าง การค้นพบทางจิตวิทยาบางเรื่องกลับสนับสนุนว่า ความเชื่อในชีวิตอมตะเป็นการสมเหตุสมผล แต่เรื่องสนับสนุนสำคัญในความเชื่อของเรามีโซ่อยู่ที่วิชาจิตวิทยาปัจจุบัน เราจึงต้องหันไปทางอื่น

ความเชื่อในศาสนาคริสต์ียนช่วยเรามาก

พวกคริสเตียนมีพื้นฐานสำคัญ 2 ประการ เกี่ยวกับความหวังในชีวิตอมตะ ทั้งสองนี้มีได้แยกกัน แต่รวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ตลอดระยะเวลา 1900 ปี เราได้รับความปลอบใจจากความเชื่อมั่นว่าพระเยซูทรงมีชัยชนะเหนือความตาย และพวกเราก็จะมีชัยเช่นเดียวกัน ท่านเปาโลกล่าวถึงความเชื่อมั่นที่ว่าไว้ด้วยถ้อยคำ อมตะว่า “โอความตาย ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน? โอความตาย เหล็กไนของเจ้าอยู่ที่ไหน? เหล็กไนของความตาย คือความบาป และฤทธิ์ของความบาปนั้นคือพระบัญญัติ แต่จงขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรงประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 โครินธ์ 15:55-57)

ท่านอาจตรวจค้นดูพระคัมภีร์เดิม ตั้งแต่ต้นจนจบก็จะเห็นว่ามิกกล่าวถึงเรื่องชีวิตนิรันดร์เพียงเล็กน้อย ชื่อเรื่องของบทนี้เอามาจากหนังสือโยบในพระคัมภีร์เดิม เป็นเพียงคำถามที่ว่า “ถ้ามนุษย์ตายแล้วเขาจะเป็นขึ้นมาอีกไหม?” พวกคริสเตียนในพระคัมภีร์ใหม่ได้รับคำตอบรับรองอย่างหนักแน่นไว้แล้ว เราจะพบว่าอยู่แทบทุกหน้าของพระคัมภีร์ใหม่ก็ว่าได้ พวกคริสเตียนสมัยเริ่มแรก ดำเนินชีวิตทนทุกข์ทรมานและยอมตาย ในความหวังอันเด่นนี้ สมัยข่มเหงในเวลาต่อมาก็ยังคงมีความหวังอยู่ ผู้ติดตามพระเยซูยอมตายเพราะเขาเชื่อว่าชีวิตนี้ยังคงมีต่อไปถึงโลกหน้า เป็นชีวิตที่ดีกว่าในปัจจุบันนี้ ความหวังนี้ได้ตกทอดมาถึงเขาอย่างเต็มบริบูรณ์

ทั้งนี้เริ่มต้นมาตั้งแต่มีความเชื่อมั่นที่ว่าพระเยซู ได้มีชัยต่อศัตรูของจิตวิญญาณมนุษย์ทุกรูปอย่าง รวมทั้งศัตรูตัวร้ายกาจคือ ความตายมันเริ่มภายในเวลาสองสามวัน วันที่พระเยซูได้ถูกตรึง และมันไม่ได้กลับมาอีกเลย ศาสนาคริสต์จึงเป็นศาสนาเดียวในโลกที่มีรากฐานในความเชื่อในชีวิตอมตะ และเป็นการสมเหตุสมผล ที่อ้างพระเยซูเป็นหลักเกี่ยวกับความเชื่อในเรื่องนี้ ถ้าหากบุคคลเช่นพระเยซู ทรงมีพระชนมายุเพียง 35 ปี พวกเราก็จะไม่มีโอกาสมากนัก แต่ในเมื่อพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ต่อไปชั่วนิรันดร์ ก็มีรากฐานที่เชื่อได้ว่า พวกเราก็จะมีชีวิตนิรันดร์เหมือนกัน

ในประการสุดท้าย เหตุผลที่เรากล้าเชื่อในชีวิตอมตะก็เพราะเรามีความเชื่อในพระเจ้า เราอาจกล่าวเรื่องนี้เพียงครั้งเดียวก็พอ เมื่อเราให้พระเยซูเป็นจุดเริ่มต้น เราก็หวนไประลึกถึงพระเจ้า เพราะพระเจ้าเป็นผู้ประทานชัยชนะแก่เราโดยทางพระเยซูคริสต์เจ้า ถ้าพระเยซูทรงมีพระชนม์มอยู่ นี่เป็นข้อความที่แสดงถึงสภาพพระเจ้าซึ่งเราอาจพึ่งอาศัยได้

เราเริ่มต้นด้วยเชื่อว่า พระเจ้าเป็นพระบิดาของเรา และเราเป็นบุตรของพระองค์ ถ้าพระองค์เป็นพระบิดา พระองค์ทรงต้องเอาพระทัยใส่เรา เมื่อพระองค์ทรงเอาพระทัยใส่เรา การห่วงใยของพระองค์มิใช่ชั่วขณะหนึ่ง แต่ทรงห่วงใยตลอดไป เราอาจพูดถึงพระองค์เช่นเดียวกับที่เราพูดถึงพระเยซูว่า “พระองค์ทรงรักพวกศิษย์ของพระองค์... พระองค์ยังทรงรักเขาจนถึงที่สุด” (ยอห์น 13:1) เพราะฉะนั้น

จึงไม่มีอะไรแม้แต่ความตายก็ไม่อาจพาเราออกไปจากกฎหาสน์ หรือออกไปจากความเอาใจใส่ของพระเจ้าได้เลย คงจะมีแต่พระเจ้าที่ใจร้ายเท่านั้น ที่สร้างเราตามพระฉายาของพระองค์ บำรุงเราให้เป็นบุตรชายหญิงที่รู้สำนึกตัวเองพัฒนาเราให้เติบโตใหญ่จนสามารถมีความคิดสูง และวางแผนการอันประเสริฐ และให้เราไฝฝืนถึงชีวิตอมตะและแล้วภายในเวลาไม่กี่ปีก็ให้เราตายสาปสูญไปเหมือนกันดับเทียน ถ้าเราถูกล่อลวงให้หลงเชื่อพระเจ้าและพระองค์มิใช่เป็นพระบิดาที่ทรงรัก ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว เราก็ไม่มีเหตุผลที่จะหวังในชีวิตอมตะ แต่เมื่อพระองค์ทรงเป็นอย่างที่เราเชื่อแล้ว ความหวังของคริสเตียนแต่ดั้งเดิมก็จะตั้งอยู่บนรากฐานที่มั่นคง แต่ก็ยังมีไม่ความจริงที่พิสูจน์ได้ เป็นแต่ความเชื่อ แต่ก็เป็นความเชื่อที่แน่นอน อันควรที่จะเชิดชูและยอมรับชีวิตให้ได้

ชายคนหนึ่งดำเนินชีวิตอย่างเคร่งครัดต่อคริสตจักร เขามีอายุครบ 80 ปี เมื่อเร็ว ๆ นี้ ในงานเลี้ยงอาหารให้เป็นเกียรติแก่เขาในโอกาสนั้นเขาได้ยื่นขึ้นและกล่าวว่า “ตลอดชีวิตอันยาวนานของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ผจญภัยที่น่าตื่นเต้นมากมาย ข้าพเจ้าได้ข้ามมหาสมุทรหลายครั้ง และได้เดินทางไปรอบโลก แต่ในบัดนี้ข้าพเจ้ากำลังรอคอยการผจญภัยครั้งสำคัญที่สุด ก็คือการเดินทางไปในดินแดนซึ่งผู้ไปแล้วยังไม่เคยกลับมาเลย” นี่เป็นความเชื่อที่คริสเตียนจะต้องเผชิญกับความตาย

ปัญหาที่กล่าวแล้ว คือที่ว่าพระเจ้าทรงเอาใจใส่เราอย่างลึกซึ้งเพราะฉะนั้นเราจึงกล้าที่จะเชื่อว่าพระองค์ทรงเอาใจใส่เราไปจนถึงที่สุดอาจกล่าวในอีกทางหนึ่งก็ได้ คือ ใช้ภาษาของวิทยาศาสตร์ แทนที่จะใช้ภาษาทางศาสนา อันซกาสต์วโนหินและพีชานาชนิดและสัตว์ชนิดต่าง ๆ จะบอกแก่เราว่า มันจะต้องใช้เวลาหลายล้านปี สำหรับกรรมวิธีแห่งวิวัฒนาการ กรรมวิธีนี้ดูเหมือนว่าจะมีจุดหมายปลายทางและความมุ่งหวังอย่างหนึ่ง ผลที่สุดก็เกิดเป็นมนุษย์ขึ้นมา โลกเราต้องใช้ความพากเพียรเป็นเวลานาน เพื่อจะสร้างบุคลิกภาพ จะมีความหมายหรือไม่ ถ้าสมมุติว่า ภายหลังที่โลกได้พยายามสร้างมนุษย์เป็นอย่างดีแล้ว และต่อมาก็ทำลายสิ่งที่สร้างอย่างประณีตที่สุดในชั่วพริบตา ถ้าท่านจะสังเกตดูช่างฝีมือที่เชี่ยวชาญได้ใช้เวลาถึง 20 ปี เพื่อสร้างนาฬิกาที่ดีที่สุดเป็นพิเศษท่านจะนึกว่าเขาจะปล่อยให้มันเดินเพียง 5 นาที แล้วก็ทุบมันจนแตกละเอียดหมด อย่างนั้นหรือ?

คนบางคนพบความปลอบใจด้วยความคิดที่ว่า แม้เอกชนแต่ละคนจะไม่มีชีวิตอยู่ตลอดไป แต่บุคลิกภาพของเขายังอยู่ คือบิดามารดามีบุตรและบุตรนั้นสืบตระกูลกันต่อ ๆ ไป แต่วิธีนี้ในเวลาไม่ช้าก็เร็ว โลกเราก็จะต้องเป็นเหมือนถ่านที่หมดไฟ มีสีดำ และไม่สามารถที่จะบำรุงชีวิตได้ต่อไป และในเวลาต่อ ๆ ไปไม่เร็วก็ช้า คนรุ่นสุดท้ายก็มาถึงในที่สุด และคนสุดท้ายที่อยู่บนโลกนี้ก็ตายไป การพยายามทำความดีของมนุษย์ในโลกนี้ก็อันหมดไป แล้วมันจะเป็นประโยชน์อันใดเล่า? ไม่มีประโยชน์อย่างใดเลย ความคิดเช่นนี้เป็นแต่ยึดเวลาอันไร้สาระของโลกออกไปอีก 2-3 ล้านปีเท่านั้น

แต่ว่าโลกเรานี้มีความมุ่งหมาย เพราะที่เป็นอยู่แล้วตลอดมาย่อมชี้ไปถึงจุดหมายแห่งหนึ่ง ถ้าโลกเอาใจใส่สร้างบุคลิกภาพขึ้นมาแล้ว โลกจะต้องเอาใจใส่สิ่งที่สร้างขึ้นมาตลอดไป คำกล่าวทางศาสนาจะเข้าใจได้ดีกว่าที่ว่า “ถ้าพระเจ้าทรงรักพวกเรา พระองค์จะรักเราไปจนถึงที่สุด”

ชีวิตหน้าจะเป็นอย่างไร?

ถ้าหวังว่าเมื่อตายแล้วจะมีชีวิตอยู่ต่อไป ชีวิตนั้นจะเป็นอย่างไรเราจะไปอยู่ที่ไหนชั่วนิรันดร์? เราจะมีร่างกายเป็นอย่างไร? เราจะใช้เวลาทำอะไรบ้าง?

เป็นโชคดีที่เราไม่ต้องยุ่งกับปัญหาเหล่านี้จนเกินไป พระเยซูทรงอธิบายปัญหานี้ไว้บ้างแล้ว เมื่อพระองค์จะจากโลกนี้ไป ซึ่งเป็นการแยกกันเพียงชั่วคราว พระองค์ตรัสว่า “อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลยท่านวางใจในพระเจ้า จงวางใจในเราด้วย ในปราสาทของพระบิดาของเรามีที่อยู่หลายแห่ง” (ยอห์น 14:1-2) นี่เป็นสิ่งที่เราต้องการจะรู้ ชีวิตปัจจุบันเป็นที่อยู่ส่วนหนึ่ง-ในปราสาทของพระบิดา ชีวิตหน้าก็เป็นที่อยู่อีกส่วนหนึ่งในปราสาทเดียวกัน เราไม่จำเป็นจะต้องรู้ให้แน่นอนว่า ห้องนั้นเป็นอย่างไร อยู่ที่ไหน หรือมีเครื่องประดับอย่างไร สิ่งที่เราต้องการรู้ก็คือว่า มันเป็นส่วนหนึ่งของปราสาทพระบิดา และความรักและเอาใจใส่ของพระองค์ยังคงมีอยู่เหมือนกับในโลกนี้ ส่วนเรื่องอื่น ๆ นั้น เรามอบไว้แก่พระองค์ชั่วขณะ วันหนึ่งเราจะได้ไปเห็นด้วยตนเอง

คนจำนวนมากไม่คิดว่าสวรรค์มีถนนทำด้วยทองคำ และประตูทำด้วยไข่มุก ลอยอยู่ในท้องฟ้า หรือว่านรกนั้นเป็นบึงไฟกำมะถัน อยู่ใต้พื้นดินลงไป เพราะบัดนี้เรารู้กันอยู่แล้วว่า โลกของเราเป็นดาวนพเคราะห์ห่มขนอยู่บนแกน จึงไม่มีชั้นล่างและชั้นบนอีกต่อไป ยิ่งกว่านั้นสวรรค์แบบดังกล่าวมุ่งสำหรับบำเรอร่างกาย และนรกแบบนั้นมุ่งสำหรับทรมานร่างกาย เพราะถ้าในชีวิตหน้าเราไม่มีร่างกาย หรือมีร่างกายเหมือนกับที่มีอยู่ที่นี่แล้ว ถนนทำด้วยทองคำก็ไม่มีประโยชน์เท่าใด และไฟนรกก็ไม่มีผลร้ายเท่าใด เพราะเราไม่อาจเผาจิตวิญญาณด้วยไฟได้ เพราะชีวิตหน้าเป็นเรื่องของจิตวิญญาณ ยิ่งกว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับร่างกาย

ทั้งนี้มิได้หมายความว่า จะไม่มีการพิพากษาหรือบำเหน็จรางวัลและการลงโทษแต่ประการใด ความจริงแล้วเราถูกพิพากษาอยู่ตลอดเวลา และบำเหน็จรางวัลและการลงโทษก็มีอยู่แล้วในปัจจุบัน ทุกวันเป็นวันพิพากษา

ขอให้นึกถึงสภาพของชายผู้หนึ่งที่มินิสัยเก็บตัว ไม่เกี่ยวข้องกับใคร คิดถึงแต่ตัวเอง ความเจ็บป่วยเมื่อยล้าของตัวเอง ความสำเร็จเพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ คือทำความพอใจให้คนอื่น ๆ เพียงเล็กน้อย ไม่เข้าร่วมสมาคมกับบุคคลอื่น ๆ และพระเจ้า เขาไม่ได้มีชีวิตเพื่อสนใจต่อสิ่งที่ใหญ่โตเลย ยิ่งเขาเก็บตัวมากขึ้นเท่าใด ตัวของเขาก็ยิ่งเล็กลงแคบลงทุกที เหมือนกับห่อสิ่งของ ยิ่งรัดให้มากเข้าของก็ดูยิ่งเล็กลง ไม่มีความสุขในปัจจุบัน และยิ่งจะไม่มีความสุขหนักขึ้น บัดนี้เขาคงอยู่ในนรกแล้ว และจะจมลงใน

นรกที่ลึกยิ่งขึ้นทุกวัน แม้จะยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ และยิ่งไปอยู่ในโลกหน้าจะยิ่งลำบากมากขึ้น (เว้นแต่จะกลับใจเสียใหม่ คือเปลี่ยนแนวดำเนินชีวิตเสียใหม่)

ลองมองดูสภาพของบุคคลผู้หนึ่งที่บำรุงแต่ร่างกาย คือชอบกินแต่อาหารที่อร่อย ๆ และดื่มค็อกเทลทุกวัน ครั้นแก่ตัวหนักเข้าร่างกายก็ทรุดโทรมลง กินอาหารที่อร่อยไม่ได้มาก และดื่มค็อกเทลไม่จุเหมือนแต่ก่อน และเมื่อกินและดื่มเข้าไปอาหารก็ไม่ย่อยและตับก็บวมอักเสบทั้งนี้เพราะเขาดำเนินชีวิตไม่มีจุดหมาย เขาจะเป็นอย่างไร ถ้าเข้าวันหนึ่งตื่นขึ้นแล้ว ไม่มีร่างกาย เขาไม่มีอะไรจะบำรุงต่อไปอีกแล้ว ชีวิตไม่มีความหมาย เพราะร่างกายหมดไปแล้ว ถ้าชีวิตแบบนี้ไม่ใช่ชัณห์ จะเป็นอะไรเล่า? เราจะเห็นสังขารของคำพูดที่แท้จริงว่าปัญหาเกี่ยวกับสวรรค์นั้น คือความสุขที่ไม่เกี่ยวกับการกินการดื่ม

ที่นี้ลองหันมาดูสภาพของอีกคนหนึ่ง ที่ต่างกัน เขาอาจอยู่ในตำบลเดียวกัน พูดภาษาเดียวกัน แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าชนิดเดียวกัน แต่บุคคลผู้นี้ไม่คิดถึงตนเองจนเกินไป เขาสนใจในครอบครัวและเพื่อนบ้าน คิดถึงบุคคลที่ไร้สิทธิเสรีภาพในประเทศของตนเองเสมอ และคิดถึงคนที่ตกทุกข์ได้ยากในประเทศและทวีปอื่น ๆ เขามีส่วนช่วยทำงานของคริสตจักรและช่วยทำกิจกรรมต่าง ๆ ของสังคม เขาได้รับความพอใจอย่างยิ่งในการงานที่ทำอยู่ ประตูลิขิตวิญญานของเขาเปิดออกต้อนรับพระเจ้า ซึ่งทรงกลายเป็นความจริงแก่เขายิ่งขึ้นในเวลาล่วงไปนาน ๆ เขาเอาใจใส่รักษาสุขภาพเหมือนกัน แต่มิได้หลงเพลินจนเกินไป จากความสุขฝ่ายร่างกายตรงกันข้าม เขาได้รับความสุขอย่างแท้จริง จากวรรณคดี, ศิลปะ และดนตรี คนแบบนี้เป็นสุขจริง ๆ ในโลกนี้ และเมื่อเขามีอายุ 70 ก็จะมีสุขยิ่งกว่าเมื่อมีอายุ 40 ปี ครั้นเมื่อชีวิตจะออกจากร่างกายนี้ เขาก็จะมีสุขขึ้นเรื่อย ๆ ไป ทั้งนี้เพราะเขาสร้างชีวิตบนความโสมนัสของจิตวิญญาน ยิ่งกว่าความพอใจฝ่ายร่างกาย จะพุดง่าย ๆ ก็คือว่าเขาอยู่ในสวรรค์ทั้งในชีวิตนี้และชีวิตหน้า

ฉะนั้นหลายคนเชื่อว่า ในชีวิตหน้าเราก็คงดำเนินชีวิต เรียนรู้และเจริญขึ้นในความสามัคคีธรรมกับพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ต่อไป บางคนขัดขึ้นน้ำพระทัยของพระเจ้าและต่อสู้อารักขาของพระองค์ แต่ในเวลาข้างหน้า นาน ๆ ปีเขาอาจยอมจำนนและถวายตัวให้เป็นไปตามพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ก็ได้ ส่วนผู้ที่เริ่มต้นดีแล้ว คงจะดำเนินให้ดีขึ้นต่อไป และพบความโสมนัสยินดีจากพระเจ้ายิ่งขึ้นไป

ครั้งหนึ่งมีผู้ไปเยี่ยมชายชราที่มีชื่อเสียงโด่งดัง เขาเป็นบุคคลชั้นผู้นำที่สำคัญในสังคมของเขา คือเป็นอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนมัธยมศึกษาและเป็นนายกเทศมนตรีในเมืองนั้นด้วย และเป็นนักกีฬาด้วย ที่มุมห้องคานหนึ่งมีเครื่องยกน้ำหนักและจักรอก สำหรับเขาใช้เล่นบริหารกล้ามเนื้อ แต่บัดนี้ร่างกายของเขาได้ทรุดโทรมลง เขานั่งอยู่ในเก้าอี้เข็น จ้องมองดูผู้ที่มาเยี่ยมจากดวงตาได้ผมอันขาดโพลน เขาสนทนากลึงเรื่องความตายอย่างมีความสุขและอย่างเป็นกันเอง เขาไม่กลัวความตายด้วยเหตุผล

สองประการ คือเขาอยากไปพบภริยาของเขาซึ่งได้ตายไปก่อนแล้วหลายปี จึงไม่ได้พบกันเป็นเวลานานแล้ว นอกจากนั้นเขายังเป็นคนที่สนใจในวิชาดาราศาสตร์อย่างมาก ถ้าเขาเป็นอิสระจากร่างกายที่เจ็บปวดเมื่อไรเขาคงจะได้ไปเที่ยวชมดวงดาวต่าง ๆ ซึ่งสร้างความงวยงมาเป็นเวลานานแล้ว ขณะที่เขียนหนังสือเล่มนี้ เขาตายไปแล้ว บัดนี้เขาคงจะอยู่ใกล้กับภริยามากขึ้นกว่าแต่ก่อน และเขาคงจะได้ไปเที่ยวชมดวงดาวต่าง ๆ อย่างเพลิดเพลินแล้ว

เพราะฉะนั้นจึงเห็นได้ว่า พวกคริสเตียนไม่มีความวิตกกังวลในเรื่องความตาย บางทีจะมีบางสิ่งที่ดีกว่าที่เราจะนึกฝันเสียด้วยซ้ำ ถ้าตัวบึ้งอันน่าเกลียดมันสามารถพุดได้ในขณะที่มันคลานอยู่ตามกิ่งไม้ และก้อนหินมันคงจะรู้สึกเยาะเย้ยความคิดที่ว่า อีกไม่นานมันจะกลายเป็นผีเสื้อที่มีหลายสี บินไปมาตามดอกไม้เป็นแน่ แต่เรารู้ว่ามันจะเป็นเช่นนั้นจริง ๆ ความเปลี่ยนแปลงเช่นนี้จะเกิดขึ้นกับเราอย่างแน่ ๆ แม้เราไม่ใคร่จะเชื่อก็ตาม พระเจ้าทรงรู้ดีอยู่แล้ว พระองค์จะเอาใจใส่ในเรื่องนี้ พวกเราอยู่ในอ้อมพระหัตถ์ของพระองค์ทั้งในชีวิตปัจจุบันและชีวิตหน้า

บทที่ 7

ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ พระทัยของพระองค์สำเร็จในสวรรค์อย่างไรก็ให้สำเร็จในแผ่นดินโลกเหมือนกัน มัทธิว 6:10

ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่

แผ่นดินหมายความว่าอะไร?

ตามภาษาอังกฤษคำนี้หมายความว่า “แผ่นดิน” และ “การปกครองแห่งกษัตริย์” ในภาษากรีกก็มีความหมายเช่นเดียวกัน ในพระคัมภีร์ลูคา 19:12 ก็กล่าวว่า “อำนาจปกครองแผ่นดิน” คือประชาชนทั่วไปยอมรับการปกครอง หรือการเป็นนายของพระเจ้า และมอบชีวิตไว้ใต้การปกครองของพระองค์

การเปรียบเทียบพระเจ้าว่า เป็นกษัตริย์นั้นมิใช่เป็นถ้อยคำที่ดีที่สุดแต่ถือว่าพระองค์เป็นกษัตริย์ที่มีพระทัยกรุณา กษัตริย์ที่มีลักษณะเหมือนกับบิดาที่ดีเมื่อเราพูดว่า พระเจ้าเป็นบิดา ก็หมายถึงสภาพการณ์ที่ประชาชนยอมรับว่า พระเจ้าเป็นพระบิดา และดำเนินชีวิตตามความเชื่อนั้น ๆ ก็เป็นการใกล้กับความจริง แต่เราควรจะยึดถือคำว่า “แผ่นดิน” ให้มากกว่า เพราะคำนี้ใช้กันมานานจนเป็นธรรมเนียมและเป็นที่ยุ่จักกันดีแผ่นดินจะมาตั้งอยู่ ตามส่วนที่ประชาชนรับเอาการปกครอง และถวายตัวตามน้ำพระทัยของพระเจ้า หรือจะพูดอีกอย่างหนึ่งก็ได้ความหมายอย่างเดียวกัน คือถ้าประชาชนยังทำคาน้ำพระทัยของเจ้ามากขึ้นเพียงใดก็เท่ากับได้เข้าสู่แผ่นดินของเจ้ามากขึ้นเพียงนั้น

คำนิยามง่าย ๆ เกี่ยวกับแผ่นดินนั้นมีปรากฏอยู่ในคำอธิษฐานที่พระเยซูทรงสอนไว้ ดังมีข้อความว่า “ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ พระทัยของพระองค์สำเร็จในสวรรค์อย่างไรก็ให้สำเร็จในแผ่นดินโลกเหมือนกัน” เรากล่าวถ้อยคำเหล่านี้พร้อมกันไปเพราะคำติดต่อกัน ข้อความของประโยคที่สองขยายความของประโยคแรก

ฉะนั้น แผ่นดินจึงเป็นเรื่องของเราและของพระเจ้า พระองค์เป็นกษัตริย์และแผ่นดินนั้นเป็นของพระองค์ พระทัยของพระองค์และการปกครองเป็นกฎหมายของแผ่นดินนี้ พระเจ้าทรงคิดถึงเรื่องนี้ก่อนอื่น เรากล้าที่เชื่อว่า พระเจ้าทรงวางแผนการสำหรับสภาพการณ์เช่นนี้มานานแล้ว ก่อนที่มนุษย์จะได้แนวความคิดนี้ ที่จริงแล้วมนุษย์ได้แนวความคิดนี้มาจากพระเจ้าเมื่อมนุษย์ได้สำรวจย้อนหลังไปถึงพระประสงค์ของพระเจ้าเกี่ยวกับโลกนี้ และพระเจ้าได้ทรงทำงานสำหรับแผ่นดินนานกว่าและหนักกว่าที่เราจะคิดทำเสียอีก และยังคงทำงานเพื่อโลกนี้ต่อไป แต่ก็เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับเราเหมือนกัน เราเป็นสมาชิกในโลก และแผ่นดินสร้างขึ้นท่ามกลางเรา เมื่อเรารับเอาข้อบังคับของเจ้ามาปฏิบัติแผ่นดิน

จึงจะมาตั้งอยู่ ต่อเมื่อเราวางใจในพระเจ้าเหมือนกับเด็กเล็ก ๆ จึงได้ชื่อว่าเราเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า และขยายพรมแดนให้กว้างขวางออกไป ดังที่พระเยซูได้กล่าวไว้ชัดเจนว่า “ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับแผ่นดินของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก ๆ ผู้นั้นจะเข้าใจแผ่นดินนั้นไม่ได้” (มาระโก 10:15) เราอาจช่วยเร่งให้แผ่นดินของพระเจ้ามาตั้งอยู่ หรือขัดขวางเสียก็ได้ ถ้าไม่ได้พวกเราร่วมมือแล้ว แผ่นดินของพระเจ้านั้นก็อาจมาตั้งได้

พูดถึงทางหนึ่งว่า แผ่นดินมาตั้งอยู่แล้วก็ได้ และในอีกทางหนึ่ง การที่จะเกิดขึ้นได้จริงนั้น ยังอีกไกลมาก คนที่มาหาพระเจ้าด้วยความเชื่อเช่นเด็กเล็ก ๆ และประพุดตามถือว่ายู่ในแผ่นดินแล้ว บุคคลหมู่มากก็ตาม เช่นพวกที่เชื่อพระเจ้าอย่างเคร่งครัด ผู้รับเอาข้อบังคับไปประพุดปฏิบัติถือว่ายู่ในแผ่นดินนั้นแล้ว ในกรณีดังกล่าวแล้วนี้แผ่นดินของพระเจ้าได้เกิดขึ้นจริง ๆ แต่การที่จะให้ความหวังว่ามนุษย์จะดำรงชีวิตกัน ถิ่นที่พี่น้องภายใต้พระบิดาองค์เดียวกันเป็นความจริงอย่างบริบูรณ์นั้น รู้สึกว่ายังเป็นเรื่องที่ห่างไกลมาก พวกเรายังต่อสู้แก่งแย่งกัน, ฉ้อโกงกัน และไม่วางใจกัน เรายังไม่เผยแสดงต่อความทุกข์ยากของกันและกัน และยังไม่สนใจพระเจ้าและน้ำพระทัยของพระองค์ที่มีต่อชีวิตเรา การมาตั้งอยู่ของแผ่นดินยังมองไม่เห็น ท่านและข้าพเจ้าอาจไม่มีชีวิตอยู่จนเห็นได้ อาจเกิดขึ้นอีกหลายแสนปีข้างหน้าก็ได้ บางทีจะเกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์ไม่ได้ในโลกนี้ แต่เราก็ต้องพยายามต่อไป แม้พระเจ้านั้นยังทรงพยายาม

อีกแห่งหนึ่งนั้น แผ่นดินสวรรค์อยู่ในใจเราแล้ว และในอีกแห่งหนึ่งแผ่นดินสวรรค์นั้นอยู่ภายนอกคือความประพฤติของพวกเรา แผ่นดินนั้นเริ่มต้นที่พวกเราแต่ละคน เป็นเรื่องที่พวกเราแต่ละคนมีความรู้สึกต่อพระเจ้าและต่อกันและกันอย่างไร มันแสดงออกถึงวิธีที่มนุษย์ดำเนินชีวิตร่วมกัน กฎหมายที่เขาสร้างขึ้น วิธีดำเนินธุรกิจ การปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมประเพณี วิธีระงับข้อพิพาทระหว่างประเทศ ต่อไปนี้เป็นบัญชีรายการข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในประเทศสหรัฐ ตอนก่อนถึงกลางศตวรรษที่ 20 มีกี่รายการที่เหมาะสมจะเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ได้? มีกี่รายการที่สอดคล้องกับพระบัญญัติของพระเจ้า? มีกี่รายการที่แสดงว่ามนุษย์แต่ละคนถือพระเจ้าเป็นพระบิดาและถือมนุษย์ทั้งหลายเป็นพี่น้อง?

ในสงครามโลกครั้งที่สอง สหรัฐได้จ่ายเงินถึง 300,000,000,000 ดอลลาร์ (ประชาชนจ่ายเงินในแผ่นดินสวรรค์กันอย่างไร?)

ในสหรัฐมีทหารผ่านศึกทั้งหมด 18,400,000 คน (มีทหารผ่านศึกในแผ่นดินสวรรค์สักเท่าใด?)

อเมริกาจ่ายเงินทางศาสนา 1250,000,000 ดอลลาร์ ต่อปี

จ่ายคุณภาพยนต์ 1565,000,000 ดอลลาร์ ต่อปี

จ่ายในโรงเรียนสาธารณะ ปีละ 3000 ล้านดอลลาร์

จ่ายค่าบุหรี ปีละ 3880 ล้านดอลลาร์

จ่ายค่าสุรา ปีละ 9640 ล้านดอลลาร์

(เงินค่าสุรานี้ สามารถเลี้ยงคนได้ 25,000,000 คน ตลอดเวลา 1 ปี โดยมีนม , ขนมปัง และอาหารอย่างอื่น ๆ ที่จำเป็นทุกวัน)

จ่ายเล่นการพนัน ปีละ 15,000 ล้านดอลลาร์

จ่ายทางทหาร ปีละ 15,000 ล้านดอลลาร์

ต้องเสียหายทางอาชญากรรมและเด็กทำผิด ปีละกว่า 15,000 ล้านดอลลาร์ (นี้เหมาะสมกับสภาพแผ่นดินของพระเจ้าหรือ?)

ทุกเดือนมีหนังสือการ์ตูนออกขายถึง 50 ล้านฉบับ (มีภาพที่ร้ายแรง เช่น ฆ่ากันโดยวิธีควักลูกนัยน์ตาออกทั้งสองข้างมีเลือดออกสด ๆ)

ทุกบ่ายวันเสาร์ เด็ก 9,000,000 คน ไปดูภาพยนตร์ (ภาพยนตร์ที่เด็กดูเหล่านี้เป็นเรื่องเหมาะสมกับแผ่นดินสวรรค์หรือเปล่า?)

คิดเฉลี่ยแล้วคนในประเทศสหรัฐอเมริกาซื้อเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ คนละกว่า 20 แกลลอนต่อปี

โปรดระลึกว่าข้อความข้างต้นนี้ เป็นของประเทศสหรัฐอเมริกาเท่านั้นประเทศสหรัฐได้รับพระพรดีหลายประการ นอกจากนั้น ชาวอเมริกันได้ ดำเนินชีวิตในแบบที่ยุติธรรมสะอาด และมีภราดรภาพดีหลายประการ ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามน้ำพระทัยพระเจ้า แต่ก็ยังมีงานอีกมากทั้งในประเทศและในโลก ก่อนที่เราจะเข้าไปใกล้แผ่นดินสวรรค์ เพราะแผ่นดินสวรรค์มิได้หมายความว่า บุคคลแต่ละคนดำเนินชีวิตเท่านั้น แต่หมายความว่าชีวิตของมนุษย์ทั้งหมดจะต้องอยู่ใต้การปกครองของพระเจ้า

ข้อที่น่าสงสัย

ตอนครึ่งหลังของศตวรรษนี้ คนบางคนคิดว่า แผ่นดินสวรรค์นั้นก็คือ ระบอบการเมืองและการเศรษฐกิจที่เขาสนใจอยู่มากนั่นเอง บางคนถึงกับพูดว่า แผ่นดินสวรรค์ก็คือระบอบประชาธิปไตยนั่นเอง จัดให้มีระบอบการปกครองประชาธิปไตย โดยทุกคนก็มีสิทธิเลือกตั้งได้และให้เจ้าพนักงานรับผิดชอบต่อประชาชน ก็ถือว่าแผ่นดินสวรรค์มาตั้งอยู่แล้ว แต่มันไม่ง่ายแบบนั้นเลย คนส่วนมากเชื่อว่าระบอบประชาธิปไตยมีความใกล้เคียงกับน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์ยิ่งกว่าระบอบเผด็จการ

บางคนก็กล่าวว่า แผ่นดินสวรรค์คือระบอบสังคมนิยม คือให้ประชาชนทั้งชาติเป็นเจ้าของบ่อแร่, โรงงานอุตสาหกรรม, ธนาคาร, รถไฟ, บ่อน้ำมันและอื่น ๆ แทนที่จะให้บุคคลเพียง 2-3 คน เป็นเจ้าของเช่นปัจจุบัน แล้วแผ่นดินของพระเจ้าก็จะเกิดขึ้นเอง แต่มันไม่ง่ายเช่นนั้นเลย คริสเตียนบางคนเชื่อโดยจริงใจว่า ลัทธิสังคมนิยมใกล้กับน้ำพระทัยพระเจ้ายิ่งกว่าลัทธินายทุน แต่บางคนก็เชื่อในทางตรงกันข้าม แต่มีสิ่งหนึ่งที่แน่นอน คือไม่มีอะไรเป็นหลักประกันว่า พวกนักการเมืองที่เข้าทำงาน

ในทางเศรษฐกิจดังกล่าว และพวกคนงานที่ทำงานทั่วไปในลัทธิสังคมนิยมจะมีหัวใจดีกว่าเจ้าของและคนงานในลัทธินายทุน

ไม่มีระบบที่ดีอย่างใด จะดีด้วยตัวของมันเองได้ เพราะทุกระบบยังต้องการใช้คนทำงานคือผู้เสมอ และไม่มีระบบใดเป็นแผ่นดินของพระเจ้าได้ ความเจริญรุ่งเรืองอย่างเดียวไม่ใช่แผ่นดินของพระเจ้า แม้ว่าทุกครอบครัวในอเมริกาจะมีรถยนต์สองคันและมีเนื้อไปรับประทานทุกมื้อแผ่นดินสวรรค์ก็ยังไม่เกิดขึ้น สาระสำคัญของแผ่นดินสวรรค์อยู่ที่ว่ามนุษย์จะต้องรับเอาการปกครองของพระบิดาเจ้าเหมือนเช่นเด็กเล็ก ๆ

บางคนหวังจะให้แผ่นดินบังเกิดขึ้นเหมือนเรื่องละคร คือในพระเยซูหะมาในเมฆ โดยมีรังสีความยิ่งใหญ่ ความคิดเช่นนี้มีอยู่ในคริสตจักรมาเป็นเวลานานแล้ว ตั้งแต่เริ่มต้นกันทีเดียว ในสมัยก่อนพระเยซู พวกยูดาห์ที่ตกอยู่ใต้การกดขี่ของชาติอื่นมานาน ได้ตั้งใจคอยพระผู้ช่วยให้มาขับไล่พวกศัตรูให้หนีไป และสร้างยุคใหม่ให้เกิดขึ้น ในตอนต้นคริสตจักรขึ้นใหม่ ๆ พวกคริสเตียนที่ถูกข่มเหงอย่างรุนแรง ก็แหงนหน้าดูบนท้องฟ้า เพื่อให้พระเยซูเสด็จกลับมาด้วยความมีชัย แม้แต่ในสมัยของเรา ก็ยังมีบุคคลที่สัจย์ซื่อบางหมู่ ตั้งใจให้พระเยซูเสด็จมาครั้งที่สอง เขาแจกจ่ายหนังสือและส่งวิทยุกระจายเสียงเร้าความสนใจ บรรดาคนหนุ่มเฒ่า สาวแก่ เกี่ยวกับเรื่องนี้ ท่านจะได้รับแนวความคิดเช่นนี้ในพระคัมภีร์ใหม่ แม้ว่าหลายศตวรรษล่วงไป พระเยซูก็ยังไม่ได้เสด็จมาให้มนุษย์เห็นอีกเลย คริสตจักรส่วนใหญ่จึงให้แนวความคิดใหม่ คือการที่พระวิญญาณของพระเยซูเสด็จเข้ามาในใจของบุคคลแต่ละคน และสังคมมนุษย์อย่างช้า ๆ วิธีนี้เป็นการพิจารณาเรื่องนี้อย่างแยบคายกว่าพระเยซูเองก็ได้ครับว่า “เมื่อพวกฟาริสีทูลถามพระองค์ว่า แผ่นดินของพระเจ้ามาถึงเมื่อไร พระองค์ตรัสตอบเขาว่า” แผ่นดินของพระองค์มิได้มาโดยทางปรากฏแก่ตา และเขาจะไม่พูดว่า “มาที่นี่” หรือ “ไปอยู่ที่โน่น” เพราะนี่แน่ะแผ่นดินของพระเจ้าอยู่ภายในใจของท่านทั้งหลาย” (ลูคา 17:20-21)

บางคนคิดว่า แผ่นดินพระเจ้าจะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ จะต้องเกิดขึ้นแน่นอน กรรมวิธีของวิวัฒนาการ เป็นเหมือนบันไดขึ้นไปบนตึกชั้นสูง ซึ่งเดินไปสู่ทางสูงขึ้นไปเสมอ ไม่มีอะไรจะหยุดยั้งได้ แนวความคิดแบบนี้ มักจะแพร่หลายมากที่สุด ในเวลาสันติภาพและเจริญรุ่งเรืองเช่นในสมัยก่อนสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง หรือในระหว่างสมัยรุ่งเรือง คือปี 1920-1930 แต่ในสมัยของเรา เต็มไปด้วยความทุกข์ และไม่แน่นอน คุณล้ากับว่า ไม่อาจเป็นไปได้เลย เพราะสมัยนี้กำลังเกิดการวุ่นวาย เราไม่มีความแน่ใจในตัวเอง เรารู้โดยทางประสบการณ์อันขมขื่นว่า เราหมดความเชื่อในความหวังของมนุษย์และแผนการของพระเจ้าเสียแล้ว

ตรงกันข้าม ในสมัยทุกข์ยาก เช่นเมื่อตอนก่อนระหว่างและภายหลังสงครามโลกครั้งที่สอง แนวความคิดตรงกันข้าม กลับแพร่หลายยิ่งขึ้น บางคนเลิกความหวังที่ว่า แผ่นดินของพระเจ้าจะเกิดขึ้น

ในโลกนี้หรือหวังว่าจะเกิดขึ้นเร็วกว่าปกติ แนวคิดเช่นนี้เกิดจากการเทศนาและสั่งสอนในยุโรป เป็นทางที่ดีที่สุดที่มนุษย์จะทำได้ แต่ในที่สุดก็ล้มเหลว โดยสิ้นเชิง จากนั้นแนวความคิดนี้ก็แพร่หลายไปยังอเมริกา แต่ที่อเมริกาทำกันจนเลยเถิด ไม่เป็นการสมควรที่จะประมาณพระเจ้าต่ำเกินไป เราอาจประวิงพระประสงค์ของพระองค์ให้ช้าลงได้ด้วยความผิดบาปของเราแต่เราไม่สามารถจะขัดขวางพระประสงค์ของพระองค์ได้โดยเด็ดขาด จินตวิได้ประพันธ์บทกลอนซึ่งเรายังจำได้ดีในวันทุกซ์ยาก และความหวังในเรื่องแผ่นดินได้อับเฉาลง

จงดีใจเถิดสหายเอ๋ย ความชั่วร้ายอาจถ่วงเวลาของพระเจ้าได้บ้าง แต่พระองค์ไม่ปราศัย แม้แก่งหินจะโผล่ขึ้นในลำธารที่สูง และอาจเปลี่ยนกระแสทางเดินของแม่น้ำบ้างก็ตาม แต่ไม่มีหินใด ๆ หรือภูเขาใหญ่ในโลก ที่จะกั้นแม่น้ำไว้ มิให้ไหลไปสู่ทะเลอันเป็นที่หมายปลายทางได้ ใครจะขัดขวางพระเจ้าไม่ได้ น้ำพระทัยของพระเจ้าแข็งแรงยิ่งกว่าความชั่วร้าย โลกมนุษย์พร้อมทั้งความโสมนัสและโทมนัส จะต้องเดินไปตามความมุ่งหมายของเบื้องบน

จงแสวงหาแผ่นดินพระเจ้าก่อน

วัยหนุ่มสาวเป็นเวลาที่จะตัดสินใจอย่างสำคัญ แต่หลักนั้นมีอยู่ว่าอะไรจะต้องมาก่อน ท่านไม่อาจให้ทุกอย่างเป็นที่หนึ่งในชีวิต เช่นเดียวกับเราไม่อาจขึ้นรถยนต์แล้วก็เล่นไปทุกทิศในเวลาเดียวกัน คงทำได้อย่างเดียว หรือไปในทิศทางเดียว จะทำอะไรก่อนดี? จะดำเนินชีวิตให้ก้าวหน้าในโลกหรือ? หาเงินมาก ๆ หรือ? สนุกตลอดเวลาหรือ? หรือทำอะไรอื่น?

คำตอบของพระเยซูชัดเจนอยู่แล้ว “จงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้” (มัทธิว 6:33) เหมือนกับพระองค์ตรัสว่า “จงเอาใจใส่ในแผ่นดินพระเจ้า ถวายตัวโดยไม่ต้องหวังอะไรไว้ แล้วสิ่งที่ท่านเป็นต้องการจะตามมาเอง” แผ่นดินสวรรค์เป็นความคิดหวังที่ดีที่สุด ที่เข้ามาอยู่ในใจมนุษย์ ไม่มีอะไรดี, ใหญ่โต หรือมีคุณค่าต่อความจริงรักภักดีของเรา

ถ้าท่านแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าก่อน มันจะแสดงออกมาในการเลือกอาชีพของท่าน มีอาชีพบางอย่างที่จะทำให้แผ่นดินของพระเจ้าขยายใหญ่โตออกไป อย่างชัดเจนและแน่นอน มีอาชีพบางอย่างที่อยู่กลาง ๆ ซึ่งไม่ช่วยส่งเสริม และก็ไม่ขัดขวางต่อแผ่นดินบ้างหรือ? มีอาชีพที่ขัดขวางต่อการตั้งอยู่ของแผ่นดินสวรรค์บ้างไหม? มีอาชีพใดบ้างหรือไม่ ซึ่งถ้าทำแล้วจะส่งเสริมหรือขัดขวาง?

ถ้าท่านจะแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าก่อน อาชีพเหล่านี้จะกระทบกระเทือนต่อความสัมพันธ์กับคริสตจักรหรือไม่? คริสตจักรมีความสำคัญต่อแผ่นดินของพระเจ้าอย่างไร, ในบรรดาการงานที่ท่านทำอยู่ในสังคมเพื่อสร้างแผ่นดิน คริสตจักรอยู่ในฐานะไหน? คริสตจักรได้รับประโยชน์จากท่านมากน้อยเพียงไร?

ถ้าท่านแสวงหาแผ่นดินพระเจ้าก่อน จะเป็นผลดีต่อการเรียนของท่านหรือไม่? คนที่มีใครได้เตรียมตัว จะทำงานให้บังเกิดผลเพื่อเร่งวันคืนที่มนุษย์จะได้ดำเนินชีวิตร่วมกันอันที่พี่น้อง ภายใต้พระบิดาองค์เดียวกันได้หรือไม่? มีอะไรในความคิดนี้ที่จะทำให้ท่านเรียกอย่างตั้งใจและช่วยทำให้พอใจในการเรียนหรือไม่?

ถ้าท่านจะแสวงหาแผ่นดินพระเจ้าก่อน มันจะมีผลต่อการใช้เวลาว่างของท่านหรือไม่? ท่านจะระบุนกิจกรรมในเวลาว่างที่เป็นการสอดคล้องกับแผ่นดินสวรรค์ได้หรือไม่? ท่านจะระบุนกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมกับแผ่นดินสวรรค์บ้างได้ไหม?

ถ้าท่านจะแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าก่อน จะทำให้ท่านเปลี่ยนท่าทีต่อคนชาติอื่น ๆ ไหม? ถ้าแผ่นดินพระเจ้าเกิดขึ้นจริงแล้ว บุคคลเชื้อชาติต่าง ๆ จะมีความรู้สึกต่อกันอย่างไร? สังคมของท่านเข้าไปใกล้ชิดต่อความสัมพันธ์ดังกล่าวเพียงไร? ตัวท่านเองเข้าไปใกล้ชิดเพียงไร?

ถ้าท่านจะแสวงหาแผ่นดินพระเจ้าก่อน จะเป็นการกำหนดการใช้เงินของท่านหรือไม่? ตามทัศนะแผ่นดินของพระเจ้าแล้วเงินมีไว้เพื่อประโยชน์อะไร? เป็นเงินของใคร?

ถ้าท่านจะแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าก่อน การนี้จะกระทบกระเทือนต่อการอธิษฐานประจำวันของท่านหรือไม่? ทุกเวลาเช้าท่านคิดบ้างหรือเปล่าว่าวันนี้ท่านจะทำการอะไรเพื่อขยายแผ่นดินพระเจ้า และทุกคืนถามตัวเองหรือเปล่าว่า วันนี้ตัวท่านเองได้เจริญขึ้นในความเหมาะสมที่จะอยู่ในแผ่นดินพระเจ้าหรือไม่?

บทที่ 8

เหตุอันตรายนานหลาย ย่อมเกิดแก่ผู้สัจธรรม แต่พระเยซูช่วยให้พ้นจากเหตุทั้งปวงเหล่านั้น

สดุดี 34:19

ทำไมคนชอบธรรมจึงต้องรับทุกข์

หลายปีมาแล้ว ได้มีการลงบัญชีรายชื่อปัญหาที่อยากอภิปรายกันให้แก่อนุชนกลุ่มหนึ่งพิจารณาปรากฏว่า ปัญหาเรื่องว่าทำไมคนดีจึงต้องรับทุกข์ทรมาน? ได้รับการสนใจมากที่สุด

ตามปกติเราไม่สนใจกับการรับทุกข์ของคนชั่ว เพราะเราถือเสียว่า เป็นเรื่องที่เขาหาทุกข์มาให้ตัวเอง และเป็นการสมควรแล้วที่จะเป็นเช่นนั้น แต่การรับทุกข์ของคนดีนี่สิ ที่ให้เหตุผลยาก เราไม่ใคร่สนใจกับคนที่อยากเนื่องจากเกียจคร้านไม่ทำงาน แต่บุตรของคนเหล่านั้นไม่ได้ทำผิดอะไร ก็พลอยได้รับเคราะห์ไปด้วย เราไม่แยะแสมเมื่อได้อ่านข่าวเรื่องคนขับรถเมาเหล้าแล้วเกิดอุบัติเหตุ แต่คนในรถอีกคันหนึ่งเล่า จะว่าอย่างไร? เราจะทำเป็นไม่ห่วงใยไม่ได้?

บางทีเราควรจะห่วงใยคนเกียจคร้านและคนเมาสุรามากยิ่งขึ้น ว่าทำไมเขาจึงกลายเป็นคนชนิดนั้นไป ถ้าช่วยกันปรับปรุงชีวิตของสังคมให้ยุติธรรมขึ้นกว่านี้สักเล็กน้อย คือให้มีเครื่องกระตุ้นใจ, ดึงดูดใจ คนเกียจคร้านเมื่อเขายังหนุ่มแน่น และให้คนเมาสุรามีความสุขมากขึ้นกว่าเดิมบางทีเขาจะไม่เป็นคนเกียจคร้านและเป็นคนขี้เมาก็ได้

อย่างไรก็ตาม ความห่วงใยที่สำคัญของเราอยู่ที่เคราะห์ร้ายของคนชอบธรรม เราจะหาเหตุผลอะไรมาแสดง? เราจะปรับปรุงเหตุการณ์นี้ให้เข้ากับความกรุณาของพระเจ้าได้อย่างไร? ทำไมพระเจ้าผู้มีความกรุณาจึงยอมให้สิ่งนี้เกิดขึ้นได้?

ไม่มีคำตอบเกี่ยวกับปัญหาเหล่านี้ จะถูกใจทั้งหมด ไม่มีคำตอบใดที่จะเป็นการเพียงพอ เราจะต้องตรวจดูคำตอบหลาย ๆ อย่างเมื่อเราสำรวจทั้งหมดแล้ว เราจะต้องรับว่า เราไม่อาจรู้คำตอบทั้งหมดส่วนที่เหลืออยู่นั้นเราต้องวางใจในพระเจ้า

มีบางคนที่เป็นคนบาป

ความทุกข์ร้อนของโลกเนื่องมาจากสาเหตุที่ว่า บางคนได้ทำบาป และบุคคลที่ได้รับทุกข์ไม่ใช่เป็นบุคคลที่ทำบาปเสมอไป

ภาพยนตร์ที่ได้แสดงให้เห็นหาชนชมเมื่อไม่นานมานี้ ต้องการจะให้เรา รู้สึกถึงความทุกข์ยากของคนหลายล้าน โดยสอดแทรกภาพเด็กจีนนั่งที่พื้นดิน อ้าปากกว้างร้องไห้ด้วยความกลัวและความหิว และได้บันทึกเสียงร้องไห้ของเด็กนั้นด้วย เมื่อท่านได้ยินและได้เห็นภาพเช่นนี้ ท่านอาจหัวเราะ เห็นขันทก็ได้ต่อไปเมื่อเห็นครั้งที่สองและสาม ท่านจะไม่หัวเราะและจะทำให้เกิดความคิด ทำไมเด็กเล็ก ๆ ที่ไม่มีความผิดเช่นนี้จะต้องอดตาย? ถ้าพวกผู้ใหญ่ต้องการจะรบกัน ก็ปล่อยให้เขารบกันไปให้พอใจสิ บางทีเขารบกันด้วยความเต็มใจ แต่เด็กผู้นี้มิได้ก่อความทุกข์ยากให้เกิดขึ้นเองเลย ทำไมพระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เกิดขึ้นเช่นนี้เล่า?

พระเจ้าไม่ทรงปรารถนาให้เหตุเช่นนี้เกิดขึ้น และไม่ได้ทรงทำให้เกิดขึ้น ตรงกันข้ามพระองค์ทรงบันดาลให้มีพื้นดินที่ค่อยๆเพียงพอ และได้ทรงให้มีแสงแดด และฝนตก เพื่อผลิตอาหารสำหรับเด็กคนนี้และคนอื่น ๆ และพระองค์ได้ทรงจัดการให้เขาเกิดมาในความอารักขาของครอบครัวซึ่งมีบิดามารดา ตามปกติจะเอาใจใส่ให้เขามีอาหารการกินอย่างเพียงพอ แต่พระเจ้าทรงสร้างให้เราทุกคนมีเสรีภาพที่จะเลือกทำดีหรือทำชั่วก็ได้ ในปี 1940 ดูเหมือนว่ามนุษย์ได้ทำงานเกินเวลาเพื่อเลือกเอาความชั่วร้าย แสขยานุภาพของประเทศญี่ปุ่น ใ้รุกรานบ้านเกิดเมืองนอนของเด็กคนนี้ ทำให้ไม่มีโอกาสปลูกพืชที่เป็นอาหาร พืชที่ปลูกขึ้นแล้วก็ถูกทำลายหรือถูกขโมยไป ครอบครัวต้องแตกสลาย บุคคลต้องพลัดพรากจากกัน คนจำนวนมากถูกฆ่าตาย ต่อมาได้เกิดสงครามกลางเมืองขึ้นอีก กองทัพคอมมิวนิสต์ได้ยกไปตีภาคใต้ ส่วนข้าราชการจีนก็ขายเสบียงอาหารที่ควรจะส่งไปทำการบรรเทาทุกข์ เพื่อหาเงินเข้ากระเป๋าคณะเอง ชาวอเมริกันได้บริจาคอย่างมากมายเพื่อทำการบรรเทาทุกข์ แต่ไม่มากพอถึงกับตนเองเดือดร้อน หรือช่วยเหลือคนอดอยากทั้งหมดได้ เพราะฉะนั้นจึงยังต้องมีเด็กนั่งอยู่กับดิน ด้วยความเจ็บปวดและความกลัวทำไมจึงเป็นเช่นนี้? ก็เพราะว่า เรายังไม่เป็นคนดีพอที่จะปรองดองกันหรือเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน?

เพราะฉะนั้น คำตอบประการแรก ต่อปัญหาที่ว่า ทำไมคนชอบธรรมและคนบริสุทธิ์จึงต้องรับทุกข์ จึงเป็นคำพูดโบราณประกอบด้วย 3 ตัวอักษร คือ “บาป” และเนื่องจากว่ามนุษย์ทั้งหลายมีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างใกล้ชิด ผลร้ายของความบาปของบุคคลใดจึงไม่ตกอยู่กับเขาแต่ผู้เดียว ผลร้ายนั้นติดต่อไปยังคนอื่น ๆ ที่เป็นผู้บริสุทธิ์ด้วย

มีบางคนเป็นผู้โง่เขลาเบาปัญญา

หนังสือนวนิยายสมัยใหม่เล่มหนึ่ง ได้ใช้เหตุการณ์สมัยเกิดการปฏิวัติในอเมริกา (1776) เป็นเค้าโครงเรื่อง ตัวละครในเรื่องมีชายหนุ่มสามคน ต่อมาได้เป็นนายแพทย์ทั้งสามไม่เคยศึกษาในโรงเรียนแพทย์มาก่อนเลย แต่เคยเป็นลูกมือของแพทย์แผนโบราณ เขาได้เขียนป้ายโฆษณาไว้ที่ทำงานความรู้ทางการแพทย์ในสมัยนั้น เมื่อเทียบกับปัจจุบัน รู้สึกว่าล้ำสมัยมาก เช่น ไม่มีการใช้ยาสลบเลย ถ้า

จะต้องมีการผ่าตัดคนไข้ก็ต้องทนความเจ็บปวดและความสะดุ้งตกใจเอาเท่าที่จะทำได้ มีเรื่องที่น่า สงสารเรื่องหนึ่งเกิดขึ้นกับเด็กหญิงเล็ก ๆ ซึ่งเป็นบุตรของกัปตันผู้หนึ่งวันหนึ่งขณะที่เด็กกำลังเล่นอยู่ นั้น บังเอิญตกบันไดลงมา แขนหัก กระดูกแทงออกมานอกเนื้อ การรักษาในสมัยนั้นมีอยู่วิธีเดียว คือ ตัดแขนออกทิ้ง เขาจึงไปตามนายแพทย์หนุ่มมาคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้ที่ปรับปรุงการรักษาของเขาให้ดีขึ้นอยู่ เสมอ ฉะนั้นก็มีหวังที่จะรักษาให้หายได้โดยไม่ต้องตัดแขน เขาทำงานเกือบจะสำเร็จอยู่แล้ว แต่เผอิญ ป่วยหนัก จึงไม่อาจมาทำการรักษาเด็กหญิงคนนั้นเป็นเวลาหลายวัน ระหว่างนี้ ทางฝ่ายเด็กหญิงก็ได้ไป ตามหมอแผนโบราณมาทำการรักษา และหมอได้ทำการตัดแขนออกทันที ดังนั้นเด็กคนนี้ก็จึงกลายเป็น คนแขนด้วนไปตลอดชีวิตทำไมเล่า? เป็นเพราะคนไม่คิดพอหรือ? เปล่า เป็นเพราะคนไม่ฉลาดพอนั่นเอง

ความทุกข์ยากของมนุษย์เกิดจากเหตุนี้เป็นส่วนใหญ่ ถ้าเรารู้เคล็ดลับของชีวิตมากขึ้น เราก็อาจ หลีกความทุกข์ทรมานหรือบรรเทาลงได้มาก แต่ความรู้ของเรายังไม่บริบูรณ์ ความทุกข์จึงยังคงมีต่อไป ในสมัยก่อน คนกลัวโรคฝีดาษกันมาก หลายคนมีหน้าตาเสียโฉม และบางคนต้องเสียชีวิต แต่ในปัจจุบัน เมื่อเด็กทุกคนปลูกฝีเสียแล้ว โรคฝีดาษก็หมดไป ความทุกข์เกิดจากฝีดาษก็น้อยลง ทั้งนี้เพราะเรามี ความรู้เพิ่มขึ้น เมื่อไม่นานมานี้ คนต่างก็กลัวโรคปอดบวม แต่ในปัจจุบัน ยาเพนนิซิลิน ได้กำจัดโรค ปอดบวมได้อย่างน่าอัศจรรย์

ความโง่เขลา มิใช่จะก่อให้เกิดความทุกข์ฝ่ายร่างกายเท่านั้น จิตแพทย์เรื่องนามผู้หนึ่งในระหว่าง สงครามโลกครั้งที่สอง ได้พบว่าเด็กชายหลายคนเป็นคนที่ตกใจกลัวบ่อย ๆ และมีอารมณ์ร้าย เขาจึงได้ เขียนบทความตำหนิมารดาของเด็กชายเหล่านี้อย่างรุนแรง เขาถือว่ามารดาเป็นผู้ทำให้เด็กมีนิสัยขลาด กลัว คือมารดาได้พะเน้าพะนอเด็กเกินไป ถนอมเด็กไป บังคับเด็กให้อยู่ใต้อำนาจของตนมากเกินไป ครั้นเกิดมีสงครามขึ้นต้องเข้าไปฝึกในค่ายทหาร เด็กเหล่านั้นไม่สามารถทนต่อความยากลำบากได้ จึง ตกใจกลัวตลอดเวลา จิตแพทย์ผู้นี้จึงถือว่ามารดาเป็นผู้ทำให้เด็กมีนิสัยขลาดกลัว นี่ก็คือความทุกข์อีก ประการหนึ่ง ที่เกิดจากความโง่เขลามารดาเหล่านี้มิใช่เป็นคนบาปแม้จะถนอมเด็กจนเกินไปก็ตาม แต่ เกิดจากความเบาปัญญา เขาไม่รู้จักรักจิตวิทยาเพียงพอที่จะทำให้เด็กเป็นคนดีผลร้ายจึงเกิดขึ้นกับบุตรและ บิดามารดา

ความทุกข์เหล่านี้มิได้มาจากพระเจ้า พระองค์ได้ทรงรื้อรอยไว้รอบตัวเราเพื่อช่วยเหลือเราให้ พบเคล็ดลับของชีวิต แต่การที่เราจะค้นพบต้องกินเวลาอยู่บ้าง ระหว่างนี้เอง มนุษย์จึงต้องรับทุกข์

กฎที่ดีบางทีก็มีอันตราย

คำอธิบายที่เรากล่าวมาข้างต้นนี้ ไม่อาจป้องกันความทุกข์ที่จะเกิดขึ้นได้ ตัวอย่างสมมุติว่า ช่าง ก่อตึกทำงานก่ออิฐอยู่บนกำแพงสูง 15 ฟุต ส่วนลูกมือของเขากำลังก้มลงหยิบอิฐเพื่อจะขนขึ้นบันไดไป ส่งให้ช่างบน ในขณะที่ช่างก่ออิฐกำลังจะเอาอิฐวาง เกิดมีลมแรงพัดมา ทำให้เขาเซไป มือที่ถืออิฐ

กระทบกับกำแพงเข้า อิฐหลุดจากมือตกลงไปโคนศีรษะของลูกมืออย่างแรงถึงกับตายคาที่ อะไรเป็นเหตุทำให้ลูกมือตาย และนำความทุกข์และความเสียใจมาสู่ครอบครัวของเขา? จะโทษว่าเป็นความบาปไม่ได้ คนก่อสร้างก็ได้ทำการชั่วร้ายแต่อย่างใดเลย เขาไม่เจตนาจะทำร้ายลูกมือหรือคนอื่นใด และลูกมือก็ได้ทำผิดอย่างใด มองหาเจตนาร้ายไม่พบในกรณีเช่นนี้ และก็มีโชคความโง่เขลาที่ก่อให้เกิดทุกข์การตายของลูกมือและความทุกข์ของครอบครัวเกิดจากกฎความดึงดูดของโลก และลมร้ายที่เกิดขึ้นนอกกำหนดเวลา ตามปกติกฎความดึงดูดของโลกเป็นสิ่งที่มิประโยชน์ มันมีอยู่เพื่อความสุขของบุตรพระเจ้า ถ้าไม่มีความดึงดูดเช่นนี้ เราจะปลุกบ้านไม่ได้เลย เพราะบ้านจะลอยไปอยู่ในอวกาศ เราจะยืนสนทนากันไม่ได้นาน จะไม่มีความมั่นคงในชีวิตของเราแต่ตามตัวอย่างในเรื่องนี้ กฎอันมีประโยชน์ทำให้ก้อนอิฐตกลงมาและทำให้คนงานตาย

ความทุกข์เช่นนี้เราจะไปโทษพระเจ้าไม่ได้ เป็นการยากที่จะหาหลักประกันต่อกฎที่เป็นประโยชน์และบังคับให้มันทำการตรงกันข้ามได้ไฟมีไว้สำหรับทำให้เราอบอุ่น, หุงต้มอาหาร แต่ก็อาจเผาเราให้ตายได้ฝนทำให้พื้นดินชุ่มชื้น และช่วยให้พืชผลงอกงาม แต่อาจทำให้เกิดน้ำท่วมและทำให้คนจมน้ำตายได้ ดวงอาทิตย์ทำให้ชีวิตของเราดำรงอยู่ได้ แต่มันก็อาจทำให้ผิวหนังของเราเกรียมและเป็นลมแดดได้ บางทีเกิดจากความประมาทและเลินเล่อของเราเอง แต่บางกรณีก็ไม่ใช่ เพราะฉะนั้นเราอาจสรุปได้ว่า กฎธรรมชาติที่ทำคุณประโยชน์ให้แก่มนุษย์เรา 99 ครั้งในหนึ่งร้อย ก็อาจทำอันตรายแก่บางคนได้ หนึ่งในร้อยเหมือนกัน

หญิงหม้ายคนหนึ่งเป็นสมาชิกที่เคร่งครัดของคริสตจักร เธอมีบุตรชายคนเดียวเป็นช่างไฟฟ้า วันหนึ่งไปกระทบสายไฟแรงสูงเข้า ถึงแก่ความตายทันที เธอเสียใจมาก และแปลกใจว่าทำไมพระเจ้าจึงทรงบันดาลให้เหตุนี้เกิดขึ้นแก่เธอ เธอได้พากเพียรพยายามนานเพื่อเป็นคริสเตียนที่ดีมิใช่หรือ? เรารู้สึกเห็นใจเธออย่างมากที่ต้องเสียใจและมีความฉงนสนเท่ห์ยิ่งนัก แต่พระเจ้ามิได้ก่อเหตุร้ายนี้ให้เธอเลย พระเจ้าได้ประทานกำลังไฟฟ้าไว้ในโลกพิภพนี้ และทรงวางกฎเกณฑ์ไว้ให้มันทำงาน โดยปกติแล้ว ไฟฟ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดีที่สุดของพวกเขาอย่างหนึ่งเราได้รับประโยชน์จากมันมากมาย แต่ผู้ใดไปถูกไฟฟ้าแรงสูงเข้า จะต้องถูกไฟฟ้ากระตุกตาย ไม่ว่าจะเป็นคนดีหรือคนชั่ว มารดาผู้หนึ่งหวังที่จะให้พระเจ้าห้ามปรามเหตุการณ์เช่นนี้ก็ไม่ได้ถูก เธอควรเชื่อว่าพระเจ้าทรงเสียใจกับเธอในความทุกข์ และบุตรของเธออยู่ในความอารักขาของพระองค์แล้ว

การทดลองทำให้เราเข้มแข็ง

เราจะต้องกลับไปพิจารณาปัญหาที่ว่า จะสร้างโลกขึ้นโดยไม่ต้องมีอันตรายและความลำบากไม่ได้หรือ? เราอาจคิดไปถึงโลกดังกล่าวและคิดว่าคงน่าอยู่มาก เช่นไม่ต้องมีเชื้อโรคและพิษร้าย และกำจัดโรค คอติบ ปอดบวม ไทฟอยด์ วัณโรค และโรคอื่น ๆ ให้หมดไปชั่วพริบตา และกำจัดตัวรำคาญ

เช่น แมลงวัน ยุง และงูต่าง ๆ ให้หมดไปโดยเร็ว เราคงสบายมากเมื่อไม่มีสิ่งเหล่านี้ ชีวิตจะปลอดภัย และเป็นสุขมากขึ้น ถ้าแผ่นดินไหว พายุร้าย ลมสลาตัน และฟ้าผ่าหมดไปอีกด้วยและถ้าเราสามารถ กำจัดวัชพืชต่าง ๆ ให้หมดไปจากโลกนี้ ชาวนาและชาวสวนก็จะสบายขึ้น เมื่อเราได้สบายมาจนถึงแค่นี้แล้ว ก็ควรให้สบายอย่างเต็มที่ต่อไป เช่นกำจัดความหนาวร้อนอย่างรุนแรงให้หมดไป เพราะมันทำความรำคาญแก่เรามาก เช่นต้องเสียเงินและเสียแรงมา เพื่อทำความอบอุ่นในฤดูหนาว และทำให้เย็นในฤดูร้อน ถ้าอากาศมีเพียง 70 องศาฟาเรนไฮต์ตลอดปีก็จะดี โรคภัยไข้เจ็บทุกชนิดให้หมดไป จะได้ทำให้เป็นสุข กำจัดความบาปให้หมดไป ความรำคาญต่าง ๆ ให้หมดไปก็เห็นจะหมดทุกข์ เมื่อมีหลักประกันว่าจะไม่มีอันตราย ไม่มีควมลำบากมีแต่ความดีทุกอย่างสำหรับมนุษย์ทุกคน ชีวิตก็จะน่าอยู่มากขึ้น เราจึงอยากถามว่า ทำไมพระเจ้าจึงไม่คิดถึงเรื่องเช่นนี้หนอ?

พระเจ้าอาจคิด และอาจคิดในทางตรงกันข้ามก็ได้ เพราะพระองค์ทรงรักใคร่เรา โครงการแบบนี้มีข้อบกพร่องอยู่อย่างหนึ่ง เพราะจะทำให้มนุษย์กลายเป็นตัวเมงกะพุน เพราะจะทำให้ไม่มีชายจริงหญิงแท้บุตรชายและบุตรหญิงของพระเจ้า ก็อบุคคลที่มีกระดูกสันหลัง มิใช่แต่ร่างกายเท่านั้น แต่มีความเข้มแข็งฝ่ายจิตวิญญาณด้วย จริงอยู่มนุษย์จะกลายเป็นสัตว์ที่มีความสุข, ความสบายบริบูรณ์หรือไม่ ก็เป็นเหมือนเครื่องจักรที่เดินเครื่องเรียบทุกส่วน แต่มิใช่เป็นผู้ที่มีบุคคลลักษณะและอุปนิสัยเข้มแข็ง

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง ทหารหนุ่มคนหนึ่งเสียมือทั้งสองข้าง เพราะถูกระเบิด เขาดำเนินชีวิตด้วยมือเทียมอย่างกล้าหาญและเขาได้เป็นพระเอกในการแสดงภาพยนตร์ชีวิตของทหารผ่านศึก และได้เดินทางไปทั่วประเทศอเมริกา เพื่อแสดงปาฐกถาเร้าใจเพื่อนร่วมชาติด้วยจิตใจที่เข้มแข็ง เขาได้ซื้อจิตใจที่เข้มแข็งนี้ด้วยราคาอันแพง-ราคาที่สูงมากจริง ๆ แต่เขามีสิ่งที่จะดำรงอยู่ได้ชั่วฟ้าดินสลาย และเป็นสิ่งที่ไม่น่าจะมิขึ้นได้ในโลกที่เราได้พิจารณามาแล้วเลย

ไม่ว่าประชาชนจะเห็นด้วยหรือไม่กับนโยบายของประธานาธิบดีรูสเวลต์ผู้ล่วงลับไปแล้วก็ตาม แต่ทุกคนชมเชยในความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวของท่านผู้นี้ เพราะท่านได้เป็นโรคโปลิโอจนไม่สามารถเดินไปไหนมาไหนได้ แต่อย่างไรก็ดี ด้วยความมีใจกล้าหาญและอดทน ท่านก็ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาในโลกที่กล่าวไว้ข้างต้น อาจจะไม่มีโรคโปลิโอและก็อาจไม่มีวีระบุรุษด้วยเหมือนกัน

ฉะนั้นเราจึงพบแนวความคิดอันประเสริฐข้อหนึ่งที่ว่า การที่พระเจ้าให้เราเกิดในโลกที่เต็มไปด้วยความลำบากและอันตราย มิใช่ว่าพระองค์จะเกลียดชังเรา หรือเพราะว่าพระเจ้าไม่สามารถแก้ไขได้ แต่เป็นเพราะพระองค์ทรงรักเรา (บิดามารดาที่ดีซึ่งรักบุตรอย่างจริงใจ จะไม่ถนอมบุตรให้พ้นจากการทดลองและความลำบาก เพราะรู้ว่าการลำบากและการทดลองเป็นประโยชน์แก่บุตร) วิธีนี้ทำให้เรา

มีนิสัยเจริญขึ้น วิธีนี้ทำให้พระเจ้ามีบุตรชายและหญิงที่แท้จริง ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงยอมเสียดังสร้างโลกขึ้นให้มีทั้งความทุกข์และความเจริญในบุคคลิกภาพ การรับทุกข์ทรมานเป็นการสร้างบุคคลิกลักษณะพระเจ้าทรงยอมเสียดังในการนี้ด้วยเนื่องจากทรงเป็นพระบิดา พระองค์จึงต้องทนทุกข์ใจพร้อมกับเราตลอดไป

บางคนรับทุกข์แทนคนอื่น

ยังมีข้อคิดอีกประการหนึ่ง อันเป็นหลักนำเราให้เข้าไปใกล้หัวใจของชีวิตคริสเตียน การรับทุกข์คนดี เป็นการก่อให้เกิดคุณประโยชน์แก่ผู้อื่นเราเรียกว่า “การรับทุกข์แทนกัน”

มีตัวอย่างอยู่มากมาย เพราะในชีวิตเรามีความทุกข์แบบนี้มาก เช่นบิดามารดาผู้รักเป็นห่วงบุตรธิดาที่มีนิสัยคือร้ายของตน การที่รู้ว่าบิดามารดาเป็นห่วง อาจทำให้บุตรธิดาเลิกหัวดีก็ได้ ภายหลังสงครามโลกครั้งที่สอง มีความทุกข์ทรมานเหลือที่จะพรรณนา ต่อมาความทุกข์ทรมานมีมากจนประชาชนทนอยู่ต่อไปไม่ได้ แล้วบรรดานักการทูตและรัฐบุรุษก็ประณามสงคราม เด็กจีนคนที่กล่าวข้างต้น และคนที่รับทุกข์อีกหลายร้อยล้านคน อาจช่วยคนรุ่นต่อ ๆ ไป ไม่ให้ประสบกับสงครามอีกก็ได้ ในสมัยเมื่อพวกมองโกลเลีย มีอำนาจเหนือทวีปเอเชีย เขามักเชือดเนื้อสัตว์จากสัตว์ที่ยังเป็น ๆ มารับประทานอย่างเอร็ดอร่อย ครั้นนาน ๆ มา เสี่ยงร้องของสัตว์ที่รับทุกข์ดังคร่ำครวญมาก พอที่สามารถทำให้สมาคมสงเคราะห์สัตว์จัดการดำเนินคดีทางกฎหมายต่อบุคคลที่ทำให้สัตว์ต้องรับบาดเจ็บปัจจุบันมนุษย์และสัตว์ค่อยสบายขึ้น เพราะสัตว์ในสมัยก่อนรับทุกข์แทนมาพอแล้ว ท่านมหาตมะคานธี ยอมทนทุกข์ทรมานมากมายเพื่อช่วยให้ประเทศของตนได้รับเอกราชอย่างสมบูรณ์ และศาสนาคริสต์นิกายก็ถือว่า พระเยซูรับทุกข์บนไม้กางเขน เพื่อไถ่บาปของมนุษย์ (จะได้พิจารณาอย่างลึกซึ้งในบทต่อไป)

ฉะนั้น การรับทุกข์จึงเป็นแผนการของพระเจ้าที่วางไว้สำหรับพวกเรา มีคุณค่ามาก มิใช่ต่อผู้รับทุกข์เท่านั้น แต่ต่อผู้อื่นอีกด้วย ด้วยการทนทุกข์นี้เอง มนุษย์เราจึงได้ถูกยกสูงขึ้น หรือได้รับการช่วยจากการดำเนินชีวิตในระดับที่ต่ำขึ้นสู่ระดับที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ ไป นี่แหละเป็นเหตุผลของคนที่ชอบธรรมต้องรับทุกข์ทรมาน และเป็นความจริงที่เราจะต้องรับทุกข์พระเยซูต้องรับทุกข์และพระเจ้าก็ทรงรับทุกข์ด้วย

ข้อสรุป

ที่กล่าวมาแล้วนี้ เป็นคำตอบบางประการของปัญหาที่ว่า ทำไมผู้ชอบธรรมจึงต้องรับทุกข์? เรา ยังไม่รู้ไม่หมด ในประการสุดท้าย เราก็ได้แต่เชื่อว่า พระเจ้าทรงพระกรุณา และวันหนึ่งในอนาคตพระองค์ จะอธิบายสิ่งที่เรายังไม่เข้าใจให้แจ่มแจ้งต่อไป ครั้งหนึ่งท่านศาสตราจารย์หนุ่มผู้หนึ่งได้รับเชิญให้ไป เทศนาในงานฝังศพของสตรีผู้หนึ่ง ซึ่งตายในขณะที่อายุยังน้อย ทั้งสามีและบุตรสามคนไว้เบื้องหลัง หัวข้อเทศนานั้นได้เลือกมาจากหนังสือ สุภาษิต 3:5 “จงวางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสุดใจ อย่าพึ่งใน ความเข้าใจของตนเอง” เป็นหัวข้อที่เหมาะสมดีมากฉะนั้น เมื่อมีทุกข์ร้อนเกิดขึ้น จงใช้สุภาษิตบทนี้ เตือนใจ

เรามั่นใจอยู่ประการหนึ่งว่า พระเจ้ามิได้ทรงแกล้งให้เราได้รับทุกข์ทรมาน หรือเจ็บป่วยโดยไม่มี เหตุผล พระเจ้าที่เรารู้จักโดยทางพระเยซูจะไม่ทรงทำเช่นนั้นเป็นอันขาด แม้ในสมัยก่อนพระเยซูมา บังเกิด มนุษย์ก็มีความเชื่อมาก และไม่คิดว่าพระเจ้าจะทรงกระทำดังกล่าว “เพราะพระองค์จะได้กระทำ ให้ใครเกิดทุกข์หรือให้วงศ์วานแห่งมนุษย์มีโศกด้วยชอบพระทัยก็หามิได้” (เพลงคร่ำครวญ 3:33) ตรงกันข้าม พระองค์ทรงมีส่วนในความทุกข์ร่วมกับเราตลอดไป

อาจเป็นว่าในเวลาอีกหนึ่งร้อยหรือพันปี นับแต่ขึ้นไป เราจะเข้าใจความทุกข์ยากในมนุษย์โลกนี้ ดียิ่งขึ้นกว่าปัจจุบันเพียงเล็กน้อยก็ได้ มีเพลงนมัสการโบราณบทหนึ่ง กล่าวว่า “วันหนึ่งพวกข้าพระเจ้า จะเข้าใจ” อาจจะเข้าใจได้ เมื่อเราพิจารณาถึงเหตุการณ์ที่ล่วงแล้วมานาน ๆ เราจะเห็นว่าทุกสิ่งช่าง สอดคล้องต้องกันจริง ๆ และความทุกข์ทรมานที่ร้ายแรงที่สุด กลับกลายเป็นประโยชน์กับผู้ที่เกี่ยวข้อง เมื่อเราพิจารณาถอยหลังไปสัก 2-3 ร้อยปี พิจารณาเข้าไปให้ใกล้ชิดกับแก่นสารของพระประสงค์ของ พระเจ้า เราจะเห็นว่าแม้ในการทนทุกข์ทรมานของพวกเขาพระประสงค์เหล่านี้ก็แสดงออกมาในทางที่ ช่วยส่งเสริมพวกเขา

ให้เราพิจารณาต่อไป มนุษย์เข้าใจว่า ในชีวิตหน้าความอยู่ดีธรรมและความลำเอียงของชีวิตนี้จะ ได้รับการแก้ไขให้ดีขึ้น คนดีที่ได้รับทุกข์ในชีวิตนี้ อาจได้รับความโสมนัสนิรันดร์ในชีวิตหน้า และคน ชั่วที่มีชีวิตสำราญในโลกนี้ จะพบความชั่วร้ายในโลกหน้า ทศณะดังกล่าวอาจมีความจริงอยู่มาก อย่างไรก็ตามก็ถ้าเราเชื่อในชีวิตอมตะ จะเห็นว่าชีวิตในโลกนี้เป็นเพียงส่วนน้อยของชีวิตนิรันดร์ ชีวิตนิ รันดร์มีความสำคัญมากชีวิตเบื้องต้นนี้ยังไม่ทำอะไร เรื่องตัวอย่างที่เกิดขึ้นมีว่า เด็กนักเรียนชายและหญิง ตั้งใจจะไปเที่ยวให้สนุกในเวลาปิดภาคฤดูร้อน แต่เผชิญเป็นไข้หนัก หลังจากที่โรงเรียนปิดได้ 2-3 วัน ต้องนอนอยู่กับบ้าน ทำให้เขาเสียใจมาก และบ่นว่าตนนี้เป็นผู้ที่มีเคราะห์ร้ายตลอดมาในชีวิต ครั้น ต่อมาอาการไข้ค่อยทุเลาลงจนหายเป็นปกติดี สามารถไปเที่ยวสนุกสนานได้ตามที่เขาจะไว้ หลังจากนี้

ไม่สบายไปเพียงหนึ่งสัปดาห์ แต่เวลาหยุดพักมีถึง 2 เดือน เขาจึงพอใจมาก จึงเห็นได้ว่า ระยะเวลาตลอดปีคณาคมีความสำคัญกว่าสัปดาห์แรก

แต่เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องในอนาคต ในปัจจุบันเรายังไม่รู้หรือเข้าใจอีกมาก ฉะนั้นขอให้เราเชื่อในพระเจ้าไว้ก่อน ในพระคัมภีร์มีหนังสืออยู่เล่มหนึ่ง เป็นเรื่องที่กล่าวว่า ทำไมคนชอบธรรมจึงต้องรับทุกข์ทรมานคือหนังสือโยบ เป็นเรื่องที่กล่าวถึงคนดีต้องรับทุกข์ทรมานและเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส มิตรสหายมาอธิบายให้เขาฟังมากมาย แต่ก็ไม่เป็นที่พอใจโยบ ในที่สุดเขาได้เห็นพระเจ้าชัดเจน ยิ่งกว่าที่เคยเห็นมาแต่ครั้งก่อน ๆ เขาจึงพูดว่า “แต่ก่อนข้าพเจ้าได้ยินเรื่องพระองค์ ด้วยหูฟัง แต่บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นพระองค์ด้วยตาของข้าพเจ้าเองแล้ว” (โยบ 42:5) และในที่สุดเขาก็ได้รับความสุขใจ สำหรับพวกเรา ก็เหมือนกัน พูดถึงเรื่องความทุกข์มาอย่างดีที่สุดแล้ว ไม่มีอะไรที่จะต้องทำต่อไปนอกจากวางใจในพระเจ้า พระองค์ทรงพระกรุณาและทรงเป็นพระบิดาของเรา เมื่อพระองค์ทรงเห็นสมควร พระองค์ก็จะแสดงให้เราเข้าใจชัดเจนแจ่มแจ้งยิ่งกว่านี้

บทที่ 9

ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้?

กิจการ 16:30

ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้?

ความรอดเป็นสิ่งจำเป็นหรือ?

ในช่วงระยะเวลาหนึ่งสัปดาห์หนังสือพิมพ์และนิตยสารลงข่าวอนุชนที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องจริงดังต่อไปนี้

เด็กหญิงนิสัยสงบเสงี่ยมอายุ 14 ปีผู้หนึ่ง เป็นคนในครอบครัวใหญ่ ได้ทำหน้าที่รับจ้างเลี้ยงเด็กเล็ก ๆ ในขณะที่บิดามารดาไปทำงานนอกบ้าน เด็กชายเล็ก ๆ คนหนึ่งได้ล้อเล่นกับเด็กหญิงผู้นี้ โดยดึงเอาสายไฟออกจากปลั๊กขณะเด็กหญิงกำลังรีดผ้าออกหลายครั้งแล้วก็เอาไม้ขี้ว้างปาเด็กหญิงนั้น เมื่อถูกล้อหลายครั้งเข้า เด็กหญิงผู้นี้จึงเอาไม้ที่รีดผ้าที่รีดเด็กชายเล็ก ๆ นั้นถึงกับล้มสลบไป เด็กหญิงจึงรีบวิ่งไปบอกบิดาของเด็กชายด้วยความตกใจกลัว ต่อมาอีก 2-3 ชั่วโมง เด็กชายคนนั้นก็ถึงแก่ความตาย มารดาของเด็กหญิงไม่เข้าใจเลยว่าเหตุร้ายเช่นนี้จะเกิดได้ เพราะบุตรสาวของตนเป็นคนสงบเสงี่ยมและมีอารมณ์เยือกเย็น

หญิงสาวคนหนึ่ง อายุ 19 ปี หลงรักนักกีฬาเบสบอลคนหนึ่งของคณะที่มีชื่อ ต่อมาคณะนี้กำหนดจะมาแข่งขันในเมืองที่เธออยู่ เธอจึงเขียนจดหมายไปหานักกีฬาผู้นี้ให้มาหาเธอที่โรงแรมแห่งหนึ่ง เพราะมีเรื่องสำคัญที่จะปรึกษาหารือด้วย ฝ่ายนักกีฬาก็แปลกใจที่มีหญิงสาวขอพบจึงพูดโทรศัพท์กับหญิงนั้น เพราะไม่เคยรู้จักมาก่อน แต่เธอก็ขยั้นขะยอให้เขามาพบกับเธอในห้องแต่ลำพังผู้เดียว พอเขามาถึง เธอก็เอาปืนยาวออกยิงที่หน้าอกของเขา อาการสาหัสอยู่หลายวัน ต่อมาจึงค่อยยังชั่วขึ้นแต่ฝ่ายหญิงสาวดูเหมือนไม่สำนึกตัวเลยว่าตนได้ทำอะไรลงไป จนเมื่อเธอคิดว่าเขาอาจตายได้ จึงรู้สึกตัวว่าทำผิดไปแล้ว เธอมีสติไม่เป็นปกติต้องให้จิตแพทย์รักษา

นักเรียนเตรียมอุดมชายผู้หนึ่ง สนใจในภารกิจมาก ปรากฏว่าผลการเรียนของเขาเลวลงทุกที วันหนึ่งนายแพทย์แนะนำว่า เขาเป็นโรคหัวใจและสั่งให้พักการเล่นกีฬาของโรงเรียนทุกชนิด แต่เขาก็ยังไปแอบเล่นที่อื่น ส่วนการเรียนก็ยังเลวลงทุกที วันหนึ่งเขาไม่กลับบ้านบิดามารดาคอยอยู่จนดึกเห็นไม่กลับบ้านจึงเข้าไปตรวจดูในห้องนอน ก็พบจดหมายลาไปอยู่ที่อื่น เขาไปหายเจิบเป็นเวลานานหลายสัปดาห์ ต่อมาจึงสืบทราบได้ว่า ไปทำงานอยู่ในเมืองแห่งหนึ่ง ห่างจากบ้าน 150 ไมล์และทำงานก้าวน้ำได้ผลดี ครั้นสิ้นปีเพื่อน ๆ ของเขาสามารถสอบไล่ได้หมดทุกคน ส่วนตัวเขามีได้เข้าสอบด้วย

ในช่วงเวลาหนึ่งสัปดาห์ มีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นมากมายแสดงให้เห็นว่าอนุชนปัจจุบันกำลังต้องการอะไรอย่างหนึ่ง สิ่งนั้นคือการรักษาโรคหรือ? การรักษาทางจิตวิทยาหรือ? หรือว่าต้องการความรอดเช่นพวกเรา?

ท่านเคยเสียใจอย่างลึกซึ้งบ้างหรือเปล่า? เมื่อชีวิตดูยุ่งยากและสับสน? เมื่อทุกสิ่งผิดพลาดหมดและไม่มีอะไรถูกต้องเลย? และไม่รู้ว่าหวังพึ่งอะไรได้? เหมือนมีเมฆมืดอยู่เหนือท่าน จนมองไม่เห็นความสว่างเสียเลยหรือ? ถ้าเคย ท่านกำลังต้องการจะได้รับการช่วยให้รอดจากสิ่งหนึ่งไปสู่อีกสิ่งหนึ่ง

ท่านเคยทำสิ่งที่รู้ๆว่าเป็นผิดบ้างหรือเปล่า และก็ได้ทำลงไปแม้จะได้พยายามหักห้ามใจแล้วก็ตาม? ท่านเคยรู้สึกละอายแก่ตัวเองบ้างหรือเปล่า และตั้งใจว่าจะทำให้ดีขึ้น แต่ก็พบว่าไม่สามารถจะเปลี่ยนนิสัยได้? ถ้าเป็นเช่นนั้นท่านต้องการจะได้รับการช่วยเหลือให้รอดจากสิ่งหนึ่งเพื่อไปสู่อีกสิ่งหนึ่ง

จงดูความยุ่งยากที่มนุษย์ก่อให้เกิดขึ้นในโลกนี้ ภายในชั่วระยะเวลา 25 ปี เกิดสงครามโลกถึง 2 ครั้ง และกำลังจะเกิดครั้งที่สามขึ้นอีก คนเป็นจำนวนล้าน ๆ ได้ตายไป อีกหลายล้านต้องทุกข์ทรมาน ออดอยาก ไม่มีที่อยู่อาศัยและหิวอดอยาก พื้นที่อันกว้างใหญ่ไพศาลของทวีปยุโรปและเอเชียถูกทอดทิ้งให้ไร้ประโยชน์ ความเกลียดชังและตึงเครียดได้ระบอบทั่วไป การค้นพบทางวิทยาศาสตร์ที่ใหญ่ยิ่งที่สุดคือการได้พลังงานปรมาณูมาใช้ แทนที่จะทำให้เกิดประโยชน์แก่มนุษย์ กลับทำให้เป็นหายนะแล้ว

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า มนุษย์กำลังต้องการความช่วยเหลือ

ความรอดคืออะไร?

การเริ่มต้นพิจารณาปัญหาเรื่องนี้ ควรใช้คำอุปมาเรื่องบุตรน้อยของพระเยซู ท่านรู้จักเรื่องนี้ดี แต่ถ้าไม่ทราบรายละเอียดจงเปิดลูกา 15:11-12 แล้วอ่านให้ตลอด

เป็นความจริงที่ว่า เมื่อบุตรน้อยอยู่ในประเทศไกล ๆ นั้น เขาเป็นผู้สูญหายไปแล้วก็ได้ ครั้นเมื่อเขากลับมาอยู่ในบ้านของบิดาอีกได้ชื่อว่า “เขาได้รอดแล้ว” เมื่อเขาสูญหายไปนั้นเขามีลักษณะอย่างไร? เราจะได้จัดลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เขาใช้ความตั้งใจของเขาเป็นหลักปฏิบัติ คือทำอะไรตามอำเภอใจ
2. เขาไม่สนใจในความปรารถนาของบิดาเลย และได้แยกออกจากบิดา
3. เขาดำเนินชีวิตอย่างเห็นแก่ตัว คือส่วนใหญ่หาความเพลิดเพลินให้แก่ร่างกาย
4. เขามีโอกาสอันดีที่จะเริ่มต้นชีวิตแต่ก็น่าเศร้าใจที่สุดในตอนท้าย

พฤติกรรมที่กล่าวข้างต้นนี้ ในทุกยุคทุกสถานเราเรียกว่าเป็นการ “หลงทาง” คือเป็นความบาปเป็นชีวิตที่อยู่นอกการปกครองของพระเจ้าเป็นการดำเนินชีวิตในทางกว้าง ที่นำไปสู่ความพินาศ พระกัมภีร์ได้บอกเราว่า คนเป็นอันมากเลือกทางนี้ และพวกเราก็มักหลงเข้าไปในทางนี้กันเสมอ

ครั้นบุตรน้อยได้รับการช่วยให้ “รอด” แล้วมีลักษณะอย่างไรต่อไป?

เราเข้าไปใกล้จะถึงแก่นของปัญหาเรื่องนี้แล้ว

1. เขาถึงความตั้งใจของตัวเองเสีย เขาเลิกความหยิ่งจองหอง (เขามีได้ขอให้บิดาปฏิบัติต่อเขาอย่างบุตร แต่บิดาไม่ต้องการทำเช่นนั้น)
2. เขาทำตามความประสงค์ของบิดาและได้รับการยกโทษจากบิดา
3. เขาได้พบความพอใจมิใช่ในประโยชน์ส่วนตัว และความเปลือยเปลือยฝ่ายร่างกาย แต่ในความสัมพันธ์กับบิดาและคนอื่น ๆ
4. เขามีความสุขอย่างแท้จริง

ในทุกยุคและทุกสถานที่ พฤติกรรมดังกล่าวเรียกว่า “ได้รับความรอด” คือดำเนินชีวิตในการปกครองของพระเจ้า นี่คือทางแคบที่นำไปสู่ชีวิตเป็นทางที่ไม่ง่ายเหมือนทางกว้าง แต่เป็นคุณประโยชน์มากถ้าเราพยายามทำ

ขอให้เรานิยามข้อความนี้ให้เข้าใจง่าย ๆ ความรอดก็คือ การพบทางดำเนินชีวิตที่แน่นอน เครื่องหมายสำคัญของการดำเนินชีวิตแบบนี้ก็คือ หลุดพ้นจากอำเภอใจตนเอง, ความเห็นแก่ตัว, ความรู้สึกกลัวและกระวนกระวาย, มอบกายถวายชีวิต ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง และขอให้พระองค์ทรงยกโทษในสิ่งที่เราพลาดไปแล้ว รับเอาความโสมนัสยินดีที่ได้เข้าสามัคคีธรรมกับพระเจ้า และสนิทสนมกับผู้อื่น และความสุขแท้จริงซึ่งเหตุร้ายของชีวิตจะกระทบกระเทือนไม่ได้เลยถ้าเราดำเนินชีวิตแบบนี้ และเป็นคนตามแบบที่กล่าวไว้ เราก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้ได้รับรอดแล้ว และถ้าเราไม่ได้เป็นเช่นนี้ เราก็ได้ชื่อว่าเป็นคน “หลงทาง”

เมื่อคิดตามนี้ จะเห็นได้ว่า ความรอดไม่ใช่ข้อเสนอครั้งเดียวและครั้งสุดท้ายซึ่งเราจะได้ทันที และจะอยู่เป็นสมบัติของเราเรื่อยไป โดยไม่เปลี่ยนแปลง ตรงกันข้าม ความรอดเป็นความเจริญ ความพัฒนาและบังเกิดผลอย่างช้า ๆ แน่แน่นอนบุตรน้อยได้รับรอดหรือเริ่มจะได้รับรอดในขณะที่เขากลับไปหาบิดา ในทำนองเดียวกัน พวกเราก็ได้รับรอด เมื่อเราหันชีวิตไปสู่ทางของพระเจ้า แต่บุตรน้อยต้องใช้เวลาหลายเดือนหลายปี ชีวิตในบ้านของบิดาจึงจะเจริญขึ้นอย่างเต็มบริบูรณ์ พวกเราก็เหมือนกันท่านอัครสาวกเปาโลได้เป็นคริสเตียนที่ پاکเพียรมาช้านาน เมื่อท่านเขียนข้อความที่ว่า “ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปกว่าจะถึงธงชัย และได้รางวัลซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกเราให้ตะเกียกตะกายไปรับโดยพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 3:14)

เราจะเห็นว่า เปาโลได้รับรอดแล้ว แต่ยังคงเดินทางต่อไป พวกเราทั้งหลายก็ได้ความรอดแล้วเหมือนกัน ถ้าจิตใจของเรามุ่งไปในทางที่ถูก แต่ในเวลาอีกหมื่นปีนับแต่เนี่ไป เราจึงจะได้รับความรอดที่สมบูรณ์กว่าที่เราได้รับอยู่ในปัจจุบัน

มีบางคนอาจพูดว่า “ข้าพเจ้าคิดว่าความรอดก็คือหลักประกันว่าจะได้ขึ้นสวรรค์” ถูกแล้วต้องเป็นเช่นนั้น การพบชีวิตแบบนี้ก็คือการขึ้นสวรรค์นั่นเอง ไม่ว่าจะอยู่ในโลกนี้หรือโลกหน้า

บางคนอาจพูดต่อไปอีกว่า “พระเยซูเข้ามาเกี่ยวข้องกับตอนไหน? ข้าพเจ้าคิดว่าความรอดนี้มาทางพระองค์” เป็นเช่นนั้นจริง ๆ พระองค์ช่วยพาเราไปสู่คุณหาสน์ของพระบิดาเจ้า และช่วยให้เราพบทางนั้นยิ่งกว่าผู้อื่นข้อนี้ทำให้เรามาดังปัญหาที่ว่า

ความรอดเกิดขึ้นได้อย่างไร?

ความรอดเป็นงานร่วมมือที่พระเจ้าและมนุษย์ทำด้วยกัน ในคำอุปมาที่เรานามากล่าวข้างต้น บุตรน้อยจะต้องทำการอย่างข้างหนึ่ง เพื่อได้รอด และบิดาก็จะต้องทำอย่างหนึ่ง บางทีความรักของบิดามีส่วนหนึ่งที่จะนำบุตรกลับมาจากประเทศไกล ยิ่งกว่าสิ่งที่เขาได้ทำเสียอีกให้เราพิจารณาถึงการของมนุษย์ก่อน แล้วจึงพิจารณาถึงการของพระเจ้า

1. สิ่งที่เราทำเพื่อให้ได้ความรอดประการแรกก็คือ กลับใจเสียใหม่ ข้อนี้มีความสำคัญยิ่งกว่าการแสดงความเสียใจในการทำผิด แต่ต้องเปลี่ยนความคิด จิตใจ, ความรู้สึกและอุปนิสัย คือเลิกเดินทางเดิมแล้วกลับหลังหันไปเดินในทางตรงกันข้าม

เราจะเห็นความสำคัญข้อนี้ ในเรื่องบุตรน้อย คือเขารู้สำนึกตัวและลุกขึ้น เพื่อกลับไปหาบิดาก่อนหน้านี้ เขาหลงไปห่างไกลจากบิดาบัดนี้เขาหันกลับและมุ่งไปสู่บิดานี้คือการกลับใจแท้

เราอาจเห็นความหมายของการกลับใจในเรื่องของสัปดาห์ คิงที่ปรากฏอยู่ในลูกา 19:1-9 สัปดาห์เป็นคนเก็บภาษี เขาร่ำรวยขึ้นโดยทุจริตในการเก็บภาษีสมัยนั้น วันหนึ่งพระเยซูได้เสด็จมาที่เมืองเยริโคซึ่งสัปดาห์อาศัยอยู่ เนื่องจากสัปดาห์เป็นคนเดีย จึงต้องปีนขึ้นไปบนต้นไม้เพื่อจะได้มองเห็นพระเยซู เมื่อพระเยซูทรงเห็นเข้า จึงบอกให้สัปดาห์ลงมาโดยเร็ว แล้วพระเยซูก็เสด็จไปที่บ้านของสัปดาห์ผู้เป็นคนบาป คนที่ยืนคูดุ่ยนั้นแปลกใจมาก ครั้นแล้วสัปดาห์ก็ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้าทรัพย์สินสิ่งของ ๆ ข้าพเจ้า ๆ ขอมให้คนอนาถาถึงหนึ่ง และถ้าข้าพเจ้าได้ออ โกงผู้ใด ข้าพเจ้ายอมคืนให้เขาสี่เท่า” นี่คือการกลับใจแท้ คือมิใช่แต่รู้สึกเสียใจเท่านั้น แต่ต้องเปลี่ยนนิสัยด้วย พระเยซูตรัสว่า “วันนี้ความรอดมาถึงบ้านนี้แล้ว”

เราจะต้องทำตามขั้นที่สำคัญดังกล่าวคือกลับใจเสียใหม่ เราเป็นฝ่ายตัดสินใจที่จะทำ พระเจ้าไม่บังคับให้เราทำเช่นเดียวกับบิดาในคำอุปมาไม่บังคับบุตรให้หันหลังกลับไปหาบิดา เรื่องนี้ต้องแล้วแต่เรา

นอกจากนี้ เราจะต้องเต็มใจ รับเอาสิ่งที่พระเจ้าได้ทำไว้แล้วและกำลังทำต่อไปเกี่ยวกับความรอดของพวกเรา พระองค์ทรงสนพระทัยในความรอดของเรา ยิ่งกว่าตัวเราเองเสียอีก

2. งานที่พระเจ้าทำเกี่ยวกับความรอด มีสองประการ

ในประการแรก พระองค์ชี้ทางที่จะนำไปสู่ชีวิตบริบูรณ์ พระองค์ทรงทำให้ข้อนี้หลายวิธี เพราะเราเข้าใจช้า พระองค์ต้องพยายามใช้วิธีนี้วิธีนี้ ทรงให้เราเห็นทางปฏิบัติโดยตั้งกฎแห่งชีวิตไว้ ถ้าเรารับประทานอาหารให้ถูกต้อง และพอสมควร นอนให้พอเพียง และออกกำลังกายพอสมควร เรา รู้สึกสบาย ซึ่งเท่ากับพระเจ้าทรงบอกว่า “นี่เป็นวิธีที่ควรปฏิบัติ” ถ้าเราละเมิดกฎเกี่ยวกับสุขภาพ เราจะ เกิดทุกข์เท่ากับพระเจ้าตรัสว่า “นี่ไม่ใช่วิธีที่ควรปฏิบัติ จงหันหลังกลับแล้วพยายามใหม่” พระองค์ แสดงให้เรา รู้จักโดยทางใจวินิจฉัยผิดและชอบ เสียงในใจชนิดนี้ยังเชื่อไม่ได้เสมอไป เพราะมันอยู่ในตัว เรา และตัวเรายังมีอำนาจในเสียงนี้ แต่ลึกลงไปในใจจะมีเสียงกระซิบซึ่งมาจากพระเจ้า ซึ่งเราจะหนี ไม่ได้ พระองค์ทรงแสดงให้เห็นโดยทางคำพูด และความประพฤติกของคนที่ดี ทรงแสดงให้เห็น โดยทางพระคัมภีร์ ทางคริสตจักรและที่สำคัญที่สุดก็คือ ทางพระเยซู ผู้ทรงเป็นทางนั้น, เป็นความจริง และเป็นชีวิตพระองค์ต้องการแน่ใจว่า เราได้พบทางที่ถูกต้องแล้ว

ในประการที่สองพระองค์ทรงแสดงความรักแท้ ที่จะไม่ให้เราหลงทางไป ข้อนี้จะช่วยเราให้ รอดยิ่งกว่าข้ออื่น ๆ ในเมื่อเราเริ่มจะหลงทาง ถ้าพระเจ้าทรงพระพิโรธ เมื่อเราทำผิด ก็จะไม่มีการเร้า ใจ ให้เราหันกลับเข้าหาพระองค์ แต่การที่รู้ว่าพระเจ้าทรงห่วงใยเราอยู่เสมอ แม้ในเมื่อเราไม่สมควรจะ ได้รับความห่วงใยจากพระองค์ ข้อนี้เราจะรู้ได้ไม่เร็วก็ช้า

ท่านคิดหรือเปล่าว่า อะไรทำให้บุตรน้อยตัดสินใจ เลิกชีวิตเสเพลและคิดกลับบ้านแน่นอน เขา ไม่เป็นสุขและเบื่อหน่ายที่จะต้องอยู่กับหมู แต่มีท่านนั้นหรือ? ความจริงแล้วเขาคิดถึงบ้านของบิดาและ ชีวิตอันเป็นสุขในบ้านนั้น เขาคิดถึงบิดาและคำพูดที่จะกล่าวต่อบิดาเมื่อกลับถึงบ้าน เขารู้ว่าจะต้อง ได้รับความต้อนรับ มิฉะนั้นแล้วเขาคงไม่คิดกลับสิ่งที่เขาไม่รู้ก็คือว่า บิดาได้นั่งคอยที่หน้าต่าง หรือประตู มองไปทางถนนที่บุตรของเขาได้จากไป และคอยด้วยความกระวนกระวายที่จะให้เขากลับมา นี่เป็น ภาพที่พระเยซูวาดให้เราเห็นถึงลักษณะของพระเจ้า พระบิดาผู้ทรงเฝ้าคอยที่จะให้บุตรผู้หลงทางไป กลับเข้าบ้าน ทรงห่วงใยเมื่อบุตรไม่อยู่ ทรงรักบุตร ไม่ว่าบุตรนั้นจะสมควรได้รับความรักหรือไม่ก็ตาม

เราจะเห็นว่าหลักนี้ คงปฏิบัติกันอยู่ระหว่างบิดาและบุตร สมมุติว่าบุตรทำสิ่งซึ่งบิดาไม่พอใจ (เช่น ล้อเลียนพี่สาว หรือเรียนไม่ดี หรือทำอะไรที่ไม่ดีอีกหลายอย่าง) การนี้จะทำให้เกิดการเข้าใจผิด ระหว่างคนทั้งสองเพียงเล็กน้อย สมมุติว่าต่อไป บิดาคว่าบุตรอย่างรุนแรง จะทำให้ความเข้าใจผิดมีมาก ขึ้น และจะเพิ่มโอกาสให้เด็กทำผิดมากขึ้น ถ้าเรายังทำผิดอีก ความเข้าใจผิดก็ยังมีมากขึ้น และในที่สุด เลยเห็นห่างจากกัน จนติดต่อกันอีกไม่ได้เลย มีประการเดียวที่จะทำให้กลับคืนดีกัน คือบิดาจะต้อง ปฏิบัติต่อบุตรอย่างที่บุตรไม่สมควรจะได้รับการปฏิบัติเช่นนั้น ถ้าเขาแสดงให้บุตรเห็นว่า แม้เขาจะ เกลียดชังการกระทำของบุตร เขาก็ยังรักและมีความเชื่อในตัวบุตร ด้วยวิธีนี้เท่านั้นที่จะทำให้บุตรเข้าหา

บิดา ข้อความที่เราได้ยินในโอบัสต์บอย ๆ มีว่า “พระคุณของพระเจ้า” ก็มีความหมายว่า พระเจ้าทรงมีความห่วงใยต่อเรา อย่างไม่เปลี่ยนแปลง แม้ว่าเราจะไม่สมควรรับความห่วงใยนั้นก็ตาม

พระเจ้าจะแสดงความรักแท้ให้เราเห็นประจักษ์ได้โดยวิธีใด? มีหลายวิธี บางวิธีก็เป็นสิ่งธรรมดาสามัญ เช่นพระองค์ทรงบันดาลให้ฝนตกและแดดออกทั่วถึงกัน ไม่ว่าจะเป็นคนดีหรือคนเลว จะเป็นผู้สมควรหรือไม่ก็ตาม แต่ทางที่เห็นได้ชัดที่สุดก็คือในพระเยซูและบนไม้กางเขน พระเยซูทรงรักผู้ติดตามพระองค์จนถึงที่สุด เมื่อถูกตรึง พระองค์ได้รับทุกข์ทรมานและตายเพื่อเราบนไม้กางเขน และเพื่อให้เราได้รับความรอด แต่พระเจ้ายิ่งทรงทุกข์ด้วยเหมือนกัน ในระหว่าง 6 ชั่วโมงนั้น คือตั้งแต่ 3 โมงเช้าจนถึง 3 โมงเย็น และนับแต่นั้นมา พระองค์ก็ยังคงปกป้องรักษาเรา ทรงทนทุกข์เพื่อเรา และร่วมกับเรามาทุกปี ในศาสนาคริสต์บนไม้กางเขน เป็นเครื่องแสดงให้เราเห็นพระลักษณะพระเจ้า เพราะฉะนั้นไม้กางเขนจึงมีฤทธิ์เดชที่จะไถ่บาป คือมีอำนาจซื้อพวกเรากลับคืนจากบาปไปสู่ชีวิตนิรันดร์ มีข้อความกล่าวไว้ในพระคัมภีร์บริบูรณ์แล้วว่า “พระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ ทรงกระทำให้โลกนี้เป็นไมตรีกันกับพระองค์” (2 โครินธ์ 5:19)

เด็ก ๆ และอนุชน มักจะเข้าใจผิดไปว่า เมื่อเราทำผิดแล้วพระเจ้าจะเลิกรักเรา และคิดไปว่าพระองค์ทรงห่วงใยคนดีมากกว่าที่จะเอาพระทัยใส่ต่อคนเลว คำอุปมาในเรื่องบุตรน้อย มิได้สอนเช่นนั้นเลยพระเจ้าทรงห่วงใยเด็กที่ออกไปจากบ้าน ยิ่งกว่าเด็กที่อยู่ในบ้าน พระองค์ทรงห่วงแะที่หลงอยู่ในความมืดเพียงตัวเดียว ยิ่งกว่าที่จะเป็นห่วงแะ 99 ตัวที่อยู่ในคอกอย่างปลอดภัย ไม่มีอะไรที่เราจะทำเพื่อหักห้ามพระเจ้ายมิให้ทรงรักเราได้เลย เรื่องนี้เป็นความจริงเกี่ยวกับประชาชาติต่าง ๆ ด้วยบุคคลที่เราเห็นว่า ทำความผิดบาปอย่างหมดหวัง ต่อไปก็ยังคงเป็นบุตรของพระเจ้าอยู่ตามเดิม เขาอาจปฏิเสธพระเจ้า หัวเราะเยาะพระองค์ทำทายน้ำพระทัยพระองค์ กระนั้นพระองค์ก็ยังทรงห่วงใยเขาดังเดิม พระองค์ทรงนั่งคอยอยู่ที่ประตูกุหาสน์ เพื่อจะให้เขาทั้งหลายกลับใจและกลับมาหาพระองค์ดังเดิม

ยังมีอีกสิ่งหนึ่งในคำอุปมานี้ กล่าวว่า เมื่อบิดามองเห็นบุตรแต่ไกล ก็ออกไปต้อนรับเขา บุตรนั้นเดินอย่างโซเซเพราะเท้าเจ็บ อดอาหารและเป็นไขอยู่ด้วย บิดาวิ่งไปรับบุตรแต่ไกล เมื่อหลายปีมาแล้วในฤดูร้อน มีการประชุมใหญ่ มีข้อความสำหรับภานาอยู่ข้อหนึ่ง ซึ่งยากที่จะลืมเสียได้ คือ

บุคคลที่เขาเฝ้าพระเจ้านั้นแม้ว่าที่ความสงสัยอยู่บ้าง พระองค์ก็จะรีบช่วยเขาให้เข้าถึงพระองค์โดยเร็วพลัน

เมื่อเราหันหน้าและจิตใจเข้าหาพระเจ้า ภายหลังที่ได้ทำผิดหรือคือดิ่งอยู่นานแล้ว ความรักของพระองค์จะออกมาต้อนรับเราโดยเร็ว ยิ่งกว่าที่เราโหยเฝ้าในการเข้าหาพระองค์เสียอีก เรายังขัดขืนต่อความรักอยู่ชั่วขณะหนึ่งก่อน แต่ในเวลาไม่เร็วหรือช้า เราจะต้องยอมและปล่อยให้ความรักดึงเรากลับเข้าหาพระองค์

ประสบการณ์ฉับพลันเป็นสิ่งที่จำเป็นหรือเปล่า?

เพื่อที่จะได้รับความรอด อนุชนมักจะคลางแคลงใจว่า เขาจะต้องได้รับประสบการณ์ในทันทีทันใด เมื่อตอนเข้าเชื่อตามกาลและสถานที่ อันกำหนดไว้แน่นอน เรื่องนี้ขอเรียนให้ทราบว่า บางคนก็ได้พบประสบการณ์ฉับพลัน และบางคนก็ไม่ได้พบ เช่นท่านเปาโลได้พบในเวลาจับพลัน ส่วนท่านทิโมธีนั้น เจริญวัยขึ้นอย่างช้า ๆ เพราะมีมารดาและชายที่ดี เป็นผู้อบรมสั่งสอนวิธีดำเนินชีวิตคริสเตียน

เนื่องจากพวกเราได้หลงไปจากทางที่ชอบธรรมบางเวลา ในกรณีเล็กน้อยบ้าง ใหญ่บ้าง เราจึงจำเป็นต้อง “หันกลับ” บ่อย ๆ นี่แหละ คือความหมายของการเปลี่ยนศาสนา ไม่ใช่หันกลับเพียงกลับเพียงครั้งเดียวแต่ต้องทำบ่อย ๆ หลายร้อยหลายพันครั้ง และไม่จำเป็นจะต้องประกอบด้วยประสบการณ์ทางอารมณ์เป็นพิเศษอย่างหนึ่งอย่างใด แม้ว่าจะมีความรู้สึกเช่นนั้นก็ตาม

เนื่องจากว่า พระเยซูทรงมีบทบาทที่สำคัญในความรอดที่พระเจ้าประทานให้แก่เรา เราจำเป็นต้องรับรับเอาพระองค์เป็นพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด เรื่องนี้มีใช้พูดแต่ปาก แต่เป็นงานที่ต้องทำตลอดชีวิตคือกลับใจตามที่พระองค์ทรงสอนไว้ ติดตามพระองค์ให้ดีที่สุด ทำตามที่พระเจ้าทรงนำ และแสดงความรักตามพระเยซูทรงแจ้งให้ทราบ เหล่านี้เป็นสิ่งที่เราจะต้องเริ่มทำเมื่อเรารู้ความ และจะเจริญมากขึ้นเมื่อเราเข้าเป็นสมาชิกของคริสตจักรเมื่อโตขึ้น หรือเมื่อได้รับประสบการณ์อย่างเห็นได้ชัด, เมื่อกลับใจ แม้กระนั้นก็ตาม การนี้จะต้องดำเนินเรื่อยไป トラบใดที่เรามีชีวิตอยู่ในโลกนี้และโลกหน้า

เพราะฉะนั้นเมื่อคนใดมีประสบการณ์ที่แน่นอนในเวลาและสถานที่ ที่เรารู้สึกว่า ได้รับความรอดแล้ว ก็ควรขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับการนี้ อีกประการหนึ่ง ถ้าเรามีประสบการณ์ใด ๆ เลย แต่พยายามทำหน้าที่ของเราอย่างดีที่สุด และรับเอาส่วนที่พระเจ้าทรงนำเกี่ยวกับความรอดของเราแล้ว ก็ขอให้เราขอบพระคุณพระองค์ และจงสงบอารมณ์ไว้ ครั้งหนึ่งมีสตรีสาวสวยผู้หนึ่งเป็นที่นิยมชมชอบของประชาชนเธอมีใจเป็นมิตรต่อศาสนาและคริสตจักร แต่ญาติพี่น้องและสมาชิกคริสตจักร อยากให้เธอรับประสบการณ์พิเศษ แต่เธอหาได้รับไม่ ต่อมาเธอได้ป่วยลง และสิ้นชีวิตเมื่ออายุยังน้อย โดยยังมีได้เป็นคริสเตียน ทุกคนปรารถนาให้เธอรู้ว่า ทางที่จะไปสู่นครของพระเจ้านั้น มีหลายทาง และพระบิดาทรงต้อนรับบุตรของพระองค์เสมอ ไม่ว่าเขาจะเข้าไปหาพระองค์ทางใด

ถ้าเราเสียใจต่อความผิดอย่างจริงใจและตั้งใจที่จะดำเนินชีวิตใหม่และมอบกายถวายชีวิตให้การทรงนำและความเมตตาของพระเจ้าโดยเต็มใจ เราก็มั่นใจได้ว่า เราได้อยู่ในความอารักขาของพระบิดาเจ้าโดยปลอดภัยแล้ว

บทที่ 10

พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพเจ้าให้อธิษฐาน

ลูกา 11:1

ขอสอนพวกข้าพเจ้าให้อธิษฐาน

รู้สึกรู้ว่า น่าสนุกขบขันที่จะไปคิดว่า อะไรจะทำให้ผู้ที่มาจากดาวพระอังคารสนใจมากที่สุดในโลกของเรา? อาจเป็นดิกเอ็มไพร์สเตต ที่ตั้งสูงกว่าดิกระฟ้าอื่น ๆ ในกรุงนิวยอร์ก หรืออาจเป็นบ่อแร่ ถ่านหินและบ่อน้ำมัน โดยที่กักเอาว่า ไม่มีสิ่งเช่นนี้ในดาวพระอังคาร หรือเขาอาจประหลาดใจที่เห็น เครื่องบินขึ้นลงในสนามบินที่ใหญ่ หรืออาจเป็นสิ่งธรรมดา เช่นทุ่งหญ้าเขียวชะอุ่ม ที่ทำให้เขาพอใจมากที่สุด ถ้าเขาไม่เคยเห็นมาก่อนเลย

แต่อาจเป็นว่า ภาพที่มหัศจรรย์มากที่สุดก็คือ ภาพมนุษย์กำลังอธิษฐานอยู่ เราได้เห็นเสียจนเคยชิน จนกระทั่งไม่เห็นความอัศจรรย์ของการอธิษฐาน เราจะรู้สึกอย่างไร ถ้าเราเห็นบุคคลหรือ คณะบุคคลลับตาทำปากขมุขมิมิพูดกับผู้หนึ่ง ซึ่งเรามองไม่เห็นร่างในทิศทางใด ๆ เลย? เขากำลังพูดกับใครกัน? ท่านผู้นั้นอยู่ที่ไหน? ท่านผู้นั้นจะได้ยินหรือ? คำพูดของบุคคลเหล่านั้นจะเกิดผลดีหรือเปล่า?

ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ จะต้องเกิดขึ้นในใจของผู้มาเห็นอย่างแน่ ๆ เพราะมันเกิดขึ้นในใจของเราเหมือนกัน

สิ่งที่มีใช้การอธิษฐาน

ก่อนที่เราจะพยายามทำความเข้าใจว่า การอธิษฐานคืออะไรเราควรกำจัดความเห็นผิด ๆ เสียสักสองสามประการ

การอธิษฐานมิใช่มุ่งขอสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากพระเจ้าเท่านั้น บางคนคิดว่าการอธิษฐานคือการขอสิ่งต่าง ๆ เพราะได้ยินปัญหาถามบ่อย ๆ ว่า “พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานหรือเปล่า” หมายความว่า การอธิษฐานต้องเป็นการขออย่างหนึ่งอย่างใด แต่มิได้หมายความว่าเช่นนั้นเลย เพื่อที่จะให้มั่นใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้เราตรวจสอบคำอธิษฐานที่พระเยซูทรงสอนให้พวกเขาถนัดถือเป็นแบบฉบับ ในการอธิษฐาน และดูว่ามีการขอยุ่สักเท่าใด ในการอธิษฐานที่พระเยซูทรงสอน เราเริ่มต้นด้วยการพูดกับพระเจ้าและเกี่ยวกับพระเจ้า เรากล่าวว่าพระนามของพระองค์เป็นที่นับถืออันบริสุทธิ์ เราแสดงความหวังว่าการปกครองของพระองค์จะมาตั้งอยู่ และการทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ในโลกนี้ เป็นเช่นเดียวกับในสวรรค์ เราเสนอการทูลขอในตอนกลางของคำอธิษฐานนี้ และนี่เป็นแบบทั่วไป เราทูลขออาหารประจำวันซึ่งมิได้

หมายความว่า เป็นอาหารฝ่ายเนื้อหนังเท่านั้น แต่หมายถึงสิ่งจำเป็นในชีวิตทั้งหมด เราทูลขอให้พระเจ้า ยกความผิดบาปของเรา เช่นเดียวกับเรายกโทษผู้ที่ทำผิดต่อเราและทูลขออย่าให้เราถูกนำเข้าไปในการ ทดลองอันเกินกำลังกว่าที่เราจะทนได้ คำทูลขอหมดเพียงแค่นี้ แล้วเราก็กลับไประลึกถึงพระเจ้าอีกครั้ง หนึ่งและยอมรับว่า ราชสมบัติ และฤทธิเดชและรัศมีภาพความยิ่งใหญ่เป็นของพระองค์สืบ ๆ ไปเป็น นิิตย์

ตามคำอธิษฐานนี้ เราจะเห็นว่าไม่มีคำทูลขอว่า พรุ่งนี้ขอให้อากาศปลอดโปร่ง เพื่อจะได้ไป เที่ยวสนุกสนานกับพวกเรียนรวิวารศึกษาหรือขอให้ได้งานซึ่งเรามุ่งหวังไว้ หรือขอให้ผู้ที่เจ็บป่วยคนนี้ หายป่วย คำขอเช่นนี้ไม่ควรนำเข้าร่วมกับคำอธิษฐานที่พระเยซูทรงสอนไว้เพราะไม่เหมาะสม คำ อธิษฐานที่พระเยซูทรงสอนไว้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้าโดยเฉพาะ ไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับตัวเรา

ทั้งนี้มิได้หมายความว่า พระเจ้าไม่พอพระทัยให้เราทูลขอสิ่งนั้นสิ่งนี้ พระองค์รู้ว่าพวกเราเป็น บุตรของพระองค์ และทรงยินดีให้เราหันเข้าหาพระองค์ แม้เมื่อเรามีสิ่งที่ผิดพลาดอยู่ในความคิดและ คำพูดของเราเด็กเล็ก ๆ จะวิ่งเข้าไปหาพระบิดา และขอดวงจันทร์ที่ส่องแสงอยู่ในท้องฟ้า แม้การขอ เช่นนี้ของบุตรจะไม่สมเหตุสมผล บิดาก็ไม่โกรธหรือโต้แย้งกับบุตร บิดาจะยิ้มและเอามือลูบหัว แล้ว พอลูกก็กลับสนิทสนมกันยิ่งกว่าเดิมเสียอีก พระเจ้ากับเราก็มีความสัมพันธ์แบบนี้ การอธิษฐานขอ เพื่อให้พระเจ้าทำอย่างนั้นอย่างนี้แก่เรา และแก่โลก ไม่มีความจำเป็นนักเพราะพระองค์ทรงรู้ความ จำเป็นต้องการของเราอยู่แล้ว และพระองค์ก็ทรงกำลังทำสิ่งที่จำเป็นต้องการอยู่แล้ว เพราะพระองค์ทรง เป็นพระบิดาเราไม่ต้องไปคิดว่า พระองค์จะต้องเพิ่มความพยายามตามคำขอร้องของเราอีก หลักสำคัญ ของการอธิษฐานมิใช่อยู่ที่การขอ

ขอให้เราพิจารณาต่อไปอีก การอธิษฐานมิใช่คำกล่าวออกมาทางปากเป็นประการสำคัญ เพราะ อาจเป็นคำพูดดั่ง ๆ หรือค่อย ๆ หรือในใจ ก็ได้ เมื่อมีมิตราร่วมกันหลาย ๆ คน ก็จำเป็นต้องอธิษฐาน ให้ได้ยิน เพื่อร่วมจิตร่วมใจกันเข้าเฝ้าพระเจ้า ในการอธิษฐานตามคำพังการใช้ปากไม่สำคัญ สารสำคัญอยู่ที่ใจความ คิดว่าเป็นเรื่องอะไร และมุ่งไปทางไหน

การอธิษฐานมิใช่เป็นการกล่าวตามแบบของคำอธิษฐาน มีเรื่องเล่า ว่า ในสงครามโลกครั้งที่ หนึ่ง มีทหารคนหนึ่งกล่าวคำสวดประมาทพระเจ้าจนติดปาก และพูดจนเลยเถิดไป ท่านศาสนาจารย์ ประจำกองทัพจึงขานบเอา เรื่องอาจเป็นว่าท่านศาสนาจารย์ได้ออกพระนามของพระเจ้าโดยไม่จริงใจ นักก็ได้ เพราะพลทหารผู้นั้นได้ตอบว่า “ท่านศาสนาจารย์ครับ ผมใช้พระนามพระเจ้าสวดสาบานอยู่ เรื่อย ๆ และท่านก็กล่าวพระนามตามแบบอธิษฐานอยู่เรื่อย ๆ โดยไม่มีความหมายด้วยกันทั้งสองฝ่าย” ใจความของเรื่องนี้มิใช่จะสนับสนุนว่า การสวดสาบานเป็นการดี แต่เพื่อแสดงให้เห็นว่า การกล่าวคำ

อธิษฐานโดยไม่จริงใจ กับการอธิษฐานด้วยใจจริงนั้นต่างกัน การกล่าวโดยไม่จริงใจ ไม่มีใครมีความหมายเท่าใดนัก

การอธิษฐานที่แท้เป็นเรื่องความโน้มเอียงของจิตวิญญาณ ถ้าปากตรงกับความในใจก็เป็นการดี ถ้าไม่ตรงกัน ความในใจสำคัญกว่า

การอธิษฐานเท่านั้นมีดังต่อไปนี้

คำนิยามที่เหมาะสมของการอธิษฐานก็คือ ให้จิตวิญญาณตรงแน่วไปยังพระเจ้า ผู้ที่กล่าวถ้อยคำดังกล่าว ได้ทำคุณประโยชน์ไว้มากเพราะถ้อยคำนี้แสดงให้เห็นภาพซึ่งช่วยให้เราเข้าใจการอธิษฐานอย่างมากในเวลาถ่ายรูป เราหันกล้องไปทางสิ่งที่ต้องการ และเล็งสิ่งนั้นให้ชัดแล้วจึงเปิดปากกล้อง และเปิดไว้นานพอที่สิ่งนั้นจะประทับกับฟิล์มภายในได้ชัดเจน การอธิษฐานก็เช่นเดียวกัน ในขั้นแรกบุคคลจะต้องหันวิญญาณจิตของเขามุ่งตรงไปยังพระเจ้า และยึดพระเจ้าไว้ให้แน่น ภายในใจของเขามีธรรมชาติที่รู้สึกไว พร้อมที่จะรับการประทับ ครั้นแล้วจึงเปิดประตูความคิดและจิตใจ และเปิดไว้นานพอที่พระฉายาของพระเจ้าได้ประทับอยู่บนชีวิตของเขาอย่างที่จะลบไม่ออก กรรมวิธีดังกล่าว จะใช้ปากด้วยหรือไม่ก็ได้ แต่เมื่อเสร็จแล้วชีวิตของผู้นั้น จะเหมือนกับชีวิตของพระเจ้ายิ่งกว่าแต่ก่อน จิตวิญญาณของเขาก็เหมือนกับจิตวิญญาณของพระเจ้ามากขึ้น ความตั้งใจของเขาก็เหมือนกับน้ำพระทัยของพระเจ้ามากยิ่งขึ้น ความคิดของเขาก็เหมือนกับความคิดของพระเจ้ามากขึ้น พระเจ้าจะทรงติดต่อกับเขาโดยการอธิษฐาน

ตัวอย่างอันดีของการอธิษฐานก็คือ เมื่อพระเยซูอยู่ในสวนเก็ธเซมาน ด้วยความทุกข์ ก่อนหน้าที่พวกทหารมาจับเอาพระองค์ไปตรึง ในเวลาอันยุ่งยากเช่นนี้ พระองค์ทรงเสด็จไปห่างจากที่พักของมิตรสหายเพื่ออยู่กับพระเจ้าตามลำพัง ถ้อยคำที่พระองค์อธิษฐานมีว่า “โอ้พระบิดาของข้าพเจ้า ถ้าเป็นไปได้ขอให้จอกนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพเจ้าเถิดแต่อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพเจ้า แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” (มัทธิว 26:39) พระองค์ทรงใช้ถ้อยคำเช่นนี้ อธิษฐานซ้ำอยู่ถึง 3 ครั้ง พระองค์เปิดจิตวิญญาณออกมารับพระเจ้า มุ่งตรงไปยังพระเจ้าเพื่อให้ความรัก พระมหากรุณาธิคุณ และความมุ่งหมายของพระเจ้า จารีกอยู่ในใจของพระองค์อย่างเต็มบริบูรณ์พระองค์ต้องการให้แน่ใจว่าพระทัยของพระเจ้าเป็นความตั้งใจของพระองค์ในเหตุร้ายเช่นนี้ และฤทธิ์เดชของพระเจ้า จะได้เป็นฤทธิ์เดชของพระองค์ ในภาพวาดเกี่ยวกับเรื่องนี้ของ ฮอฟแมน แทบจะทำให้เห็นว่า เป็นภาพที่กำลังเกิดขึ้นต่อหน้าท่าน พระเยซูคุกเข่า มือและแขนวางอยู่บนศิลา พระพักตร์มองไปเบื้องบนเหมือนกับกล้องถ่ายรูป ฮอฟแมนได้วาดแสงสว่างเป็นลำส่องลงมาบนพระเยซู ดูประหนึ่งว่า เป็นพระวิญญาณของพระเจ้าประทับบนพระองค์ นี่เป็นการอธิษฐานของคริสเตียน ที่สำคัญที่สุด

หนังสือเรื่องศิระหินใหญ่ ประพันธ์โดย นาธาเนียล ฮอทอนมีลักษณะคล้ายกับเรื่องการ อธิษฐาน ท่านคงจะจำรายละเอียดเรื่องนี้ได้ ใจความของหนังสือเรื่องนี้มีว่า มีหิน ที่ภูเขาใหญ่ก้อนหนึ่ง มีลักษณะเหมือนหน้าตาของคนที่สวยงามและเข้มแข็ง ตั้งตระหง่านอยู่เหนือหุบผาอันกว้างใหญ่และสงบเงียบ ตามนิยายเล่าว่า ในสมัยโบราณ มีการทำนายไว้ว่า จะมีเด็กคนหนึ่งมาเกิดในตำบลที่ใกล้เคียงนี้ เมื่อเด็กนี้เติบโตขึ้นจะมีรูปร่างหน้าตาเหมือนก้อนหินใหญ่นี้ พระเอกของเรื่องในหนังสือเล่มนี้เป็นเด็กชายชื่อ เออร์เนสต์ ได้เจริญวัยขึ้นเป็นผู้ใหญ่ โดยมองก้อนหินใหญ่นั้นทุก ๆ วัน เขาได้ฟังนิยายดังกล่าวจากมารดา และในตอนเย็นเขาจะมองดูก้อนหินที่มีหน้าตาเหมือนคนในวันละหลาย ๆ ชั่วโมง และคิดไปว่า เมื่อไรหนอ คนที่มีหน้าตาเหมือนกับก้อนหินนี้ จะมาปรากฏตัวสักที มีคนอยู่สามคน ได้เกิดในหุบผานี้ และได้มีชื่อเสียงขึ้นในโลกตามลำดับกัน เขาได้กลับมายังภูมิลำเนาเดิม และรับการยกย่องสรรเสริญว่าเป็นผู้ทำให้นิยายนี้สำเร็จเป็นจริงขึ้น คนแรกคือ นายเก็บทอง เป็นคนร่ำรวยมา คนถัดไปคือแม่ทัพฟ้าร้องเลือด ส่วนคนสุดท้ายนั้น คือ นายศิลาหน้าเลือด เป็นนักการเมืองที่เรื่องนาม แต่เมื่อเออร์เนสต์มองดูหน้าคนทั้งสามนี้ ก็ไม่เห็นว่าจะมีใครหน้าเหมือนกับก้อนหินนี้สักคน ต่อมาเออร์เนสต์ได้แก่ตัวลง มีชื่อเสียงว่าเป็นผู้มีใจกรุณา และมีสติปัญญามาก เขาได้เป็นศิษยาภิบาลและนักเทศน์ โดยมีได้รับการสถาปนา มีคนมาจากที่ไกล ๆ มาปรึกษาหารือ ขอความเห็นจากเขา ต่อมาจินตกวีผู้หนึ่ง ได้สังเกตเห็นว่าเออร์เนสต์นั่นเอง เป็นผู้มีหน้าตาเหมือนกับลักษณะของหินก้อนใหญ่นั้น ทั้งนี้เป็นเพราะเขาดำเนินชีวิตใกล้ชิดกับก้อนหินนั้น และมองเห็นก้อนหินตลอดเวลา จนกระทั่งภาพของศิระหินใหญ่นั้นประทับอยู่บนตัวเขา นี้แหละคือความหมายของการอธิษฐาน

ถ้าเช่นนั้น เมื่อเราอธิษฐาน จะต้องทำประการใดบ้าง? ประการแรกต้องคิดถึงพระเจ้า หันหน้าไปหาพระองค์ ส่งความคิดและจิตใจไปยังพระองค์ หันชีวิตไปหาพระองค์ในเวลาเข้านอน ต้องระลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ที่มีต่อเราในวันนั้น เช่นมีแสงสว่าง ฝน อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ครอบครัวมิตรสหาย ความจริง ความงามโอกาสที่ได้ทำงานและความสนุกสนาน สิ่งเหล่านี้มาจากพระเจ้าและสิ่งเหล่านี้ทำให้เราสำนึกถึงพระองค์มากขึ้น พระองค์ทรงเอาพระทัยใส่เราในชีวิตประจำวัน พระองค์อยู่รอบตัวเราและในใจของเราทรงประทับอยู่ใกล้ที่สุด และไกลที่สุด ภายหลังที่เราคิดถึงพระเจ้าแล้ว ก็แสดงความคิดเห็นออกมาในคำพูดแล้วเราจงพิจารณาชีวิตของเรา ชีวิตของเราเหมือนอะไร? ชีวิตของเราเหมือนพระเจ้าหรือไม่? จะต้องขอให้พระเจ้ายกความผิดบาปอะไรบ้าง? จะต้องเปลี่ยนแปลงอะไรอีกบ้าง?

เมื่อเราอธิษฐานในเวลาเช้า เราก็ก็นไปหาพระเจ้าในทำนองเดียวกัน วันใหม่ได้เตือนเราให้ระลึกถึงพระเจ้า คือความสว่างของดวงอาทิตย์ นกร้องเพลง ความสว่างที่นำเอาประโยชน์และมิตรภาพมาสู่เราเป็นวันของพระเจ้า เราเห็นพระเจ้า เราระลึกถึงพระองค์ แล้วเราก็ก็นคิดถึงตัวเราในวันใหม่ว่า

พระองค์ต้องการให้เราทำอะไร? และเป็นประการใดในวันนั้น? ถ้าเราดำเนินชีวิตเหมือนกับพระเจ้าแล้ว ชีวิตจะเป็นอย่างไร?

ไม่ว่าเราจะอธิษฐานเมื่อใด จงยึดแบบดั่งต่อไปนี้ คือเปิดจิตวิญญาณให้พระเจ้าเข้าในเมืองชีวิตของเรา คิดถึงพระองค์ก่อนแล้วจึงคิดถึงตัวเอง การอธิษฐานแบบนี้ใช้ได้ทั้งในโบสถ์ เวลาเดินทาง ขับรถไปในทางเปลี่ยว ในเมือง ระหว่างการสอบไล่ในวิทยาลัย หรือล้างถ้วยชาม ไม่ว่าจะเป็นเวลาครึ่งชั่วโมงหรือชั่วโมงหนึ่งก็ดี ถ้าทำตามแบบนี้ได้ชื่อว่าเป็นการอธิษฐานที่แท้จริง

โดยปกติ เรามักเข้าเฝ้าพระเจ้า เมื่อเวลามีปัญหา หรือความหนักใจเป็นพิเศษ อาจเป็นเวลาคิดปัญหาศีลธรรม หรือเวลาประสบกับความเสียใจ หรือเคราะห์ร้าย พระเยซูก็เข้าเฝ้าพระเจ้าตามแบบนี้ เมื่ออยู่ในสวนเกธเซมาน แต่ที่สำคัญก็คือ เปิดจิตวิญญาณออกรับพระเจ้าเสียก่อน แล้วจึงเสนอความจำเป็นต้องการให้พระองค์คือปัญหาศีลธรรมความเสียใจ แล้วเราจะได้รับฤทธิ์เดชให้เผชิญกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้

เมื่อเราเข้าเฝ้าพระเจ้า ควรระลึกถึงคนอื่น ๆ ด้วย ความจริงแล้วเราไม่ควรเข้าเฝ้าพระเจ้า โดยเป็นห่วงตัวเองเท่านั้น พระเจ้าทรงนึกถึงบุคคลเหล่านี้ด้วย เมื่อเราเป็นเหมือนพระเจ้ามกขึ้น เราก็จะคิดถึงเขาเสมอ ท่านสังเกตหรือเปล่าว่า บุรุษที่หนึ่งเอกพจน์จะไม่มียุ่เลย ในคำอธิษฐานที่พระเยซูสอนคือไม่มีคำว่า “ข้าพเจ้า” “ของข้าพเจ้า” เลย มีแต่ “ข้าพเจ้าทั้งหลาย” “ของข้าพเจ้าทั้งหลาย” ฉะนั้น เราจึงควรระลึกถึงบุคคลทั้งหลายที่เราเกี่ยวข้องในเวลาเข้าเฝ้าพระเจ้า คือบิดามารดาญาติมิตร คนป่วย คนขาดอาหาร เราอาจขอหรือไม่ขอให้พระเจ้าทรงทำอะไรอย่างใดอย่างหนึ่งแก่บุคคลเหล่านี้ เราไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น เป็นแต่ระลึกว่า พระเจ้าทรงเป็นห่วงคนเหล่านั้นมากกว่าเราเป็นห่วง และขอให้พระเจ้าทรงปกป้องรักษาเขา ถ้าเรามีปัญหาที่สนใจมากเช่น สันติภาพหรือการพักผ่อนหย่อนใจที่ดี หรือกีฬาที่สุภาพในวิทยาลัย เราก็ควรนำเสนอพระเจ้าพิจารณาด้วย แล้วเราจึงนำปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ไปขบคิดโดยรู้ว่า พระเจ้าก็ทรงขบปัญหาเหล่านี้ด้วยเหมือนกัน

เมื่อได้ทำและคิดเช่นนี้แล้ว เราก็ผ่อนคลายได้ เหมือนกับนกว่ายน้ำ เพราะรู้ว่าน้ำจะพยุงตัวเขาไว้เสมอ ถ้าเขาไม่กระวนกระวายจนเกินไป เราได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้ว เรามองเห็นชีวิตเรา และชีวิตที่อยู่รอบตัวเราโดยชัดเจนยิ่งขึ้น เรารู้ว่า พระหัตถ์อันถาวรของพระเจ้า จะพยุงเราไว้เสมอ ทุกสิ่งจะเรียบร้อยเกี่ยวกับตัวเองและคนรักและปัญหาที่เราสนใจ นี่มิได้หมายความว่า เป็นการประกันว่าจะไม่เกิดเหตุร้าย แต่เป็นความมั่นใจว่า ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น เคราะห์ร้ายจะไม่ทำให้จิตใจเราเป็นทุกข์เลย นี่มิได้หมายความว่า เป็นการหลีกเลี่ยงการวินิจฉัยยาก ๆ ไปอย่างสบายใจ แต่เป็นความมั่นใจว่า เราจะเผชิญกับปัญหาเหล่านี้ยิ่งขึ้นที่ด้วยฤทธานุภาพของพระเจ้าต่างหาก แล้วเราก็จะพักผ่อนหรือทำงานต่อไปด้วยความมั่นใจ และสุขุมคัมภีรภาพ เพราะสันติสุขของเราอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า

พระเจ้าทรงฟังการอธิษฐานหรือเปล่า?

ถ้าบุคคลที่มีนิสัยเป็นคนชอบถามสักหน่อย ก็จะถามว่า พระเจ้าจะทรงฟังคนเป็นจำนวนมากมาอธิษฐาน เป็นภาษาต่าง ๆ ในเวลาเดียวกันได้หรือไม่? เราได้ทราบมาแล้วว่า การอธิษฐานมิได้ใช้ปากเป็นใหญ่แต่เป็นการหันจิตใจไปสู่พระเจ้า เราจึงตั้งปัญหาเสียใหม่ว่า พระเจ้ารู้หรือเปล่าว่า เรากำลังหันไปหาพระองค์ พระองค์รู้ถึงการอธิษฐานของเราหรือเปล่า?

ไม่ว่าเราจะตั้งปัญหาวิธีใด ก็เป็นการยากที่จะตอบ แต่เราอาจเปรียบเทียบกับวิทยุกระจายเสียงบางที่จะเข้าใจดีขึ้น ถ้าสถานีวิทยุแห่งเดียว สามารถส่งข่าวไปยังเครื่องรับนักเป็นจำนวนพัน ๆ เครื่องได้ในทำนองเดียว สถานีทั้งหลายพันแห่งก็จะส่งไปยังเครื่องรับอันเดียวได้ในเวลาเดียวกัน บทความเขียนโดย เอเชล โรมิต ฟุลเลอร์ เรียกว่า “สาระสำคัญของคำอธิษฐาน” แสดงว่าปัญหาเช่นนี้เป็นไปได้ คือ

“ถ้าเครื่องรับวิทยุเล็ก ๆ สามารถเลือกฟังเพลงไพเราะที่ลอยมาเหนือภูเขาและทะเลได้, ถ้าเสียงไวโอลินอันไพเราะลอยข้ามภูเขาหรือผ่านเมืองที่อีกทีกมา เครื่องวิทยุยังเลือกรับเอาได้อย่างชัดเจนแล้วไซ้ร การที่ว่า พระเจ้าจะไม่ได้ยินคำอธิษฐานของหัวใจนั้นก็ไม่น่าจะเป็นไปได้เลย”

ในประการสุดท้ายเราจะต้องมีความเชื่อในพระเจ้า เหมือนเรื่องอื่น ๆ ถ้าเราเชื่อว่าพระเจ้าเป็นพระบิดา สิ่งสำคัญอื่น ๆ ก็จะเกิดตามมาเพราะพระเจ้าทรงต้องการให้บุตรหันไปหาพระองค์ ทรงดีพระทัยถ้าเราทำเช่นนั้น และทรงเสียพระทัยถ้าเราไม่ทำ ทรงพอพระทัยที่บุตรอธิษฐานและทรงมีวิธีที่จะฟังคำอธิษฐานหลายพันภาษาได้ และฟังได้ดีในเวลาพร้อมกัน พระองค์ทรงรู้เมื่อจิตวิญญาณหันไปหาพระองค์ และเข้าร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์

พระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานของพระเยซูในสวนเก็ธเซมานหรือ? พระเจ้าทรงรู้ว่า พระเยซูหันหน้าและจิตวิญญาณหาพระองค์หรือเปล่า? ถ้าพระองค์ไม่ฟังคำอธิษฐาน พระองค์ก็ไม่ใช่พระบิดา และเราเป็นคนวิปลาสในพิภพที่มีอำนาจมากนี้

พระเจ้าตอบคำอธิษฐานหรือเปล่า?

ถ้าเราไม่คิดว่าคำอธิษฐานเป็นการขอเท่านั้น ปัญหา ก็จะแสดงถึงอีกแง่หนึ่ง อันแตกต่างออกไป พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของพระเยซูในสวนหรือเปล่า? “พระบิดาของข้าพเจ้า ถ้าเป็นไปได้ ขอให้จอกนี้เลื่อนไปจากข้าพเจ้าเถิด” พระเจ้าไม่ทรงตอบ พระเยซูต้องดื่มจอกนั้นอย่างขมขื่น เกี่ยวกับตอนสอง “แต่อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพเจ้า แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” พระเจ้าทรงตอบตอนนี้ พระเยซูจึงมีกำลังที่จะทนได้ ตามพระทัยพระเจ้า

ศิระห็นใหญ่ตอบคำอธิษฐานของออร์เนสต์หรือเปล่า? ตอบแน่นอน โดยทำให้ออร์เนสต์เหมือนศิระห็นใหญ่นั้น

ศาสตราจารย์ผู้หนึ่งอธิบายเรื่องการอธิษฐานและชักตัวอย่าง คือว่าความสัมพันธ์ระหว่างบุตรกับบิดามี 3 ชั้นคือ เมื่อบุตรยังเล็ก ๆ อยู่ก็มาขอสิ่งนั้นสิ่งนี้จากบิดา บิดามีได้อนุญาตให้ทุกอย่าง แต่ต้อนรับบุตรจึงทำให้มีความสนิทสนมกันยิ่งขึ้น ครั้นเด็กนั้นเป็นหนุ่มก็ขอสิ่งที่แตกต่างออกไป เช่นขอเงิน ขอความเห็นในการขบปัญหาต่าง ๆ ก็ได้รับคำชี้แจงจากบิดา ครั้งต่อมาเมื่อบุตรเป็นผู้ใหญ่ ดำเนินอาชีพคล้ายบิดา และค่อยมีนิสัยเหมือนบิดามากขึ้น วันหนึ่งจึงมานั่งใกล้ ๆ บิดา แต่มิได้ขออะไรแต่มานั่งสนทนากันถึงเรื่องต่าง ๆ บางทีก็นั่งนิ่ง ๆ เพราะบุตรต้องการอยู่ใกล้ชิดกับบิดา และก็สมความปรารถนาของเขาแล้ว

คำตอบอันสูงสุดในการอธิษฐานที่เราหวังจะได้ก็คือ พระวิญญานพระเจ้าสถิตในเรา ถ้าเราอธิษฐานมาก ๆ และเปิดจิตวิญญานให้พระองค์ เราก็มักจะเหมือนกับพระองค์มากขึ้น เราจะได้เข้าสนิทกับพระองค์ยิ่ง ๆ ขึ้น แล้วชีวิตของเราก็มักจะมีระเบียบ และจะมีจุดมุ่งหมาย ความสงบและความกระวนกระวายก็จะหมดไป แล้วเราจะดำเนินชีวิตเหมือนกับเรามองเห็นพระเจ้า และก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ

เราต้องการอะไรมากกว่านี้เล่า? นี่แหละคือชีวิตคริสเตียนอย่างเต็มล้นเต็มเปี่ยมที่สุด นี่แหละคือคำตอบของชีวิตละ

พิมพ์ที่ ร.พ. เจริญธรรม 160 เสาชิงช้า พระนคร โทร. 29242

นายรวล รุ่งเรืองธรรม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2505